

Nếu Còn Có Ngày Mai - Khoa Tâm Nhi

Contents

Nếu Còn Có Ngày Mai - Khoa Tâm Nhi	2
1. Khoa Tâm Nhi - Chương 1: Bị Cường Bức	2
2. Khoa Tâm Nhi - Chương 2: Anh Em Nhà Họ Kiều Yêu Cô	4
3. Khoa Tâm Nhi - Chương 3: Ba Năm Sau	5
4. Khoa Tâm Nhi - Chương 4: Đi Xin Việc	7
5. Khoa Tâm Nhi - Chương 5: Ngày Đầu Đi Làm	9
6. Khoa Tâm Nhi - Chương 6: Đêm Triển Miên	10
7. Khoa Tâm Nhi - Chương 7: Kiều Thuận Nam Muốn Cô	12
8. Khoa Tâm Nhi - Chương 8: Ngôn Hi Nổi Giận	14
9. Khoa Tâm Nhi - Chương 9: Gặp Lại Dĩ Nhu	16
10. Khoa Tâm Nhi - Chương 10	17
11. Khoa Tâm Nhi - Chương 11: Triển Miên Với Cô (18+)	20
12. Khoa Tâm Nhi - Chương 12: Triển Miên Với Cô (18+ Np)	22
13. Khoa Tâm Nhi - Chương 13	23
14. Khoa Tâm Nhi - Chương 14: Không Còn Quan Tâm Tới Hấn	25
15. Khoa Tâm Nhi - Chương 15: Cải Nhau Với Mạnh Triết	27
16. Khoa Tâm Nhi - Chương 16: Động Thai	29
17. Khoa Tâm Nhi - Chương 17: Mang Thai	30
18. Khoa Tâm Nhi - Chương 18: Phân Vãn	32
19. Khoa Tâm Nhi - Chương 19	34
20. Khoa Tâm Nhi - Chương 20	35
21. Khoa Tâm Nhi - Chương 21: Tuyệt Vọng	36
22. Khoa Tâm Nhi - Chương 22: Hoan Ái	38
23. Khoa Tâm Nhi - Chương 23	39
24. Khoa Tâm Nhi - Chương 24	40
25. Khoa Tâm Nhi - Chương 25	42
26. Khoa Tâm Nhi - Chương 26	43
27. Khoa Tâm Nhi - Chương 27	44
28. Khoa Tâm Nhi - Chương 28	45
29. Khoa Tâm Nhi - Chương 29	46
30. Khoa Tâm Nhi - Chương 30	48
31. Khoa Tâm Nhi - Chương 31	49
32. Khoa Tâm Nhi - Chương 32	51
33. Khoa Tâm Nhi - Chương 33	52
34. Khoa Tâm Nhi - Chương 34	53
35. Khoa Tâm Nhi - Chương 35	54
36. Khoa Tâm Nhi - Chương 36	56
37. Khoa Tâm Nhi - Chương 37	57
38. Khoa Tâm Nhi - Chương 38	58
39. Khoa Tâm Nhi - Chương 39	59
40. Khoa Tâm Nhi - Chương 40	60
41. Khoa Tâm Nhi - Chương 41	61

42. Khoa Tâm Nhi - Chương 42	63
43. Khoa Tâm Nhi - Chương 43	64
44. Khoa Tâm Nhi - Chương 44	65
45. Khoa Tâm Nhi - Chương 45	66
46. Khoa Tâm Nhi - Chương 46	67
47. Khoa Tâm Nhi - Chương 47	69
48. Khoa Tâm Nhi - Chương 48	70
49. Khoa Tâm Nhi - Chương 49	71
50. Khoa Tâm Nhi - Chương 50	72
51. Khoa Tâm Nhi - Chương 51	73
52. Khoa Tâm Nhi - Chương 52	74
53. Khoa Tâm Nhi - Chương 53	75
54. Khoa Tâm Nhi - Chương 54	77
55. Khoa Tâm Nhi - Chương 55	78
56. Khoa Tâm Nhi - Chương 56	79
57. Khoa Tâm Nhi - Chương 57	80
58. Khoa Tâm Nhi - Chương 58: Ngoại Truyện	81
59. Khoa Tâm Nhi - Chương 59: Ngoại Truyện 2	83
60. Khoa Tâm Nhi - Chương 60: Hết	84

Nếu Còn Có Ngày Mai - Khoa Tâm Nhi

Giới thiệu

Thể loại : 21+, sắc, NP, ngược sủng đàn xen, lãng mạn Mọi chuyện bắt đầu từ khi tình yêu giữa cô và anh xuất hiện ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-con-co-ngay-mai-khoa-tam-nhi>

1. Khoa Tâm Nhi - Chương 1: Bị Cường Bức

Trong con hẻm của một thành phố xa hoa một cô gái với bộ dạng thảm hại rách rưới cầu xin người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

“Triết, xin anh đừng đối xử như vậy với em!” Cô gái đau khổ níu lấy chân người đàn ông tên Triết, nhưng đáp trả lại là sự khinh bỉ cùng chán ghét của hắn.

” Cô? Người phụ nữ độc ác có quyền cầu xin tôi sao? ” Hắn đá thân thể yếu ớt của cô xuống đất.

“Ngôn Hi, những gì cô làm với Di Nhu, tôi sẽ lấy lại gấp đôi”

“Không, Triết thật sự không phải em. Xin anh hãy tin em” Tên đàn ông mặc kệ cô cầu xin, hướng về ba tên đàn ông đằng sau mình.

“Tôi giao cô ta cho các anh, thoải mái mà chơi chết cô ta đi ” Hắn mặc kệ cô gái phía sau kêu la, khóc lóc đầy bi thương cùng tiếng cười, trêu ghẹo của mấy tên đàn ông mà bỏ đi.

“Mạnh Triết, tôi hận anh...aaa” Chiếc váy trên người bị một tên xé đi cùng với sự xỏ xuyên khiến cô đau đớn.

“Hóa ra em vẫn còn là gái trinh?” Tên kia sáng khoái cảm thán, không thể tin nổi một người có chồng như cô lại vẫn còn màng trinh?

Mạnh Triết lao lên xe, không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó mà lái xe đi. Cô người con gái hắn chung sống bao lâu nay lại là một người độc ác nhấm tâm, vì đã quá yêu hắn mà không tiếc dổ thủ đoạn với người hắn

yêu, cô đáng bị như vậy. Hấn cố gắng làm ngơ đi mọi chuyện nhanh chóng lao lên xe bỏ mặc tiếng la van xin của cô.

Mạnh gia.

“Ừm... mạnh lên” Tiếng kêu đầy dâm dăng vang vọng khắp phòng, khiến người ta đỏ mặt của một cô gái đang trong tư thế cưỡi ngựa không ngừng nhấp theo nhịp điệu người đàn ông bên dưới.

“Em, tiểu yêu tinh thật quyến rũ” Tiếng đàn ông đầy dâm dục cộng thêm tiếng ” bốp bốp ” vỗ vào mông cô gái.

“A, đừng đánh mông em.” Tuy nói thế, nhưng nữ nhân vẫn theo nhịp tiết tấu lên xuống.

“Phạch phạch phạch” Tiếng va chạm của hai thân thể vang lên.

“Aaaaaaaa. Anh yêu làm mạnh nữa lên ” Sau một hồi kịch liệt, người đàn ông cũng phun một lượng lớn tinh dịch vào bên trong cô gái.

“Xin lỗi, anh quên dùng bao”

“Không sao! mặc kệ đi em muốn có thai!”

“Dĩ Nhu, em không sợ người đàn ông kia của em biết mình là kẻ đồ vô sao?” người đàn ông sáng khoái trêu ghẹo sau một hồi vận động.

“Hừ, sao anh ta biết được chứ. Chúng ta làm nối tiếp với anh ta như vậy... Anh ta cũng không biết là con mình hay con ai cả ”

“Dĩ Nhu, lần trước thật may là có em nhanh trí ” Nghĩ đến lần đó mây mưa, bị tên Mạnh Triết đó phát hiện khiến hấn thật hãi hồn.

“Đây là một mũi tên trúng hai đích. Vừa diệt trừ đi con tiện nhân Ngôn Hi đó vừa khiến Mạnh Triết thấy có lỗi với em!” Dĩ Nhu không giấu nổi vui vẻ như đang kể một chiến công.

“Dĩ Nhu em thật độc ác, khiến cho cô gái kia bị hấn hành hạ mà gia đình thì bị phá sản. Chắc! đúng là hãm mộ em ”

“Rầm” Chiếc cửa gỗ mở ra Mạnh Triết tức giận đi vào khiến đôi gian phu dâm phụ hét lên.

“Các người nói gì? ” Mạnh Triết bước tới, xách tên đàn ông kia lên đánh xuống khiến tên kia nửa sống nửa chết rồi nhìn nữ nhân đầy căm ghét.

“Cô nói mau!”

“Không phải như anh nghĩ đâu ”

Mạnh Triết tức tối đá ả xuống giường rồi nhanh chóng lao xe ra ngoài.

“Ngôn Hi. Đợi anh xin em đợi anh đừng xảy ra chuyện gì xin em.”

Hấn đau khổ, hối hận như một tên điên đến chỗ hẻm lúc nãy mà cô gái bị hấn bỏ rơi.

Nhưng, không kịp nữa rồi... nơi đây ngoài bộ váy màu xám bị xé tan cùng với nội y thì chỉ còn vết máu lan trên đất. Đầu óc hấn tối sầm như muốn ngất đi nhưng hấn không thể hấn phải tìm cho được cô.

Chiếc xe lao nhanh trên đường rồi dừng lại từng ngõ hẻm nhưng không thấy bóng dáng mình cần tìm. Hấn lo lắng mất kiểm soát tìm quận đầu từng cơn. Hóa ra hấn yêu cô, vậy mà thời gian qua hấn lại không ngừng lăm lăm đó là thương hại. Nếu gặp lại cô cho dù có xảy ra chuyện gì hấn cũng yêu cô hi sinh vì cô thậm chí hét lên ba chữ anh yêu em.

Tại một góc đường thân thể gầy yếu hao mòn chẳng khác gì con búp bê rách nát, lao xuống lòng đường mặc kệ tiếng còi ô tô kêu inh ỏi.

“Rầm” Thân thể bay lên rồi lao xuống đất như mảnh sắt...

2. Khoa Tâm Nhi - Chương 2: Anh Em Nhà Họ Kiều Yêu Cô

“Mạnh Triết, tôi hận anh aaaa” Ngôn Hi đau đớn vì bị dị vật xỏ xuyên một cách tàn nhẫn.

“Hóa ra là gái trinh” Người đàn ông sáng khoái la lên, nhìn xuống cô gái nằm dưới thân da trắng nõn, trên cơ thể chỉ còn dính lại vài mảnh vải khó khăn thở dốc như quả bóng hết hơi khiến người đàn ông đau lòng nói.

“Xin lỗi, Ngôn Hi anh làm em đau sao?” Thấy cô không trả lời mà chỉ khóc nức nở từng cơn thì bổ sung thêm. ” Ngôn Hi đây chỉ tại bọn anh quá yêu em thôi.”

” Kiều Thuận Nam! Cậu kiềm chế lại đừng khiến em ấy đau.” Kiều Thuận Vũ sốt xa, nhìn bảo bối bị đũa em trời đánh làm đau. Kiều Thuận Nam vốn dĩ làm trong quân đội lên làm việc gì cũng mạnh bạo thì thôi lúc này là đang làm tình mà cũng như vậy thật hết nói.

“Kiềm chế. Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, mà bắt tôi kiềm chế? ”

“Cậu xé rách bộ váy của cô ấy rồi. Thử hỏi lát sẽ đem cô ấy đi thế nào? ” Kiều Thuận An loay hoay cầm bộ đồ Ngôn Hi nhăn mặt.

“Anh hai...a...yên tâm. Trời tối vậy sẽ không ai nhìn thấy. ” Kiều Thuận Nam ra sức ra vào bên trong lỗ nhỏ chật hẹp chưa được ai khai phá. Bàn tay rắn chắc ôm cơ thể nằm bệt dưới đất của Ngôn Hi ngồi lên, vuốt ve bầu ngực trắng tuyết quyến rũ khiến Kiều Thuận Vũ cùng Kiều Thuận An khó khăn nuốt khan tiến về đôi nam nữ đang hoan ái vuốt ve thân thể Ngôn Hi.

Bàn tay Kiều Thuận Nam đi xuống nơi giao hoan hai người nhẹ nhàng xoa nắn vùng kín bị căng trướng hết mức. Thấy thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, khiến hắn thương tiếc an ủi cô.

“Ngôn Ngôn cố lên em! Em giỏi lắm... Sẽ không đau nữa ”

“Ô xin các... Ừ aaaa...người đừng đùa thân thể của tôi.... Tôi đau lắm ôôô” Ngôn Hi vô lực nhìn ba tên cầm thú đang dụng chạm đến nơi mẫn cảm của mình.

“Vậy cầu xin bọn anh đi. Anh muốn nghe em cầu xin bọn anh” Tiếng của Kiều Thuận An khản đặc vì dục vọng, vật cứng nhô cao trong đũng quần khiến người ta khiếp sợ.

“Xin các anh!!!” Cô tuyệt vọng cùng nhục nhã.

“Xin anh làm em sao? Được vậy anh cho em” Hắn kéo khóa quần xuống nhanh chóng sáp nhập vào cốc huyết của cô nhăn nhúm bé xíu của cô.

“Không! Aaa....Đau” Cô cầu chặt vào bắp vai của Kiều Thuận Nam đầu tóc rối xù lên, muốn chạy chẳng được muốn trốn chẳng xong. Mặc hai tên nam nhân to lớn ra vào bên trong mình, tiếng va chạm thân thể lúc nhanh lúc chậm bỗng Kiều Thuận Nam đánh mạnh vào mông cô khiến hoa huyết cùng cốc huyết cắn chặt hai vật nóng khiến hai nam nhân kêu lên vì vui sướng.

“Em giỏi lắm chỉ muốn chiều hai bọn họ. Còn anh thì sao? Hừm đáng lẽ em lên có thêm một lỗ nữa...nhưng không sao anh sẽ chơi bằng miệng của em ” Ngôn Hi nghe vậy sợ hãi mà ngậm miệng chặt lại cô không muốn.

Kiều Thuận Vũ mặc kệ phản kháng của cô bóp cầm thật mạnh khiến Ngôn Hi đau đớn mở miệng nhỏ.

“A thật tuyệt vời... cầm em cắn cắn nó nếu không bọn anh liền nghe theo tên Mạnh Triết kia, chơi chết em!”

“Ừm” Cô phản kháng nhưng cũng không dám cắn vật nam tính của Kiều Thuận Vũ, nhưng thứ đó có một mùi đặc trưng rất khó chịu mẫn mẫn. Không ngừng to lên trong miệng cô, các gân chằng chịt nổi cộm căng đầy trong miệng cô.

“Anh muốn phun đầy vào trong em!” Kiều Thuận Nam thấy bộ mặt bị bắt phải ngậm vật nóng của cô mà trêu đùa.

“Ừm! ừm! ừm! ”

“Em đồng ý hả? Haha” Hấn đâm mạnh chuốc bao nhiêu tinh hoa vào trong cô ” Sinh con cho bọn anh đi!” Hấn nài nỉ nhìn cô như đang cầu xin.

Ba lỗ trên dưới đều đang bị chúng chiếm giữ, khiến cô vừa đau vừa khó chịu nhưng trong sâu thẳm lại có một khoái cảm thích thú. Thân thể cô như trái suy nghĩ lên xuống từng nhịp bộ ngực đầy đặn cũng nảy theo. Cuối cùng bộ dạng của cô lúc này cũng chẳng khác gì con diêm làm tình, mà cô khinh thường nhất khiến Ngôn Hi tự giấu bản thân.

“Ngôn Hi, em cũng thích đúng không? Anh cũng ra nhé”

Ba người đàn ông cùng một cô gái trong ngõ hẻm không ngừng triền miên, những ai đi lại cũng chẳng dám ngó vào trong mà nhanh chóng đi qua...

“Đi thôi bọn anh đưa em về!” kiều Thuận Nam lấy chiếc áo vest bó lại thân thể lại cho cô rồi leo lên chiếc xe Lamborghini Aventador s

“Rầm”

“Mẹ kiếp! đi đứng kiểu gì vậy?” Khi đi qua một ngõ nhỏ chiếc xe bỗng đâm vào một cô gái mặc đồ hở hang, rách nát.

“Vũ. Xuống xe xem thử đi” Kiều Thuận Nam ôm Ngôn Hi đang ngủ say trong lòng.

“Biết rồi” Kiều Thuận Vũ nhảy xuống xe nhưng chưa được 3 phút sau thì đi lên, mặc kệ nữ nhân nằm trên mặt đất kia.

“Sao vậy?”

“Là ả tiện nhân Dị Nhu...Thôi mặc kệ cô ta, dám hại Ngôn Hi như vậy chết là đáng”

“Ừm. Đi thôi ” Hóa ra là ả tiện nhân đó hấn còn đang suy nghĩ vài hôm nữa tìm ả tính sổ nhưng đã vậy thì thôi.

3. Khoa Tâm Nhi - Chương 3: Ba Năm Sau

Người đàn ông cơ thể phát ra một hơi thở lạnh lẽ, áp bức người khác đôi mắt màu khố phách sắc bén nhìn cô gái đầy yếu đuối bị trói lại trên chiếc ghế gỗ, nhìn hấn đầy đau khổ.

“Mạnh Triết, anh thà tin Dị Nhu chứ không nghe tôi giải thích sao? Tôi đã nói không phải tôi cho dù muốn cho cô ta một bài học tôi cũng sẽ không làm vậy. Là cùng phụ nữ tôi sẽ không độc ác cho nam nhân khác cưỡng bức cô...”

“Bộp” Chưa nói xong một bàn tay to khỏe đã hướng tới khuôn mặt xinh đẹp của cô, tạo dấu ấn năm ngón tay Mạnh Triết tức giận nắm lấy tóc của Ngôn Hi kéo mạnh ra sau không cho cô giải thích.

“Cô câm mồm, người phụ nữ độc ác như cô nói tôi sẽ tin sao? Hừ cô là đang ghen tị! Ghen tị tôi yêu cô ấy chứ không phải cô”

Vị mặn tanh nồng của máu nơi khoe miệng, khiến Ngôn Hi Chua sót trái tim như nát vụn đau đớn từng hồi. Hóa ra hai năm hôn nhân của họ không bằng cô gái đó, hóa ra tất cả chỉ là giả, là cô ảo tưởng. Ngôn Hi cười thê thảm hơn cả khóc ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hấn.

“Cô cười cái gì? Hà” Hấn điên cuồng hét lên, đôi mắt hấn tia máu, các gân xanh nổi lên trên gương mặt thanh tú đầy tức giận.

“Anh nghe rõ đây tôi mới là vợ anh, vì sao? Tôi không bằng cô ta chứ nếu lúc đầu không yêu tôi sao phải kết hôn với tôi chứ? Anh nói đi? ”

“Vợ chồng? Hừ cô lên nhớ đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi tôi chưa từng yêu cô, còn chuyện kết hôn là tôi bị ép buộc... à mà tôi nói cho cô biết gia đình cô hiện tại chắc đang bỏ lẩn ngoài đường ăn xin vì phá sản đó. Mà người khiến họ trở thành như vậy, không ai khác là tôi. Lão cha vợ bị đột quỵ ngay lúc đó, bây giờ không biết sống chết ra sao mà giờ có giữ được mạng thì sao? Cũng sẽ trở thành phế vật” Hần cười thỏa mãn, nhưng từng lời từng chữ như một nhát dao đâm vào tim cô.

“Anh nói cái gì? Vì sao anh lại làm như vậy ông ấy làm gì đắc tội anh? vì sao anh là người tàn độc như vậy ” Không ngờ hai năm qua cô lại chung sống với một tên thú đội lốt người như vậy. Để giờ vừa hại mình vừa hại cha mẹ, có trách thì nên trách cô một mực muốn lấy hắn còn vì chuyện này mà cãi nhau với cha mẹ, thật là quả báo vì không nghe lời họ yêu cô đã yêu quá mức mù quáng rồi.

“Cô dám dùng thủ đoạn làm hại Dĩ Nhu thì đáng bị như thế, đây là họ đang trả nợ thay cho cô”

“Không! anh điên rồi tôi đã bảo là không làm vì sao? Vì sao không tin tôi” cô đau đớn rũ rượi muốn thoát khỏi sợi dây trời muốn lao đến giết chết người đàn ông đang đứng trước mặt vừa yêu, vừa hận này.

Hai năm là quá đủ hần dày vò áp bức cô mang nữ nhân về nhà để cô chứng kiến cảnh hần và người phụ nữ đó vật lộn trên giường. Hai năm hần chán ghét không muốn đụng vào cô bắt cô phải làm công việc mà tiểu thư như cô chưa từng làm, từ dọn dẹp tới nấu ăn giống như người hầu.

Không ngừng sỉ nhục cô trước mặt người ngoài, biến cô thành một người khác từ người tự tin, mạnh mẽ trở thành yếu đuối bần hàn, cô đã đánh mất con người mình chỉ vì yêu hần, một tình yêu rẻ tiền bị người ta phỉ nhổ.

Mạnh Triết nhìn người phụ nữ điên dại trước mắt có một cảm giác không nở lòng nhưng khi nghĩ lại những gì cô làm với Dĩ Nhu thì lại ép buộc mình trở lên cứng rắn. Cảnh Dĩ Nhu bị người khác cưỡng bức quay đi quẩn lại hiện lên, khi thấy cô ấy đòi tự tử vì thất tiết với hần hay cảnh tên đàn ông kia tố cáo Ngôn Hi người vợ của hần khiến Hần tự nhắc nhở mình đây chỉ là một chút thương hại đối với cô.

Một lực mạnh đập vào bụng Ngôn Hi khiến chiếc ghế lảo nhào xuống đất. Khiến khuôn mặt cô trắng bệch đau đớn muốn bỏ chạy thì bị hần đập lên thân thể yếu đuối ngăn lại.

“Tiện nhân tôi thật hối hận khi lấy cô!”

“Anh...là đồ khốn” mi tâm cô nhăn lại, khó khăn từng nói ra chữ ra khỏi môi anh đào, giờ đã không còn chút máu cơ thể xương cốt như bị gãy vụn.

“Đồ khốn, được tôi cho cô biết đồ khốn là như thế nào ” Hần đưa tay xé chiếc áo của cô nhưng bị Ngôn Hi nhổ một bãi nước bọt vào mặt tức giận mà tát cô.

“A tôi quên mất cơ thể cô bần thủ như vậy, đụng vô cũng khiến tôi ghê tởm hay là... anh em Kiều Thuận cũng rất yêu cô. Chắc không biết họ sẽ cảm thấy thế nào khi tôi cho họ chơi cô? haha đúng vậy nếu tôi làm cô không phải quá hời sao?”

Vừa nói hần vừa lôi trong túi chiếc điện thoại ra nhấn một dãy số.

“A lô là tôi Mạnh Triết, không biết Kiều đại thiếu gia có rảnh không...”

Cuộc nói chuyện kết thúc trong sự thỏa thuận êm đẹp Mạnh Triết tiến lại phía cô dơ chiếc điện thoại va nhẹ vào má cô mấy cái giọng đầy khinh bỉ.

“Không ngờ cô đáng giá vậy, cô biết không ba thiếu gia nhà họ Kiều chỉ vì muốn cô mà chấp nhận giao 35% tập đoàn Kiều Thuận cho tôi đấy.”

“Anh điên rồi Mạnh Triết đồ không bằng cảm thú anh sẽ chết không yên!”

“Tôi hận anh aaa” Ngôn Hi bật dậy trong ác mộng chỉ thấy một bàn tay mập mập bé xíu mềm mịn trắng trẻo của nhóc con.

“Mẹ mẹ aaa” bé con mặc bộ đồ ngủ màu xanh, leo lên người cô đây không ai khác mà là Ngôn Tiêu con trai cô. Ba năm nay nếu không có nó chắc chắn cô đã tìm đến cái chết từ lâu rồi.

Một hôm, khi anh em nhà Kiều Thuận có việc bận đi công tác cộng với sự bất cẩn của đám vệ sĩ mà cô trốn được khỏi đó. Tuy anh em nhà họ Kiều đối xử rất tốt yêu thương chăm sóc với cô lại chuộc lỗi vì chuyện kia, mà bao bọc cô hết mức nhưng nghĩ đến cảnh họ hợp lại ép buộc mình khiến cô sợ hãi mà bỏ đi. Sau lần đầu tiên họ không còn ngăn ngại ép cô mặc dù cô từ chối hay quát mắng, họ cũng mặt dày ép cô triền miên phục vụ một người đàn ông đã một đêm này lại là ba người khiến cô kinh sợ.

“Mẹ, đói đói...” Tiêu Tiêu vuốt mũi mẹ mình đòi ăn như thói quen.

“Được rồi mẹ đi pha sữa cho con. Phải nhớ mẹ hôm nay đi nhận việc con phải ngoan ngoãn đi nhà trẻ nghe không?” Ngôn Hi thật không nỡ tách con, thằng bé còn quá nhỏ nhưng nếu cô không đi làm thì sao có thể nuôi Tiêu Tiêu đây. Bé bé con tròn vo, chẳng khác gì trái dưa mà âu yếm trong lòng cho dù Tiêu Tiêu là con ai trong ba anh em nhà họ Kiều thì cô vẫn sẽ hết lòng yêu thương nó.

“Mẹ hôn, hôn nhẹ” bé ngược lên chạm rảnh hôn cô để lại cả đồng nước bọt trên má Ngôn Hi vui vẻ nhìn cô.

“Nhóc con cả con cũng khi dễ mẹ” cô trách yêu đặt bé lên chiếc ghế rồi đi pha sữa.

4. Khoa Tâm Nhi - Chương 4: Đi Xin Việc

Đứng trước tập đoàn KTF mà Ngôn Hi thấy choáng váng sao lại có công ty lớn vậy đúng là lãng phí mà cần to vậy không nên như không may có hỏa hoạn hay động đất thì phải làm sao đây? đúng là chôn thân dưới đồng vàng à không là đồng gạch.

“Tập đoàn lớn như vậy không biết mình có thể trúng tuyển không đây?” hôm nay chắc chắn sẽ có nhiều người giống cô đến đây để xin việc cơ hội của cô vốn dĩ đã thấp thì lại càng thấp.

“Không được, mình phải cố gắng vì Tiêu Tiêu!”

Bước vào bên trong quả như dự đoán có rất nhiều người hôm nay đến đây xin việc làm, đây vốn dĩ là chuyện khá bình thường vì KTF là tập đoàn lớn có nhiều ưu đãi cho nhân viên nào là lương tháng cao còn được thưởng thưởng tiền mỗi quý,...

Sau khi nộp hồ sơ Ngôn Hi tựa mình vào một góc tường chờ đến lượt mình nhắm nghiền mắt lại, quả thật cô không hề muốn giống đám người kia tụm lại nói chuyện với nhau, à trước kia có lẽ là không phải vậy cô vốn là một người rất hòa đồng và hoạt bát nhưng sau khi lấy người kia cô đã tự khép kín mình vào trong thế giới riêng, lại trải qua bao khó khăn của việc một mình kiếm tiền khi có Ngôn Tiêu.

Tiêu Tiêu từ nhỏ đã không có bố vì vậy đã tội nghiệp rồi mà lại có người mẹ bất tài như cô không nuôi được cho bé. Điều cô giận mình nhất là Tiêu Tiêu mới được 9 tháng tuổi đã bị ốm nặng mà cô lại không có tiền chữa trị khiến bé chịu khổ, cũng may lần đó cô đã mang bán máu của mình đi để có tiền đóng viện phí cho bé.

“Ê này cô, tập đoàn KTF không biết vì sao mỗi lần lại tuyển nhiều nhân viên như vậy?”

“À, là mấy người trước họ đều bị đuổi việc hết rồi”

“Sao?”

“Suyt nhỏ thôi. Vì họ không có thực lực thôi. Cô nghĩ vào đây dễ hả phải là nhân tài hết đây”

“À, tôi lo quá liệu mình bị trượt không?”

“Yên tâm không phải cô có bằng đại học trường xxx sao chắc chắn là sẽ đậu yên tâm đi” Hai người phụ nữ to nhỏ với nhau mà tất cả lại lọt vào tai cô.

Cái gì họ có bằng đại học trường xxx sao vậy cô chắc chắn bị loại ngay từ vòng đầu rồi. Trước kia khi học đại học cô lại chỉ vì yêu Mạnh Triết mà bỏ việc học bây giờ thật hối hận a.

“Người tiếp theo 0952” một người từ phòng bước ra gọi theo sổ báo danh.

” A, có! ” Ngôn Hi vội vàng đứng dậy đi theo người đó vào trong bên trong một căn phòng lớn nhưng lại vô cùng lạnh lẽo, phía trên ban giám khảo gồm có 8 người nhìn cô bằng ánh mắt quỷ dị.

” Tên ”

” Tôi là Ngôn Hi ”

” Bao nhiêu tuổi rồi ”

” Tôi 26 tuổi ”

.....

” Điều khiến cô hối hận nhất là gì? ” Người đàn ông tóc ngắn màu trắng hỏi cô, trong đời mọi người đều sẽ hối hận về một chuyện gì đó nhất. Vì vậy ông ta muốn hỏi chuyện này, đương nhiên chuyện này không liên quan tới công việc mà chỉ ảnh hưởng tới cá nhân.

“Đó là, à ừ là tôi không học đại học ” haiz nghĩ lại thật hối hận khi bỏ lỡ việc học.

“Vậy nếu cho cô cơ hội một lần nữa cô sẽ đi chứ”

“Không! Học đại học khó như vậy có cho tiền tôi cũng không đi ” điên à chỉ cần nhắc đến chuyện đi học lại là cô đã muốn ngất rồi.

“Được rồi! Cô Ngôn chúc mừng cô trúng tuyển. Nhưng không phải là nhân viên văn phòng bình thường mà là thư kí riêng của tổng giám chúng tôi ” người đàn ông nhìn cô mà trong mắt hiện đầy lên vẻ giả hoạt.

“Cái gì thư kí? Nhưng mà...”

” Cô yên tâm tiền lương sẽ rất hậu hĩnh hơn nữa cô còn có những đặc quyền mà người khác không có....Được rồi vậy mai cô tới đi, à thời gian thử việc là một tháng nhưng cô vẫn được trả lương như thường ”

Đợi Ngôn Hi bước ra khỏi cánh cửa đám người kia lại tùm lại.

“Giám đốc Ngô, sao ông lại đồng ý cho cô ta làm thư kí riêng của Tổng giám đốc chứ”

“Ừ đúng rồi kẻ ít học như cô ta mà cũng được nhận tôi sợ...bên ngoài sẽ dị nghị đấy với cả tổng giám đốc cũng đã có hai thư kí riêng rồi còn gì ”

Giám đốc Ngô nhìn đám người kia với vẻ mặt đầy khinh thường nói ” Dù cô ta ngốc nhưng có sắc đẹp các người hiểu không? Đây coi là món quà cho Tổng giám đốc đi nếu ngài ấy muốn thì chúng ta sẽ gặp lợi còn nếu không chịu thì cứ đá đi chúng ta cũng chẳng sao cả KTF không thiếu tiền để nuôi cô ta”

“Giám đốc Ngô ông thật giỏi ”

“Đúng vậy”

Đám người nghe xong thì không ngừng khen ngợi ông ta.

“Haiz cuối cùng cũng có việc rồi. Nhưng mà làm thư kí liệu có dễ không đây? ” Ngôn Hi bước ra khỏi tập đoàn mà không ngừng suy nghĩ không hiểu sao một tập đoàn lớn như vậy lại tuyển chọn cô hơn nữa chỉ qua một vòng xét tuyển càng nghĩ càng khó hiểu a.

“Thôi kệ đi cứ làm thử một tháng trước rồi tính”

5. Khoa Tâm Nhi - Chương 5: Ngày Đầu Đi Làm

Sau cuộc phỏng vấn Ngôn Hi liền ghé tới siêu thị mua một ít đồ ăn và sữa cho Tiêu Tiêu trong lòng cảm thấy thật vui vẻ đây là lần đầu tiên cô thấy mình là một người mẹ tốt không phải để Tiêu Tiêu chịu khổ nữa rồi. Cô mua loại sữa tốt nhất mà từ trước đến giờ chưa bao giờ dám nghĩ tới.

“Haiz, đợi khi nhận lương sẽ mua thêm cho Tiêu Tiêu vài hộp mới được.”

Sau đó định bước đi thì nghe thấy được giọng nói rất quen thuộc:

” Vợ à em phải biết chăm sóc cho mình chứ có bầu 6 tháng mà trông thật gầy ”

” Hừ, em vậy là béo rồi đấy anh cứ bồi bổ em thế này em sẽ biến thành heo mất ”

“Vậy thì anh mới thương ” người đàn ông một thân y phục hàng hiệu với dáng người cao to ngũ quan thanh tú ôm chặt cô gái đang mang bụng bầu âu yếm, đó không ai khác mà là Ngôn Đạt em trai cô.

Nhớ lại cô thấy mình thật bất hiểu, nhiều năm rồi mà vẫn không về thăm họ một lần không biết giờ họ ra sao có còn hận cô không. Nhớ đến lúc đó khiến cô thật tự sỉ vả bản thân mình đã hại họ, nhưng bây giờ cô cũng không còn mặt mũi mà gặp lại họ nữa.

Trong lòng đầy chua xót nhưng đây vốn là lỗi của cô thì có thể trách ai cô tránh đi Ngôn Đạt rồi vô hồn bước trên đường. Thật ra lúc đó cô thật muốn chạy ra xuất hiện trước mặt người em trai đã ba năm chưa gặp nhưng lại không có đủ can đảm, không đủ can đảm hỏi xem ba mẹ có khỏe không? hay còn giận cô nữa không giận cô trước kia không nghe họ. Giận cô khiến họ phải chịu đau khổ.

” Mẹ, mẹ ” Tiêu Tiêu vỗ vỗ vào mặt cô khiến Ngôn Hi trở về hiện thực. Hóa ra thế nào đi nữa người yêu thương ta và muốn tốt cho ta trên đời này chỉ có cha mẹ và người thân nhưng cô đã hiểu ra điều này quá muộn chỉ sau khi cô có Tiêu Tiêu.

Ngôn Hi cầm từng thìa bột bón cho Tiêu Tiêu rồi cẩn thận lau đi thức ăn còn sót trên miệng bé. Phải công nhận rằng Tiêu Tiêu là một cậu bé rất đẹp trai có lẽ là do gen di truyền nhà Kiều Thuận vì khi nhìn anh em nhà họ ai cũng trông rất điển trai.

Còn nhớ lại khi cô và ba người họ khi còn nhỏ chơi rất thân với nhau chẳng khác gì anh em ruột mà lúc đó Ngôn Đạt nhỏ hơn cô cả 4 tuổi lặn lên rất được họ cưng chiều.

Còn nhớ vào buổi chiều nào đó năm người họ đi thả diều rồi cô bị thương do vấp ngã vậy là ba anh em họ tranh nhau muốn công cô về nữa. Họ nói sau này cô nhất định phải làm vợ của cả ba anh em họ.

“Ngôn Ngôn sau này làm vợ anh đấy, em không được từ chối đâu” người con trai có làn da màu rám nắng véo véo mặt cô nói là Thuận Nam. Kiều Thuận Vũ thấy vậy liền nhìn sang cô.

” Không Tiểu Ngôn sau này sẽ là vợ anh đúng không? ” anh kéo cô về phía mình không cho Thuận Nam đụng tới.

Bỗng “chụt” Thuận An nhân lúc cô không để ý liền hôn trộm cô một cái.

“Em đã là vợ anh. Ở đây có dấu ấn của anh không cho phép ai đụng vào!” hắn vốn là người bá đạo nhất trong ba anh em họ và cũng là kẻ đã cướp mất nụ hôn đầu đời của cô.

“Vậy sao? giờ cô ấy là của em ”chụt” ” Thuận Nam kéo cô về phía mình rồi hôn cô một lần nữa.

“Vậy. Sau này em lấy cả ba người được không?” cô ngây thơ nhìn ba người bọn họ. Cô đâu biết vì câu nói ngốc nghếch như vậy đã kéo vận mệnh họ chung với nhau.

“Được vậy em sẽ là cô dâu của cả ba người tụi anh”

Vậy là trong buổi chiều đó cô bị ba anh em họ tranh nhau hôn đi hôn lại khiến chóng mặt.

Nhưng rồi thời gian trôi qua nhưng lời hứa đó với cô cũng phai mờ theo thời gian. Cô càng ngày xa cách lạnh lùng với họ khi quen Mạnh Triết thậm chí còn cắt đứt tình cảm hai mươi mấy năm trời với họ chỉ vì

họ chửi mắng Mạnh Triết. Còn vì muốn giúp Mạnh Triết có được hợp đồng kia mà phản bội ba người họ khiến họ suýt nữa vì cô mất tất cả.

Nhiều năm trôi qua người ngay từ đầu không giữ lời hứa vốn là cô. Cô đã có lỗi với họ vì vậy đây có thể xem là quả báo.

“”Tiêu Tiêu ngày mai mẹ sẽ chính thức đi làm rồi. Chỉ sợ sẽ không thể ở bên cạnh con nhiều như trước kia rồi” vừa nói cô vừa hôn đầy để con trai mình. Bàn tay nhẹ xoa bóp gương mặt non mềm của con trai.

“Mẹ...giỏi...a”

Đêm nay cô ôm Tiêu Tiêu vào trong lòng ngủ rất ngon!

Ngôn Hi tiến vào sảnh làm việc trong lòng tràn đầy vui vẻ cuối cùng cô cũng là một nhân viên văn phòng rồi.

“Thưa cô Ngôn mời theo tôi!” Một nhân viên nữ tiến tới hướng dẫn cho cô tới một căn phòng lớn.

“Cốc cốc cốc” cô gõ nhẹ lên cánh cửa trong lòng đầy hồi hộp.

“Vào đi!”

“Dạ chào ngài. Tôi là...” cô bỗng dừng lại khi gương mặt quen thuộc ấy ngẩng lên. Đôi mắt rét lạnh bỗng trở lên dịu dàng và thân thuộc.

Không! không thể nào làm sao có thể là Kiều Thuận An.

Ngôn Hi sợ hãi lùi về phía sau giây phút muốn quay đầu chạy đi thì cánh cửa bỗng một lần nữa mở ra. Mà người bước vô lại không phải ai khác là Kiều Thuận Vũ

“Anh hai hôm nay có tin tức gì của Ngôn...” người đàn ông cứng họng lại khi nhìn thấy cô, còn Ngôn Hi chưa kịp nói gì thì đã bị người phía sau ôm lấy thật chặt.

“Anh nhớ em!”

Tác giả: ai muốn chương sau có H thì bình chọn nha!!!

6. Khoa Tâm Nhi - Chương 6: Đêm Triền Miên

Phía sau bị Kiều Thuận An ôm chặt đằng trước thì bị Kiều Thuận Vũ giữ lấy khiến cô có muốn chạy cũng không được đành phải nguyên rửa bản thân a.

Mà rõ ràng cô đã tránh bọn họ sao kết quả tổng giám đốc KTF lại là Kiều Thuận An chứ? Cô tự hỏi đây là trùng hợp hay là bị sắp đặt. Nhưng trường hợp thứ hai vốn là không thể vì nếu họ biết được tung tích của cô thì 3 năm qua đã không yên ổn như vậy rồi, cứ cho là sui xẻo đi.

Ngôn Hi dùng tay kéo xuống bàn tay đang ôm mình kia gương mặt trở lên bình tĩnh đối diện với Kiều Thuận Vũ nhưng lời nói lại dành cho người đàn ông đang đứng phía sau mình.

” Kiều tổng thỉnh tự trọng xin anh buông tay ” cô mơ hồ cảm nhận độ nóng của đôi bàn tay kia khi chạm vào mình.

” Ngôn Ngôn... Ngôn Ngôn của anh ” Kiều Thuận An kích động nói những lời mà 3 năm nay đã kiềm nén mà trong lòng như vỡ oà. Cơ thể to lớn rụi rụi vào người cô tham luyến ngửi mùi hương thoang thoảng.

” Buông! ” cô tránh khỏi vòng tay của Kiều Thuận An thì theo quán tính lại rơi vào lòng của Kiều Thuận Vũ.

Nhìn người đàn ông trầm mặc không nói chuyện khiến cô có một cổ sợ hãi phát ra. Mùi xạ hương lan tỏa quen thuộc từ người hấn xông thẳng vào mũi khiến cô mê mẩn.

” Ừm” Kiều Thuận An không kiêng dè chui tay vào áo cô xoa nắn hai nhũ hoa căng tròn.

“Nha. To hơn trước ” hấn phun lời thô tục với Ngôn Hi làm cô đỏ mặt không biết vì tức giận hay xấu hổ.

” Cảm mồm!aaa” cô chặt vật kẹp chân lại vì bị kiều Thuận Vũ kéo quần lót xuống mắt cá chân mình.

” Đẹp quá ” Kiều Thuận Vũ cúi xuống nhìn nơi tư mật của cô đầy thềm khát. Nơi này không biết ba năm qua đã có ai chạm chưa nghĩ đến đây đã làm hấn phát bực.

Ra hiệu cho Kiều Thuận An bế cô dậy dựng chân Ngôn Hi ra cho hấn nhìn nơi tư mật.

“Các người điên sao?” cô giãy giụa dùng tay che lại nơi đó nhưng bị Kiều Thuận An.

“Aaaaaa”

Đột nhiên Kiều Thuận Vũ cúi đầu xuống liếm mút hoa huyết bàn tay vân vê hạt châu hồng hào khiến cô la lên. Phía sau thì lại bị Kiều Thuận An xoa nắn nhũ hoa thành mọi hình dạng khiến cô đau đầu.

Tại sao mọi chuyện lại trở lên như vậy? cô chỉ là muốn đi làm và có một công việc bình thường thôi mà. Cô muốn có cuộc sống an bình với Ngôn Tiêu của cô a.

Nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống như hai hạt châu khiến người ta đau lòng.

“Sao vậy? ” Kiều Thuận An dừng lại động tác của mình nhìn cô đau khổ mà lòng cuộn lại nhói lên.

” Tôi ghét các người. Buông tha tôi ra ” sức lực cô yếu kém lên chỉ còn cách này làm chúng mũi lòng. Trước đây mỗi lần thấy cô khóc là anh em họ lại dễ dàng cô không phải sao?

Kiều Thuận Vũ ngẩng đầu lên khuôn mặt anh tú giờ lại dính đầy mật dịch nhớt nháp dầm dăng nhìn cô. Nhưng trong đôi mắt lại ẩn nhẫn sự tức giận từng tia máu hấn lên như con dã thú.

“Ngôn Ngôn. Em ghét chúng tôi vậy sao? Em thù cho cái tên Mạnh Triết sỉ nhục, chịu uỷ khuất cũng không muốn chúng tôi a. Em tưởng dùng chiêu cũ rách này mà đối phó với chúng tôi sao? Đừng cho bọn tôi vẫn ngu như ngày nào... Em người đàn bà đáng chết hôm nay xem tôi chơi rách lỗ nhỏ của em. ”

Cùng một lúc cả hai anh em họ liền dút vật to lớn vào hoa huyết cùng cục huyết khiến cô đau đớn mà la lên. Ba năm qua không một lần ân ái khiến lỗ nhỏ của cô đau rát như muốn rách ra vậy.

” A thật chặt ” hai người đàn ông la lên vì thích thú. Cùng nhau mạnh mẽ luật động bên trong cô nhìn bộ dạng của họ lúc này trông thật mờ ám.

Hai trai quần áo vội vã chưa thềm cởi còn cô gái lại trên cơ thể bộ quần áo bị xé nát trên người dính vài mảnh vải trông thật thảm hại.

” A thật tội nghiệp Nam không có ở đây nếu không cậu ta sẽ chơi chết em! ” Kiều Thuận Vũ dơ chân cô lên cao để nhục bồng dễ dàng ra vào sâu hơn trong lòng cảm thán.

Thân thể nhỏ bé bị hứ đặt lên bàn luôn phiên hành hạ khiến cô chết dở sống dở.

Chỉ nhớ khi ngắt đi hình như có người gọi đến rồi Thuận An nhìn cô với một khuôn mặt kỳ dị

Tác giả: Chương sau Thuận Nam về rồi.

Haiz!!!

7. Khoa Tâm Nhi - Chương 7: Kiều Thuận Nam Muốn Cô

“Ngôn Hi cô là người phụ nữ dễ mến nhất tôi từng biết. Vì đàn ông mà có thể giữ bao nhiêu thủ đoạn hèn hạ! Muốn tìm sự đồng cảm của người khác sao?” Mạnh Triết mạnh mẽ dùng lực đẩy cô từ trên giường xuống sàn nhà.

Ngôn Hi nhú mày đau đớn gương mặt trắng bệch thiếu đường khí.

” Triết. Anh đang nói gì vậy?” Ngôn Hi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hấn từ mặt đất lạnh buốt gắng gượng đứng dậy cơ thể cô giờ rất suy yếu mà hấn cũng không thể tha cho cô một ngày sao? Hai năm qua sống chung với hấn chẳng khác gì cô đang ở địa ngục trần gian. Bất kể ngày hấn vui hay buồn đều mang cô ra sỉ nhục, khiến cô không biết rằng cuộc hôn nhân này có phải là sai lầm không.

Hai năm cô chịu đủ rồi cô không muốn làm con rối của hấn nữa. Nhưng mà cô không cam tâm vì sao hấn tha chịu cùng những nữ nhân bên ngoài kia cũng không muốn nhìn nàng dù chỉ một cái.

Cô xấu xí vậy sao?

” Cô còn dám nói. Bị bệnh là đang giả vờ sao? Cô còn dám gọi anh em nhà họ Kiều tới nói tôi là đang bắt nạt cô” Mạnh Triết không kiềm chế được nhắc lấy thân thể yếu đuối đang nằm dưới sàn nhà bàn tay ấn chặt bờ vai mảnh khảnh.

“Tôi không...có...” Cô lắc đầu suy yếu, hấn lại cho rằng cô là người như thế sao?

“Câm mồm... Nếu cô không nói sao họ có thể tới đây. Được cô thích vậy thì tôi cho cô biết hạng phụ nữ như cô, tôi sẽ như thế nào đây vò ” Hấn cười nham hiểm bước ra khỏi phòng.

“Đồ thần kinh! Anh điên rồi ” cô bước lên một mối muốn đuổi theo hấn nhưng cửa bị đóng chặt lại.

“Cạch. Cạch” Mạnh Triết khóa cửa lại nhìn hai tên vệ sĩ đứng trước cửa không quên dặn dò.

” Thả tôi ra! Anh không có quyền nhốt tôi ” cô sợ hãi đập cửa.

Hấn lại muốn nhốt cô sao? Cô không muốn ở đây cô rất sợ để trừng phạt cô hấn đã tháo bỏ hết tất cả bóng đèn lên vào mỗi đêm nơi này rất tối rất đáng sợ.

Cô không muốn, nước mắt tưởng đã cạn kiệt lại trào ra cô dùng sức đập mạnh vào cửa.

” Trong ba ngày không được cho cô ta ăn uống gì cả nếu ai đến tìm cô ta trực tiếp đuổi đi”

“Nhưng thưa thiếu gia như vậy thiếu phu nhân sợ không chịu nổi ” tên vệ sĩ nhìn hấn vẻ mặt khó xử vừa nói vừa nhìn vào phía bên cửa sổ.

” Sao? Thương tiếc cô ta?” Mạnh Triết giọng điệu mỉa mai hỏi.

“Tôi không dám ” tên vệ sĩ lập tức cúi đầu xuống sợ hãi. Người này thật đáng sợ đi ngay cả một người phụ nữ cũng không bỏ qua.

“Nếu tôi phát hiện các người đưa thức ăn cho cô ta thì đừng trách tôi độc ác ” hấn bước đi vội vàng xuống hầm lái xe dời đi bỏ mặc tiếng hét của Ngôn Hi.

” Xin anh thả tôi ra..híc...thả tôi ra. Tôi không muốn ở trong đây...híc” cô kéo nắm tay cửa mong người bên ngoài nghe thấy tiếng gọi của mình

” Thiếu phu nhân. Thiếu gia đã rời đi” người vệ sĩ cung kính nói chỉ sợ cô không gắng gượng được trong ba ngày này.

” xin các anh thả tôi ra một chút thôi! ” cô tha thiết cầu xin

” Thiếu phu nhân không phải chúng tôi không muốn thả người chỉ là... thiếu gia sẽ ” người vệ sĩ ngập ngừng không nói tiếp.

“Tôi biết rồi. Cảm ơn ” cô suy sụp ngồi xuống dùng tay lau đi nước mắt, ai mà không biết Mạnh Triết là tên ác ma tàn nhẫn lần trước khi cô cũng bị nhốt trong phòng như thế này lúc đầu cô cũng nghĩ hấn chỉ là tức giận nhất thời rồi sẽ thả cô ra...nhưng mà là cô quá nghĩ tốt về hấn đi.

Là cô quá ngây thơ hẳn là một kẻ tàn nhẫn có lẽ hẳn chỉ mong cô không cùng hẳn kết hôn Ầ không phải là cô không lên sống trên đời này.

Hắn có thể dịu dàng với bất kỳ ai trừ cô. Vì sao ư có lẽ vì cô đã phá hoại hạnh phúc của hẳn.

Ngôn Hi mệt mỏi nằm xuống sàn nhà lạnh ngắt thật ra ở đây cho dù cô ngủ trên sàn nhà hay trên giường đều lạnh như nhau cả thôi.

Cô từ từ nhắm mắt lại...

Hôm đó để lãng nhục cô hẳn còn không biết xấu hổ mang ả tiện nhiên Dĩ Nhu về nhà làm chuyện đó. Hơn nữa hẳn còn chọn ngay phòng bên cạnh để cho cô nghe thấy tiếng rên rỉ cùng tiếng hai thân thể chạm nhau của chúng.

Đêm khuya yên tĩnh bỗng bị phá vỡ bởi một màn ân ái mãnh liệt trên chiếc giường lớn.

“Em dám không chuyên tâm”

Cơ thể cô gái theo nhịp điệu của người phía dưới. Mái tóc dài xòa xuống hơi rối che đi bộ ngực đầy đặn quyến rũ mê người.

” A bảo bố em giỏi lắm. Nhìn anh đi” nam nhân cầm lấy cặp đùi thon trắng luận động nhấp lấy cơ thể lên xuống hưng phấn chiếm lấy nơi tư mật của cô gái.

“Không...á...tôi không chịu được chậm lại...” cô nắm lấy bờ vai cầu xin nam nhân hưng phấn.

“Thế này sao? Hả bảo bố ” nam nhân cười mỉm trêu đùa thân thể non nớt từng nhịp chậm lại nhưng vẫn dùng sức đâm mạnh vào bên trong cô.

” Hô nhẹ chút... tôi đau” hoa huyết bị chiếm cứ nhiều giờ bởi vật nam tính khiến cô đau buốt nhưng bên trong lại có một cảm giác mạnh mẽ... cô muốn.

“Vậy thế này đi”

“Á”

Nam nhân lật nhẹ người cô xuống rồi nhanh chóng thân thể cường tráng phía trên. Bàn tay rắn chắc cầm hai chân của cô lên để nhìn rõ hơn hoa huyết hồng hào có phần sưng tấy.

“Ngôn Ngôn, Nhìn xem nơi này chứa thật nhiều tinh dinh của anh, anh cả và anh hai nữa ” hẳn rút vật nam tính ra khiến hoa huyết của cô trào ra một lượng lớn chất dịch màu trắng.

Mặt Ngôn Hi đỏ ửng ngại ngùng muốn khép chân lại nhưng bị Kiều Thuận Nam dữ lấy.

Hắn là đang muốn trêu đùa cô. Hừ cái cô gái nhỏ bé này 3 năm trước không một lời mà dám bỏ đi hại hẳn lo lắng phải thật nên trừng trị thẳng tay.

Hắn nhẹ nhàng ma sát vật nam tính chưa có dấu hiệu nhỏ đi trước cửa huyết của cô. Từng vết gân guốc sưng to chạm vào vùng da mềm mại của chị khiến Ngôn Hi khó chịu.

“A,ân...đừng vậy” mặt dịch vì thế trào ra ướt át cả đệm trắng loang lổ từng vết khiến cô đỏ mặt.

” Bảo bố anh vô nhé ” giọng hẳn nhẹ nhàng nỉ non khác hẳn tác phong khi ở trong quân đội.

“Ừm aaa. Nhanh hơn ” vì trước đó đã bị Kiều Thuận Vũ và Kiều Thuận An tra tấn không ít lên hoa huyết của cô đã được co giãn không còn đau như trước nữa.

Thấy vẻ mặt sung sướng của cô khiến hẳn vui mừng không ngừng ra vào. Cầm một bên chân cô vác lên vai mình.

” Em có biết không bảo bố nghe anh hai gọi điện nói là tìm thấy em anh liền bỏ cả công việc bên Mỹ mà chạy về đây đây ”

Ngôn Hi ôm lấy cổ hẳn hôn nhẹ lên môi mỏng không ngừng cắn mút. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn hẳn khiến Kiều Thuận Nam vui mừng không thôi.

“Cạch” đang lúc cả hai đang lên đỉnh thì Kiều Thuận An bước vô nhàn nhạt nhìn hai người. Ánh mặt lạnh lùng trừng Kiều Thuận Nam.

“Nam! Cậu làm nhẹ thôi cẩn thận cô ấy đau ” hần nhẹ nhàng vuốt tóc cô sang một bên. Thật ra đứng quần hần đã nhô cao nhưng chỉ sợ nếu hần làm cô nữa Ngôn Ngôn sẽ không chịu được. Buổi sáng hần cũng đã cùng Kiều Thuận Vũ làm cô rồi bây giờ mà muốn tiếp chỉ sợ Thuận Vũ cũng muốn theo hần khi dễ cô.

“Em biết rồi ” đối với sự có mặt của Thuận An không hề làm hần mất hứng ngược lại càng hưng phấn nhưng Ngôn Hi lại không thể ngại ngừng mà trốn mặt xuống gối.

“Aaaaa” Kiều Thuận Nam gầm lên phóng thích tinh hoa vào nơi sâu nhất trong cô rồi đứng dậy ăm Ngôn Hi vẫn chìm trong cơn hoan ái vào phòng tắm.

“Để anh” Kiều Thuận An muốn tự tay tắm cho cô thật sạch sẽ nhưng bị Kiều Thuận Nam dứ lại nhìn hần bằng ánh mắt đe dọa.

“Em tắm cho cô ấy tiện thể tắm cho mình luôn không phiền anh ” rồi nhanh chóng chạy mất khiến Kiều Thuận An tức giận

8. Khoa Tâm Nhi - Chương 8: Ngôn Hi Nổi Giận

Sau hơn một tiếng không biết là Kiều Thuận Nam là đang tắm hay là đang làm chuyện cầm thú với cô.

Kiều Thuận Nam cứng chiều nhìn người phụ nữ chu môi tức giận khiến hần muốn yêu chết cô.

“Ngôn Ngôn, em còn nhớ không khi còn nhỏ anh cũng rất thường tắm cho em” Nhớ lại lúc đó cô chẳng khác gì một quả cầu nhỏ tròn tròn ngấn ngấn tay chân mập mập nhưng lại rất đáng yêu.

“Vậy sao? Tôi không nhớ ” Ngôn Hi đỏ mặt lảng sang chuyện khác.

“Giờ tôi về được chưa? ” Dù sao gặp anh em họ ngay từ đầu đã là sai lầm rồi cô không lên tiếp diễn sai lầm.

“Không được! ” Kiều Thuận Nam gầm lên đầy tức giận.” Em lại muốn trốn đi đâu hả? Hay là muốn đi tìm tên Mạnh Triết kia” chẳng lẽ trong mắt cô hần lại không bằng tên phụ bạc kia.

“Không phải chuyện của anh” cô bực tức hần vậy mà lại chạm vào cấm kỵ của cô.

“Anh...anh xin lỗi ” Kiều Thuận Nam bồng cúi đầu xuống vẻ mặt buồn bã như chú mèo nhỏ nghe lời. Không phải chứ là cô đang nghe nhầm đúng không Kiều Thuận Nam mà biết xin lỗi người khác.

Một người kiêu ngạo như hần mà biết cúi đầu nhận lỗi trừ phi hôm nay có bão.

“Thôi không nói nữa. tôi muốn về” Cô cầm bộ quần áo mà Kiều Thuận An đã chuẩn bị cho mình nhanh chóng mặc vào.

“Em ở đây,sáng mai anh sẽ đưa em về”

“Không cần ” Cô không muốn dây dưa với hần với cả việc của Ngôn Tiểu nếu để cho anh em họ biết cô sợ...

“Em bú sữa cái gì ” Kiều Thuận Nam kéo lấy tay cô lại ngăn cản cô bước ra ngoài.

“Buông ra đi” Ngôn Hi nổi cáu đá thật mạnh vào người anh em phía dưới của hần.

“Aaa” vì không nghĩ cô lại dùng chiêu thức này phản kháng hần lên mới nhất thời lơ là.

Kiều Thuận Nam ôm lấy người anh em quỳ xuống khuôn mặt đầy gân xanh đầy đau đớn còn hơn bị trúng đạn nhìn cô bằng ánh mắt tức giận.

“Anh. Anh không sao chứ? Tôi không cố ý đâu tại anh sao không chịu tránh ra chứ. Không phải anh làm trong quân đội sao?” Cô lo lắng cúi xuống nhìn hần có vẻ là cô ra tay hơi quá nha mới khiến hần mặt nổi đầy gân xanh như vậy.

“Em...em được lắm! Em định khiến tôi bị phế sao?” hần tức giận nắm lấy chân cô vì đau.

“Hay là tôi cho anh đá lại một cái cho huề nhé ”

“Em nghĩ tôi thích đánh phụ nữ sao? Còn không mau đỡ tôi dậy” Ngôn Hi đành phải kéo lên giường rồi cầm lấy túi xách.

“Em đi đâu?”

“Đi về anh nói cũng không muốn đá lại tôi mà. Với cả nhìn anh cũng đỡ rồi mà”

“Con mẹ nó!em dám bước ra ngoài xem. Đứng lại em không nghe tôi nói sao...aaa em đứng lại cho tôi” cô bước ra cửa định đóng cửa lại bước đi nhưng vẫn còn nghe được tiếng chửi bới phía sau.

Ở dưới nhà hai người đàn ông đang trò chuyện với nhau đầy vui vẻ thì nghe được tiếng la ở trên lầu vọng xuống.

“Trên kia là đang có chuyện gì vậy” Kiều Thuận Vũ cầm hành tây cắt nhỏ bỗng dừng lại.

“Haiz!!! Chắc Nam bị Nhiễm bệnh nghề nghiệp lên lúc nào cũng thích gặm hết như vậy.” Kiều Thuận An cầm miếng dưa leo lên miệng ăn.

“Ừm, chỉ mong nó đừng có mang cái bệnh đó lên giường cứ đang lúc làm mà cứ hô to như vậy thật mất hứng ” Kiều Thuận Vũ ném hành tây vào chảo nóng “xèo,xèo,xèo”

“Aaa sao nó lại vắng mớ lên vậy”

“Làm sao em biết trong sách dạy nấu ăn đâu có nói là sẽ như vậy” Kiều Thuận Vũ cầm lấy cái vung che mặt lại nhìn Kiều Thuận An đang trốn xuống gầm bàn ” không đến nỗi như vậy chứ? ”

“Cậu thì biết cái gì hử, tôi còn phải tu chỉnh sắc đẹp để còn với Ngôn Hi Chứ...à cậu hỏi cái gì. Nếu không biết nấu ăn thì bảo người làm nấu cậu làm vậy chỉ sợ có ngày cả căn biệt thự bị cậu đốt cháy. 25 cái mạng bị cậu thui mất” Kiều Thuận An nghiêm mặt nhìn Kiều Thuận Vũ.

“Anh thì biết cái gì chứ...Ngôn Hi em định đi đâu vậy” Hần đang định cãi lại thì thấy Ngôn Hi đang đi xuống.

“Tôi muốn về ” cô chỉnh lại chiếc áo che đi dấu hôn.

“Còn Nam đâu?” Kiều Thuận Vũ ngó lên lầu nhưng một lúc cũng chẳng thấy ai đi xuống. Không phải mọi hôm hần thường hay leo đèo theo Sau Ngôn Hi sao?

“À...anh ta...mệt quá lên nghỉ ngơi một chút ”

“Thật không? ” Kiều Thuận An nhìn gương mặt nhỏ đang tránh né của cô cao giọng.

“Tin hay không tùy anh”

“Chờ đã để anh đưa em về ”

“Không cần! ” Ngôn Hi trả lời dứt khoát bước ra ngoài chỉ sợ rằng Kiều Thuận Nam sẽ đi xuống lúc đó muốn chạy cũng không được.

“Anh! Sao lại để cô ấy đi” Kiều Thuận Vũ cầm lấy đĩa khoai tây xào lên nói thể có hơi oách chứ thật ra đĩa khoai chẳng khác gì bùn nhão nhoẹt chỗ đen chỗ trắng. “Em còn đang định bảo cô ở lại ăn”

“Cậu nghĩ tôi sẽ dễ dàng buông tha cho cô ấy sao” gương mặt Kiều Thuận An hiện lên một tia nguy hiểm xảo trá bỏ đi bỗng khựng lại.

“Cậu định cho Ngôn Ngôn ăn cái đồ cho lợn ăn đó sao đồ thần kinh không biết nấu thì bỏ đi”

“Híc anh mới là người điên” Kiều Thuận Vũ cầm đĩa khoai lên bỏ một miếng vào mồm nhưng gương mặt bỗng rúm lại ói hết ra. Hần thè món ăn này mang cho lợn ăn chắc nó còn xỉ nhổ vào mặt. Điều cần thiết bây giờ là phi tang bằng chứng hắc hắc hần nhanh chóng vứt cái thứ chấy khét kia vào bồn cầu.

Và câu chuyện của sáng hôm sau là cả biệt thự náo loạn vì cái bồn cầu bị...tắc nghẽn. Thợ thông cống phải nhân mày khi...(Thô nhưng thật. Hổ hớ)

9. Khoa Tâm Nhi - Chương 9: Gặp Lại Dĩ Nhu

Ngôn Hi chặt vật rời khỏi biệt thự Kiều gia một mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tay.

Đã hơn 8h chết tiệt Ngôn Tiêu thẳng bé không biết có phải đang khóc nháo đòi cô không. Thật tức chết mà đây là ngày đầu tiên cô đi làm vậy mà...công việc này có lẽ bỏ đi thì hơn tuy lương ở đây rất cao nhưng lại phải ngày nào cũng chạm mặt với anh em nhà họ Kiều làm cô mệt mỏi.

Cô nhanh chạy ra đường lớn muốn tìm một chiếc taxi nhanh chóng tới nơi giữ trẻ.

Cô đến nơi giữ trẻ nhưng nơi này đã tan tã không còn một ai khiến cô suốt ruột. Cầm chiếc điện thoại bấm một dãy số.

“A lô! Cái đồ đáng ghét nhà cậu lại quên đi đón Tiêu Tiêu” bên kia điện thoại vang lên giọng nói chanh chua của Vũ Tâm cũng là người đã giúp cô rất nhiều trong ba năm qua.

Còn nhớ lần đầu tiên hai người gặp nhau lần đó cũng là lúc Tiêu Tiêu bị sốt cao tới bệnh viện nhưng lúc đó cô lại không có một đồng trong người may là có Vũ Tâm giúp đỡ cô. Nhắc đến lúc đó giờ cô vẫn còn lạnh gáy Bé Tiêu Tiêu bị sốt rất cao còn kèm theo co giật nếu không đưa bé kịp thời đến bệnh viện có lẽ...

Có lẽ Vũ Tâm là một vị tiểu thư sinh ra trong một gia đình quyền thế nhưng cô không biết vì sao cô ấy lại tới một nơi chật chội như ổ chuột để ở quá khứ của Vũ Tâm cô cũng không biết nhiều chỉ do cô ấy kể lại nhưng cô biết mọi thứ không đơn giản như vậy.

“Này đồ quỷ kia cậu chết rồi hay sao? Không nghe mình nói à” Vũ Tâm hét lên khiến cô tỉnh lại

“Rồi, rồi mình nghe thấy a. Vậy bé Tiêu Tiêu có ngoan không? ”

“Ng ngoan...chết liền nó làm bẩn bộ váy mình mới mua,bộ chén mà mình ưa thích nhất bị nó làm vỡ lại còn vẽ đầy màu lên tường nhà mình cậu xem nên thế nào đây?” Vũ Tâm như muốn khóc vừa cầm cái váy với vết màu in năm ngón tay nhỏ bé của Tiêu Tiêu đầy đau khổ.

“Được rồi, được rồi tiểu thư một lát mình sẽ mua đồ ăn khuya cho cậu tiện thể mua cho cậu trà sữa được không? ”

“Thế còn được vậy đi” Vũ Tâm tắt điện thoại quay lại nhìn Ngôn tiêu bị cô dùng đồng đồ đạc vây lại trông rất hài hài nhìn gương mặt bé chúm chím như muốn khóc trên tay cầm núm vú giả cho lên miệng mút.

“Tiểu quỷ con là sao đây định phá hết nhà của dì sao?” cô vừa nói vừa đùa xoa xoa đầu bé Tiêu nhưng trong lòng bỗng có một cảm giác quặn đau nếu con của cô còn sống có thể bây giờ đang ngang ngửa với Ngôn Tiêu.

Bây giờ hai người có hạnh phúc không?

Theo bản năng cô nhìn xuống chiếc nhẫn cưới nó đã theo cô hơn sáu năm và cũng đại diện cho cô và anh đã chia xa sáu năm.

“Á,không...không đừng đối xử với dì như vậy không! ” cô thề sẽ xẻo thịt thằng bé này nó dám...xả nước thánh xuống đồng đồ đạc cô dùng bao vây nó.

“Hực hực...” Ngôn Tiêu vui mừng tưởng cô cổ vũ nhảy nhảy lên.

Ngôn Hi đến quán ăn gần đó nhìn bà chủ đầy thân thiện.

“Cô ơi cho cháu một phần gà nướng như cũ” cô lấy ví ra chuẩn bị trả tiền thì bỗng bắt gặp một hình dáng thân quen. Cô tiến lại gần cô gái đang cặm cùi rửa chén tuy sơ xác nhưng cô vẫn nhận ra cô gái này.

“Dĩ Nhu” cô ngạc nhiên không phải chứ làm sao một tiểu thư nhà giàu còn là một diễn viên hàng đầu hôm nay lại đi xuống đến nỗi đi rửa chén. Nhìn bộ quần áo giản dị và cách buộc tóc đuôi ngựa khiến cô không tin nổi.

“Ngôn Hi” cô ta sợ hãi làm rơi một cái chén xuống đất.

“Choang” những mảnh vỡ vung ra khắp sàn nhà một vài mảnh vỡ cắm vào tay Dĩ Nhu khiến máu đỏ chảy xuống từng giọt rơi xuống đất.

“Cô nhận lầm người rồi ” Dĩ Nhu lấy tay che mặc vầy vầy bỏ đi.

“Aaaa” cô ta trượt ngã vào những mảnh vỡ bây giờ cô mới phát hiện ra chân phải của cô ta là chân giả.

Dù sao cô ta cũng như vậy dáng vẻ chật vật khiến cô mũi lòng thương tiến tới đỡ cô dậy đột nhiên gió thổi qua không khí lạnh buốt khiến cô dừng lại khuôn mặt cô ta có một cái sẹo rất lớn. Cô không dám nhìn lâu chỉ sợ một người kiêu ngạo như cô ta sẽ thấy đau lòng.

“Không cần tôi tự đứng được ” Dĩ Nhu đẩy Ngôn Hi ra tự đứng dậy bước chân khập khiễng rời đi.

“Cảm ơn! ” giọng nói nhỏ như muỗi kêu trong màn đêm thanh vắng nhưng lại để Ngôn Hi nghe được.

Nhìn bóng dáng cô đơn của cô ta khiến Ngôn Hi không kiềm lòng được. Cho dù cô ta phạm phải nhiều lỗi lầm nhưng không đáng bị trừng phạt như vậy. Có thể nói vậy người khác sẽ nghĩ cô là ngu nhưng ai biết cảm giác mình đang là trung tâm của trái đất bỗng lại trở thành như vậy. Cô ta từng có tất cả nhưng vì sao không biết quý trọng chứ hay là tại quá ích kỷ.

Từng là một nữ nhân được nâng niu trên bàn tay của một trong những người đàn ông quyền lực nhất thành phố vậy mà. Có lẽ người sai không phải là phụ nữ họ chỉ muốn bảo vệ người mình yêu mà thôi và cô cũng vậy.

Có trách thì nên trách cô cùng cô ta cùng yêu một người đàn ông lạnh lùng.

Người chủ quán chạy ra đưa cho một phần gà nướng khiến cô tỉnh lại trong suy nghĩ.

Ở cái thành phố phồn hoa đầy cám dỗ này con người thực sự sẽ đánh mất bản thân mình và cả cô cũng vậy. Từ một tiểu thư trở thành một kẻ trắng tay.

Đèn đường phát sáng những chiếc xe đổ bóng xuống đường bây giờ mới là lúc con phố này tỉnh giấc.

10. Khoa Tâm Nhi - Chương 10

Ngôn Hi ôm phần gà nướng đi lên lầu tới cầu thang thì nghe được tiếng cãi vã khiến cô tò mò nhìn lên.

Bên trên một nam một nữ đang không ngừng lôi kéo nhau trong đó cô có thể nhận ra người nữ không ai khác là Vũ Tâm.

“Tâm nhi em... chán ghét anh vậy sao? Sáu năm rồi vì sao cứ trốn tránh anh chứ” người đàn ông lạ mặt ôm Vũ Tâm vào lòng nài nỉ.

“Tôi mệt rồi anh về đi” Vũ Tâm đẩy người đàn ông đó ra lạnh lùng từng chữ phun ra. Không biết đối với người đàn ông này là lên yêu hay hận đây.

“Anh biết, anh có lỗi với em thật ra ngay từ đầu anh cũng đã rất hối hận vì đã đối xử với em như vậy nhưng anh lại không có cách dừng lại...xin lỗi”

“Anh cảm ơn” Vũ Tâm hét lên cười điên dại “Một câu xin lỗi của anh đổi được lại gì chứ? Đứa con đã mất của tôi hay là tuổi thơ bất hạnh của tôi. Anh lên nhớ lúc anh ra tay độc ác với Mạnh Mạnh như thế

nào hay anh giam cầm và lắng nhục tôi trong ba năm đó thế nào? Tốt nhất anh dứt khỏi đây càng nhanh càng tốt nếu không tôi sợ không kiềm chế được mà giết anh!” Nhớ đến đứa con mới chào đời của mình bị hấn nhằn tâm làm hại làm lòng cô nổi đầy lửa giận. Đứa bé nó có lẽ rất đau tiếng khóc của nó mãi mãi vang lên tâm trí ám ảnh cô khiến cô sống không được chết không xong.

“Anh xin lỗi... xin lỗi em anh thật không muốn con...”

“Bộp” Vũ Tâm vung tay lên hạ xuống dùng hết sức của mình tát vô mặt hấn.

Ánh đèn cầu thang mờ nhạt nhưng Ngôn Hi vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông đó không ai khác là Mạnh Vũ anh trai của Mạnh Triết.

Đây là cái gì đây có phải truyền thống nhà họ Mạnh là đi lừa tình phụ nữ không? Nhưng mà cái gì đứa bé, cái gì giam cầm chứ. Không lẽ Vũ Tâm một cô gái luôn mang khuôn mặt tươi vui lại có một quá khứ bị thương vậy sao?

Có những lúc cô thường thấy cô ấy ngồi một góc thẩn thờ một lúc lâu nhưng Vũ Tâm lại luôn che dấu khi có cô.

“Anh không đáng để nhắc tới đứa bé... dứt,cút nhanh!” Vũ Tâm đau đớn ngồi xuống khóc lóc khiến Ngôn Hi cũng không tốt hơn tiến lên phía cô ấy.

“Tiểu Tâm sao cậu ở đây?” Ngôn Hi lớn tiếng bước lên giả ngu nhìn nam nhân hốt hoảng khi thấy mình.

“Ngôn Hi?là cô ” trong cuộc sống đúng là có bao nhiêu sự kì diệu đi nhưng hấn lại có thể thấy hết.

Lần lượt đánh giá người phụ nữ mấy năm không gặp cô đã khác nhiều trở lên xinh đẹp và thành thực hơn.

“Ây da Mạnh thiếu không biết có chuyện gì mà trôi dạt tới đây?” Ngôn Hi mĩa mai dù sao hấn cũng nhận ra mình làm gì cô phải trốn tránh chứ. Cho dù hấn kể chuyện này cho Mạnh Triết thì sao chứ.

“Hừ không ngờ mấy năm không gặp cô thật khác trước ” người phụ nữ này không chỉ bề ngoài xinh đẹp hơn thì tính cách cũng cứng rắn hơn xưa rất nhiều không phải như 3 năm trước cứ mỗi lần gặp hấn một tiếng anh Mạnh hai tiếng anh Mạnh.

“Anh cũng khác xưa rất nhiều...già hơn và thô tục hơn không biết hôm nay lại có nhả hứng tới chọc tức bạn của tôi” Ngôn Hi đỡ Vũ Tâm ngồi dậy không ngờ một cô gái kiên cường như Vũ Tâm lại khóc đến thảm thiết như vậy.

“Đi...thôi! chúng ta vào nhà” Vũ Tâm lau lau nước mắt của mình tỏ ra cứng rắn kéo Ngôn Hi vào nhà.

“Tiểu Tâm em đừng đi” Mạnh Vũ giọng nói khác hấn trở lên dịu dàng kéo tay Vũ Tâm lại.

“Khốn khiếp bỏ ra. Nếu anh không dứt đi đừng trách tôi gọi bảo vệ lôi anh xuống. Mất mặt” Ngôn Hi đẩy hấn ra đóng cửa lại ngăn hấn bên ngoài.

“Cô! Vũ Nhi mở cửa, mở cửa ra đi” Mạnh Vũ đập mạnh cửa hét lên.

Không lâu sau hai bảo vệ không biết từ đâu xuất hiện lôi cổ hấn ném đi.

Bên trong căn phòng Ngôn Hi dìu Vũ Tâm ngồi lên ghế rồi đi rót một cốc nước đưa Vũ Tâm.

“Cậu quen hấn ta?” Vũ Tâm đặt ly nước xuống

“Ừm. Mình là vợ trước em trai hấn ta” Cô ngồi xuống bên cạnh Vũ Tâm “cậu biết Mạnh Vũ ” nếu không nhầm theo cô biết qua một số người Vũ Tâm rất có khả năng là người Mạnh Vũ yêu nghe nói hấn và một cô gái sắp thành vợ chồng nhưng hôm tổ chức hôn lễ cô dâu đó không cánh mà bay khiến hấn ta gấp rút đi tìm mà tai nạn bị thương nặng sau đó hôn mê suốt hai năm.

“Hấn là kẻ thù của mình. Thôi muộn rồi tớ nghỉ trước. Hạt tiêu nhỏ đang ngủ trong phòng kế bên cũng muộn rồi cậu ở đây tối nay đi” Vũ Tâm mệt mỏi đứng dậy vô phòng mình. Mỗi bước đi trở lên nặng trĩu không ngờ thù hận 6 năm mãi mãi không hề giảm đi trong cô. Có lẽ lần ấy cô lên ra tay độc ác một chút khiến hấn biến mất trên đời này nhưng cô không làm được có lẽ vì yêu đi.

Ngôn Hi nhìn bước đi để lại khoảng trống vắng thì lắc đầu dù sao cô ấy cũng không muốn nói chuyện với cô.

Haiz lại một nạn nhân khác của nhà họ Mạnh nhưng cô lại thấy mình may mắn hơn cô ấy rất nhiều.

“Reng, reng, reng.....” tiếng chuông điện thoại reo lên khiến Ngôn Hi bực tức cầm lấy điện thoại trên bàn mắt nhắm mắt mở nhìn số điện thoại lạ

“A lô”

“Đây có phải số máy của cô Ngôn?” một giọng phụ nữ lịch sự vang lên bên kia máy.

“Là tôi” cô mệt mỏi.

“Cô Ngôn hôm nay không phải ngày nghỉ vì sao cô lại không đi làm giờ đã trễ”

“Tôi không muốn đi làm nữa ” Ngôn Hi ngồi dậy quăng cái gối ra xa nhìn Tiêu Tiêu đã dậy từ bao giờ đang ôm lấy con gấu bông miệng ngậm núm vú giả.

“Cô Ngôn nếu trong 30 phút nữa không có mặt ở công ty chúng tôi sẽ cho là cô đang tự ý nghỉ việc và vi phạm hợp đồng sai phạm hợp đồng và phải bồi thường một số tiền.... ”

“Được rồi, được rồi tôi sẽ có mặt ở công ty trong 30 phút nữa ”Ngôn Hi tắt điện thoại đập chần ra.

“Aaaa khốn khiếp! ” cô chạy vào phòng của Vũ Tâm.

“Vũ Tâm đồ, cho mình mượn đồ của cậu” cô lục lọi tủ đồ

“Đồ thần kinh...a1aaaa không được đụng bộ ấy ” Vũ Tâm sắc mặt đã tốt hơn hôm qua rất nhiều hét lên chạy đến giũ bộ đồ trên tay cô.

“Mình mượn nó đi!” Ngôn Hi đành lấy không nói thêm chạy vào nhà tắm 5 phút sau chạy ra hấp tấp.

“Vũ Tâm, Vũ Tâm đưa Tiêu Tiêu đến nhà trẻ hộ tống nha” cô chạy đi mặc Vũ Tâm la hét.

May thật vẫn kịp cô bước vào chuẩn bị chạy lên phòng làm việc thì nghe được giọng nói quen thuộc.

“Ngôn Ngôn!”

Ngôn Hi kinh ngạc xen chút sợ hãi là Mạnh Triết. Haiz có lẽ là Mạnh Vũ đã nói cho hần Cô thật bất cần.

Nhìn hần tiến lại phía mình khiến cô lùi mấy bước muốn chạy đi nhưng lại bị hần nắm lấy tay kéo lại.

“Ngôn Ngon anh nhớ... ” Mạnh Triết chưa nói xong đã bị cô cản lại.

“Câm mồm ” ghé tồm là cảm giác đầu tiên đối với cô. Hừ cái gì mà Ngôn Ngôn nực cười riêng anh em nhà họ Kiều gọi thế thì thôi đi nhưng khi họ gọi cô như thế thật là kinh tởm. Ngôn Hi nhăn mặt rút tay mình khỏi tay hần mà không được khiến cô tức lên.

“Buông ra!”

“Anh nhớ em! Ngôn Ngôn đừng rời xa anh được không? Anh hứa sẽ đối tốt với em”

Đối tốt cái đầu anh.

“Đi chỗ khác mà động dục đừng ở công ty tôi quậy phá ” Ngôn Hi lạnh lùng đá mạnh vào bụng hần nhưng chưa đầy năm giây sau thì hần muốn chết đáng lẽ...lên đá vào thẳng em của hần a cho hần tuyệt tự luôn.

“”Em! Em dám đá tôi? ” hần ôm 6 bụng cúi xuống.

“Hừ tôi không dám. Cái đầu anh chương mắt tốt nhất anh cú đi không tôi gọi bảo vệ ”

“Đúng vậy” một lực đạo bé bồng cô lên ôm lấy cô vào lòng.

“Nam?” cô sợ hãi. Sợ hần trả thù tại hôm qua cô đá hần.

“Tốt nhất anh cú đi không tôi sẽ ném anh ra khỏi đây ” Kiều Thuận Nam vừa đi vừa nghiêng răng với Ngôn Hi “em được lắm lúc đá tôi còn dám đá vào thẳng em của tôi còn lúc đá hần thì... ” hần ôm chặt eo cô hơn khiến Ngôn Hi đau đốn.

“Vậy lần sau tôi sẽ cẩn thận không đá vô chỗ đó nữa mà đá vào bụng anh”

“Em được lắm xem tôi trừng trị em thế nào ” hấn ẵm cô vào phòng nghỉ ngơi dành cho khách VIP chỉ biết một lúc sau bên trong căn phòng vang lên tiếng cầu xin của Ngôn Hi và tiếng gầm thõa mãn của ai đó...

11. Khoa Tâm Nhi - Chương 11: Triền Miên Với Cô (18+)

Trong căn phòng lớn màu trắng gọn gàng bị Kiều Thuận Nam làm cho bừa bộn. Trên mặt đất đĩa trái cây bị hất đổ trên đất. Sau đó tức giận ném Ngôn Hi lên chiếc ghế sofa bên cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu lên cơ thể trắng muốt ngọc ngà không tì vết, khuôn mặt thành thực đầy mị hoặc khiến hấn không chịu nổi. Nhìn xuống phía dưới của mình đã căng cứng do sự đụng chạm lúc nãy khiến hấn cười khổ “người anh em à ta chắc sẽ không để mày chịu khổ đâu”

“Bảo bối, em nghĩ anh nên phạt em thế nào đây? ” Kiều Thuận Nam không chể không trực tiếp đề cô xuống mà dùng cánh tay nhẹ nhàng hất tóc cô ra sau.

Ngôn Hi cũng không phải kẻ ngốc cũng hiểu cái từ ” phạt” của hấn cũng chẳng có gì tốt lành cả.

“Phạt? Tôi làm sai gì sao?” cô giả ngốc đẩy hấn sang một một bên khuôn mặt hơi đỏ lên.

“Em còn giả ngu với anh hả” hấn cởi vài chiếc khuy áo xuống tức tối ” Em giỏi thì nói lại xem” được lắm cái cô gái này chỉ mấy năm không gặp mà gan cũng lớn hơn rồi. Ừm nếu cô chọc tức hấn nữa thì đừng có trách.

“Vậy tôi đã làm gì cho anh tức giận ” giọng Ngôn Hi dịu đi vài phần cô biết người đàn ông này chỉ thích mềm không thích cứng không nên khiến hấn tức giận.

Thấy cô thay đổi 180° khiến hấn hơi kinh ngạc sau đó mỉm cười ngồi xuống sát cạnh phía cô, Ngôn Hi thấy vậy liền tránh ra sang một bên tạo khoảng trống nhất định khiến cho Kiều Thuận Nam tức giận kéo cô vào trong lòng mình.

“Không được tránh anh, anh cũng đâu có làm hại em” hấn bá đạo ép cô nhìn mình trong mắt cô chỉ được có hấn mà thôi. Kiều Thuận Nam xoa xoa phiền môi hồng non nớt của cô một cảm giác mềm mại không có gì sánh bằng. Cảm giác của hấn bây giờ thật muốn lột bỏ bộ đồ công sở của cô để tàn phá cơ thể xinh đẹp này. Đôi mắt hấn niêm đỏ như thú dữ đắm chiều nhìn cô ngay cả phía dưới cũng rục rịch vươn ra muốn thoát khỏi lớp vải này.

“Không cần nhìn tôi như vậy,tôi sẽ cảm thấy không được tự nhiên ” bàn tay trắng mềm nhanh chóng đẩy ánh mắt nóng rực của hấn sang phía khác nhưng sau đó cô lại thấy thật hối hận vì hành động của mình. Kiều Thuận Nam không ghét bỏ nắm lấy bàn tay thơm tho của cô cho vào miệng ngậm mút. Mà trời sinh Ngôn Hi đã rất mắn cảm giờ còn bị hấn trêu đùa như vậy khiến cô khó chịu rên rỉ kiêu mị. Hấn mút đầu ngón tay mập mạp sau đó lại liếm lòng bàn tay của cô rồi rất nhanh di chuyển lên phía cổ tạo lên một vết ướm kích thích thị giác của người khác mà làn da của Ngôn Hi cũng vì vậy mà đỏ rực.

Ừm rất ngon hấn muốn ăn hết cô, hấn ăn cô đến muốn nghiện rồi. Cô chẳng khác gì một loại thuốc độc những ai chạm vào vừa đau đớn tột cùng nhưng vẫn không thể nào buông tha được vì cô quá ư độc ác rồi mỗi lần đều khiến trái tim mình đau nhói. 20 năm thời gian đủ dài để khiến hấn yêu cô, yêu cô đến tận xương tủy nhưng cũng hận cô khiến hấn chờ đợi quá lâu đi.

“Anh nói sẽ không... làm gì tôi mà?...không! Được... Động dục trên người tôi” cô hít thở khó khăn muốn ngồi dậy nhưng bị hấn nâng lên phía thành khiến phần trên của cô ngửa xuống sau ghế đầy chật vật.

“Anh muốn em! Cho anh được không Ngôn Ngôn ” giọng hấn dịu dàng nhưng đầy cương quyết cho dù cô có không chịu hấn cũng sẽ ăn cô.

“Không muốn! Tôi không muốn, anh không nghe hả” cô giật mình khi mặt hấn đã áp vào ngực mình chà sát.

“Thật to cứ như em đã sinh con vậy” hấn đùa bồn nhào nặn hai khối to trước ngực cô. Có thể to gấp đôi trước kia rồi người phụ nữ này phát dục thật muộn. Câu nói đùa này rơi vào tai Ngôn Hi lại khiến cô chột dạ lúng túng.

“Anh nói cái gì... Ai sinh con chứ”

Kiều Thuận Nam không nói gì trực tiếp kéo áo cô lên chứng kiến đôi tuyết nhũ trắng mềm bật ra khỏi áo ngực được giải phóng khiến hấn không chịu nổi trực tiếp ngậm lấy hạt đào hồng thuận nhỏ nhỏ.

“Có ai đã từng làm thế này với em chưa? ” có lẽ vài năm nay cô đã kết giao với một hoặc vài người nào đó vì cô rất đẹp và trẻ chung. Cho dù có yêu cô thế nào hấn cũng cảm thấy trong lòng thật ghen ứ không thông tức giận thật muốn thiên kẻ đó.

“Anh đang nói gì vậy? Á đau tôi” Ngôn Hi sắp muốn khóc khi hấn cắn mạnh vào ngực mình tạo vài dấu răng không quá sâu.

“Ngôn! Anh yêu em nen đừng rời xa anh nhé. Anh sợ ngày nào đó em sẽ biến mất bỏ lại anh cả anh hai và anh cả nữa ” hấn rất sợ cô sẽ lại trốn đi một lần nữa mà lần này sẽ là biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời hấn. Nghĩ đến đây đã làm hấn khó chịu rồi mà cách duy nhất giữ chân cô lại là phải khiến cô mang thai của họ. Đúng đứa bé sẽ giữ chân cô lại, một sợi dây vô hình hoàn hảo mà hấn cũng rất muốn có con với cô.

Bàn tay thô tục chạm vào nơi tư mật của cô đã ướt át vì bị kích thích khiến hấn hài lòng đưa lên trước mặt cô liếm sạch chất dịch trong suốt thơm ngát đó chất dịch vì hấn mà trào phúng.

“Aaa đồ biến thái” trước kia cô đã biết trong ba người nhà họ Kiều hấn là người bệnh hoạn nhất nhưng không ngờ lại bệnh hoạn đến thế. Tận mắt nhìn hấn cúi đầu xuống một cảm giác lo lắng ập xuống.

“Á aaaa” hấn đang liếm nơi xấu hổ đó của cô.

“Ngon quá” gương mặt hấn nhót nháp quay lên vui vẻ nhìn cô. Mà cái thứ dính dính đó lại là của cô. Thật ghê tởm.

“Ưm không được! ” ngón tay của hấn chui vào nơi nữ tính của cô tàn phá ngoáy mạnh khiến Ngôn Hi rên rỉ hai thớ thịt vừa hút lấy vừa bài trừ nó.

“Em chặt quá, Ngôn Ngôn của anh” hấn chăm chú nhìn nơi tư mật đôi mắt bỗng sáng rực. “Để anh giúp nó ăn no nha, em thích ăn cherry đúng không ”

“A ừm...cái gì? ” cô đang chìm đắm trong kích tình bỗng giật nảy.

“A không được! ” cô ngo nguậy muốn trốn nhưng không được liền kẹp hai chân lại nhưng bị hấn mạnh mẽ tách ra đang rộng khiến cô sợ hãi. Kiều Thuận Nam thấy vậy càng hứng thú tay với tới đĩa trái cây trên bàn tìm lấy một trái Cherry căng mọng chín tới trông rất ngon.

“Anh...anh định làm gì ”

“Cho em ăn!” hấn tách hai thớ thịt tươi mới phía dưới của cô cho trái cherry vào bên trong rút ra rút vô như món đồ chơi.

“A ừm không được, không aaa khó chịu” cô như không còn sức lực mặc hấn trêu đùa mình. Nơi tư mật không ngừng hút lấy trái nhỏ.

“Nó đang giật, giật mạnh ” Kiều Thuận Nam vui vẻ tường thuật lại bên trong của cô không ngừng co giãn trông rất đẹp mắt nếu nó mà đang nuốt lấy hấn thì thật tốt.

“A...tôi muốn vào nhà vệ sinh...a” cô muốn đứng dậy nhưng bị hấn giữ lấy tốc độ nhanh hơn rút ra đẩy vào bên trong cô.

“Không... Aaa tôi ghét anh” nước mắt cô rơi xuống như chân châu trong suốt. Cô không chịu được nữa rồi.

“Rột,rột,rột,..” một dòng nước chảy ra từ nơi tư mật khiến cô thả lỏng hơn bên trong co giật mạnh mẽ khiến cô khóc òa.

“Ô ô ô đều tại anh ô ô tôi ghét anh” nhìn cái thứ chất lỏng từ trong người mình ra làm cô khó chịu, điều đáng xấu hổ là Kiều Thuận Nam còn cầm trái cherry lên ăn một cách ngon lành.

“Thật ngọt, em khiến thứ quả vô vị này trở thành mỹ vị rồi”

12. Khoa Tâm Nhi - Chương 12: Triền Miên Với Cô (18+- Np)

“Ahaaa” cô lật mình không cẩn thận ngã xuống đất khiến toàn thân đau nhức. Kiều Thuận Nam nhanh chóng kéo khóa quần xuống giải phóng vật nam tính đang bành trướng ngày càng to những gân xanh nổi cộm đến đáng sợ khiến cô khóc lớn hơn gương mặt tái mét.

“Hôm qua...anh làm tôi vẫn... Còn đau” Ngôn Hi ngồi dậy nhìn hấn cầu xin.

“Em lại lấy lý do đáng ghét đó. Anh đã xem qua rồi rõ ràng là không còn sưng nữa ” hấn cầm hai chân kéo cô lại phía mình cho lưng cô đối diện với hấn rồi cầm lên dục vọng khó chịu của mình đâm thẳng vào trong cô. Bàn tay cầm lấy tay cô ngã về phía trước bên trong cô thật là ẩm cứ mút chặt lấy hấn rồi còn co bóp liên tục nữa. Rồi tiến công mạnh mẽ va chạm vào nơi sâu nhất trong cô. Tuyệt nhũ cũng vì vậy mà lắc theo từng nhịp của hấn tạo lên một cảnh đẹp mê người.

“Em thật chặt làm tôi muốn phát điên” hấn điên dại cầm vật nam tính của mình vào lối vô chắt hẹp của cô không hề tạo ra một khe hở, không cho cô nghỉ ngơi cứ vậy mà chiếm giữ lấy cơ thể của cô. Dùng sức lắc mạnh khiến cô vừa đau đớn vừa đạt được khoái cảm tột độ miệng không ngừng ngâm nga mềm mỏng với tư thế tốt nam hại nữ.

“Ô ô ô tôi không chịu được ngừng lại..một chút ” Ngôn Hi lắc lắc chiếc mông căng tròn dính đầy tinh dịch của hấn tránh đi vật nam tính vẫn đây kiều ngạo kia.

“Em ngốc thật!” Kiều Thuận Nam đỡ cô dậy đặt cô lên cái bàn gỗ sau đó lật đồng lộn xộn trên bàn xuống đất rồi lao vào cô như con mãnh thú đói khát.

“A anh...nhẹ chút” cô hít thở khó khăn bàn tay ôm chặt lấy cổ hấn đôi chân thon dài cũng quàng ra sau thắt lưng hấn.

“Ừm nhẹ chút ”

“Rầm ” cánh cửa dành cho khách vip bị người ta dùng lực mạnh đá ta mà kẻ thô lỗ ấy không ai khác là Kiều Thuận An và Kiều Thuận Vũ.

“Nam, cậu thật không có nghĩa khí ” Kiều Thuận An tiến tới nhìn cô gái được bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng mịn màng.

“Em xem cậu ta thật đáng ghét đúng là đáng ghét đúng không bảo bối hại em thành như vậy” Ngôn Hi còn đang không ngừng cảm kích hấn vì muốn giúp mình thì không tránh khỏi câu nói sau đó của hấn..

“Nhưng... Em đáng bị như vậy! Thật là hư hỏng ” Kiều Thuận An để cô ngồi lên đùi mình cầm lấy hai chân của cô đang rộng hết cỡ rồi nhìn hai người đàn ông ma quỷ kia.

“Còn không mau cho cô ấy một bài học ” thấy vậy Ngôn Hi liền rùng mình một cái khóc không ra nước mắt.

“Anh là đồ bại hoại.ô ô ô”

Kiều Thuận An hôn xuống liếm hết nước mắt của cô “em đó không nghe lời, chỉ như vậy là đủ để trừng phạt em ba ngày ba đêm rồi ” tuy hành động của hấn khá ôn nhu nhưng lời nói lại thật như ma quỷ.

“Các người... Tôi ghét các người... Ừm” Kiều Thuận Nam đâm thẳng vào trong cô nhấp mạnh nắm lấy tay cô lên đỉnh đầu

“Hay chúng ta như trước kia làm cô ấy lên đỉnh ” hấn rất muốn nhìn thấy gương mặt của cô hồng hồng chìm vào trong dục vọng dương vật lại càng cứng rắn như sắt từ đầu tới cuối muốn cô mãi không đủ. Mà lúc này

hai người đàn ông kia hình như cũng đang cởi đi y phục của mình thân hình của Kiều Thuận Vũ cùng tiến về phía cô trông thật oai phong.

“Không! ” Ngôn Hi sợ hãi lắc đầu mặt không còn chút máu ” xin tha cho tôi ô ô”

“Bảo bối anh hứa sẽ nhẹ nhàng với em” Kiều Thuận Vũ giọng nói nhuốm dục vọng nuốt ừng ực nước bọt nhìn cô.

“Aaaaa” Kiều Thuận An không nói trước đâm thẳng vào cức huyệt của cô khiến Ngôn Hi đau đớn nơi đó bị co giãn hết mức.

“Đừng di chuyển. Đau!” cô lấy tay bắt lấy tay Kiều Thuận An cắn chặt răng cầu xin hắn. Nhưng đối lại là một sự luật động mạnh mẽ của hai người đàn ông. Có thể do thói quen lên hai người này rất hòa hợp cùng nhau không nhanh không chậm dày xéo cô.

“Hô” cô khó thở vì đầu bị Kiều Thuận Vũ nắm lấy ép cô hôn lấy vật nam tính sưng đỏ của mình.

“Ngôn Ngôn, anh khó chịu lắm giúp anh đi” trong ba anh em có thể nói Kiều Thuận Vũ là người dịu dàng nhất lên rất nhẹ nhàng với cô không bạo lực như hai người kia.

“Hô, dao” hắn xông thẳng vào miệng của cô khiến nó phồng to một cảm giác ẩm áp khiến hắn gầm lên.

“Ngoan di chuyển lưỡi của em liếm mút nó đi”

“Ô ô ô” Ngôn Hi kháng nghị nhìn ba người đàn ông đang giày vò mình cơ thể đau nhức vì bị xâm chiếm.

“Hự hự hự” Ngôn Hi ho sặc sụa vì bị Kiều Thuận Vũ chất lượng dịch lớn vào miệng.

“A giờ mới để ý nha ngực của Ngôn Ngôn thật là to, để anh dùng nó nha” hắn cho vật nam tính đã trưởng lớn hơn vào giữa rãnh ngực của Ngôn Hi rồi xoa nắn không ngừng thỉnh thoảng va chạm vào má của cô khiến mặt đã đỏ lại càng đỏ.

“Ưm” cô có thể cảm nhận được thứ nóng hổi dính dính đó đang co giật hình như sắp bắn ra.

“Không! Á” chất dịch trắng đục chảy từ má cô rơi dần dần xuống cổ rồi ngực ” thật đẹp ” ba người đàn ông cùng lúc khen ngợi âu yếm nhìn cô.

Ngôn Hi mệt mỏi ngất lịm đi vì trận kích tình nóng hổi.

13. Khoa Tâm Nhi - Chương 13

Lúc Ngôn Hi tỉnh lại đã là buổi chiều rồi. Cô đã được chuyển sang một căn phòng sạch sẽ khác từ lúc nào mà không biết. Cơ thể mệt mỏi như vừa tham gia cuộc thi chạy đường dài vậy khắp nơi đều đau nhức nhất là vùng nữ tính hơi dính dính kia. Cô dùng hết khí lực ngồi dậy muốn lấy ly nước trên bàn đúng lúc này Kiều Thuận Vũ cũng vừa mở cửa ra thấy cô đã tỉnh dậy rồi. Liền tiến nhanh tới lấy ly nước cho cô.

“Ngôn em dậy rồi! ” hắn cầm ly nước nhìn cô từng hơi uống hết.

“Trước đây tôi cứ nghĩ anh rất ngốc nhưng giờ tôi thấy mình sai rồi anh không những ngốc mà còn bị mù nữa”

Cô bò xuống dựa vào thành giường rồi đứng dậy.

“Quần áo của tôi đâu? ” cô loay hoay tìm đồ xung quanh phòng.

“Vứt rồi! ” Kiều Thuận Vũ bực mình vì cô không thèm quan tâm mình nói đúng hơn là đang coi hắn là không khí, hắn cực kỳ ghét như vậy. Cô đáng lẽ phải nên nghe lời như trước kia chứ mấy năm không gặp hắn có thể cảm nhận được sự chán ghét của cô với hắn.

“Anh! Anh sao vậy? Đó là đồ của tôi nếu không có anh định không cho tôi mặc gì luôn à? ” thấy thái độ của hắn như trẻ con khiến cô càng nổi giận.

“Vậy thì sao đâu nhìn em giờ cũng rất đẹp rất... quyến rũ ” hắn đột ngột ôm lấy cái eo thon thả của cô vui vẻ.

“Quyến rũ? Hừ ý anh tất cả phụ nữ không mặc đồ đều đẹp? ”

“Ý anh không phải vậy đối với anh trên đời này chỉ có em đẹp nhất, cơ thể của em quyến rũ nhất ” hắn nuốt nước bọt ừng ực như tên cầm thú khoe mắt đỏ khoe đầy dối khát.

“Họ đâu rồi? ”

“Đang bên ngoài nếu em muốn anh sẽ gọi họ vào”

“Không cần, thật ra đồ của tôi đâu... Ừm hơi lạnh ” để tăng tính thuyết phục cô vuốt vuốt lấy cánh tay mình.

“Bị bắn rồi nhưng để anh đi gọi người mang tới anh lên giường nằm chút đi” hắn hôn chụt cô một cái thật kêu rồi bước ra ngoài cẩn thận đóng cửa lại.

Một lúc sau.

Kiều Thuận Vũ bước vào trên tay cầm nhiều túi khác nhau đi đến phía cô.

“Trời hơi lạnh sao em không đắp chăn vô? ” hắn nhíu mày nhìn cô gái bướng bỉnh không nghe lời.

“Em như vậy không tốt đâu”

“Cứ như anh rất quan tâm tôi vậy” Ngôn Hi mĩa mai.

“Sao? ”

“Lúc các anh làm chuyện đó với tôi sao không thêm quan tâm tôi có khỏe không ” cô tức giận liếc hắn rồi cầm lấy mấy túi đồ trên tay hắn.

“Em giận sao? Tại lúc đó bọn anh không kiểm soát nổi... Anh hứa lần sau sẽ không như vậy nữa anh thề bằng danh dự luôn ” hắn đưa tay lên thề thốt chỉ sợ cô không tin mình.

“Danh dự của anh đáng mấy đồng? Một, hai hay ba” Ngôn Hi cầm mấy cái túi nhìn đi nhìn lại chỉ toàn những bộ đồ chẳng khác gì rẻ rách muốn như hổ lột da.

“Kiều gia các anh ngày càng đi xuống nhỉ”

“Sao cơ?” không phải là ngày càng phát triển sao tuy hắn chỉ lo tới công việc ở bệnh viện nhưng cũng rất yên tâm vì tập đoàn có anh cả làm chủ a vì dưới sự lãnh đạo quyết đoán nên công ty hiện tại đã đứng trong top 10 tập đoàn lớn của Châu Á chẳng lẽ cô không biết.

“Vậy anh ít tiền tới nỗi mua cho tôi mấy bộ rẻ rách này à” cuối cùng cô cũng chọn được một bộ ưng ý mình nhưng nhìn mấy bộ đồ lột xuyên thấu làm cô phát ghét.

“À mấy bộ đấy là anh nhờ thư ký của anh cả mua hay anh bảo người đổi cho em”

“Khỏi cần anh ra ngoài đi! ”

“Tại sao? ”

“Tôi muốn thay đồ anh muốn nhìn hả? ”

“Muốn! ” hắn ngây ngô gật đầu ” Anh không ngại đâu”

“Anh! Tôi bảo anh mau ra ngoài đừng để tôi nói lần thứ hai”

“Em dọa ai vậy? ”Hắn ngồi xuống giường ” Anh cả cho em 5 phút để thay đồ sắp hết thời gian rồi đó”

“Anh biến thái”

“Còn 4 phút ”

Coi như hần là tên tâm thần à không là một con thú đi không biết ngại.

Cô cầm chiếc áo lót xuyên thấu lên mặc cảm thấy rất vừa vặn a nhưng cái này coi như mặc mà như không chẳng che giấu được gì hết.

“Ngôn Ngôn em rất đẹp rất bốc lửa ” hần dùng tay miêu tả cơ thể hoàn hảo của cô vừa trắng vừa hồng lại còn thêm vẻ quyến rũ khi cô mặc bộ đồ lót xuyên thấu kia quá ư tuyệt đi.

“Cái đầu anh á! ” cô nhanh chóng thay đồ rồi bỏ ra ngoài bước tới phòng dành cho tổng giám đốc thì dừng lại.

Đúng lúc cô muốn mở cửa thì bên trong truyền ra tiếng nói.

“Mạnh thị hiện nay ngày càng xuống dốc sẽ rất nhanh được chúng ta thu mua thôi cậu không cần phải lo! ”

“Nhưng anh cả, hôm nay hần ta đã thấy Ngôn Hi hình như muốn nói lại tình xưa nữa, em sợ Ngôn Ngôn sẽ bỏ chúng ta như trước kia”

“Vậy thì nhanh chóng giải quyết hần nhân lúc Ngôn Ngôn với hần đang mẫu thuẫn với nhau dù sao hần cũng đã làm tổn thương quá nhiều em ấy hần nên trả giá! ”Kiều Thuận An bóp chặt cái ly trong tay.

“Nhưng... Em sợ Ngôn Ngôn sẽ hận chúng ta ” Kiều Thuận Nam cũng muốn a nhưng lại sợ Ngôn Ngôn đau khổ.

“Vậy thì đừng cho cô ấy biết ”

Bên trong phòng tổng giám đốc Kiều Thuận An và Kiều Thuận Nam buồn phiền thì bỗng chiếc cửa mở ra.

“Ngôn Ngôn! ”

14. Khoa Tâm Nhi - Chương 14: Không Còn Quan Tâm Tới Hần

Ngôn Hi cầm tập tài liệu trên tay bước vào thấy sắc mặt hai người đàn ông đang lo lắng nhìn cô cũng khiến Ngôn Hi hiểu được phần nào câu truyện, họ là đang sợ cô biết kế hoạch của họ mà nổi giận sao?

Cô như không có chuyện gì khuôn mặt lạnh lùng nhìn Kiều Thuận An.

“Ngài cho gọi tôi? Không biết có việc gì ”

“Ngôn Ngôn em... ” nhất thời Kiều thuận An không biết lên nói gì nữa, hần biết có lẽ cô đã nghe hết cuộc trò chuyện của hần với Thuận Nam rồi.

Khác với sự lo lắng của Thuận An thì Kiều Thuận Nam lại niềm nở nhe hàm răng trắng tinh cười với cô rồi dùng tốc độ nhanh như tia chớp chạy tới ôm lấy Ngôn Hi.

” Ngôn Ngôn bảo bối, em không ngoan chút nào cả sao lại lâu như vậy mới đến” hần ngồi xuống ghế rồi đặt cô lên đùi mình âu yếm.

“Đây là công ty anh không lên làm như vậy, người khác sẽ dị nghị ” cô muốn tránh khỏi vòng tay của hần nhưng không được đành ủy khuất nói.

” Ai dám nói, anh sẽ đuổi tất, em là bảo bối của bọn anh chứ không phải là tình nhân bí mật làm gì phải giấu, bọn anh sẽ nâng niu em trong tay ai dám động tới làm em buồn anh cho hần một trận” Kiều Thuận An đi tới nâng tay cô lên liếm mút như đứa trẻ từng ngón tay bị hần cắn nhẹ trở nên ửng hồng trông rất kích thích thị giác vô cùng khiến hần liếm nước bọt ừng ực.

“Anh tại sao lúc nào cũng suy nghĩ thoáng vậy chứ... ” họ sẽ nghĩ thế nào khi cả ba anh em nhà họ Kiều đều thích cô chứ, người đời sẽ nghĩ cô là hồ ly tinh quyến rũ đàn ông, cũng chính vì vậy cho dù hai năm trước họ có tốt với cô thế nào đi nữa thì cũng có ngày cô sẽ bỏ đi.

“Ngôn Ngôn anh biết em đang suy nghĩ cái gì... Nhưng lần này tin anh, anh sẽ không để em gánh vác một mình nữa, em có thể dừng lại một lần nữa bỏ trốn không? Chỗ này lúc ấy vừa trống vắng vừa rất đau nữa anh sẽ chết nếu không có em” Kiều Thuận Nam chỉ vào ngực mình nói đến giờ lòng hần vẫn còn rất đau buốt.

“Em lần này mà bỏ đi nữa mà để anh bắt được, anh thề cho dù yêu em thế nào cũng sẽ tàn nhẫn chặt đi đôi chân này của em khiến em không chạy trốn nữa ” bỗng ánh mắt hần hiện lên một tia nguy hiểm nhìn xuống đôi chân trắng nõn của cô, dùng bàn tay vịn vào nó ánh mắt đầy thương tiếc.

“Anh! Anh dám... Thôi không nói với anh nữa, Thuận An anh gọi tôi có việc gì nếu không tôi ra ngoài trước ” câu nói của Kiều Thuận Nam khiến cô sởn gai ốc hần ta thực điên rồi.

“Từ giờ em sẽ làm việc trong phòng của anh không được tự ý bỏ ra ngoài ” sau một lúc Kiều Thuận An đắc ý nói, ừm cho cô làm trong phòng hần thì hần sẽ thỏa thích ngắm nhìn cô rồi còn có thể bồi đắp tình cảm với cả cùng nhau thỏa mãn cô nghĩ đến cuộc đời nở hoa sau này khiến trong lòng hần cười hắc hắc trông rất bại hoại.

“Vậy tôi nên ở đâu, chỗ này không có bàn làm việc ” Ngôn Hi nhìn xung quanh phòng rồi nhìn hần nếu cô biết suy nghĩ rất trong sáng của Thuận An thì hần đã bị cô ném từ tầng 50 này xuống mặt đất.

” không em chỉ cần ngồi đây chơi không cần làm gì nếu chán thì chơi máy tính, còn đói thì sẽ có người mang đồ cho em ăn, lúc em khát thì sẽ có nước trái cây, em muốn nghe nhạc hay xem phim đều được anh sẽ không phiền xem cùng em... chỉ vậy thôi” ở cạnh cô cho dù thế nào cũng được ít nhất bây giờ công việc này đang trói lấy chân cô, tuy rằng hần không quan trọng dù trong tương lai vì cô hần sẽ bỏ tất cả.

“Tôi không muốn! Vậy lúc anh có khách thì sao? ” thật vô lý mà cô không muốn hần coi mình như búp bê trong lồng kính đâu. Với lại như vậy thì khác gì trong tù chứ.

“Nếu em không muốn anh sẽ sang phòng khác tiếp khách hoặc không anh sẽ giao cho cấp dưới ”

“Thôi! Khỏi cần, tôi đã nói là không muốn anh dám ép tôi? ” Ngôn Hi lườm hần một cái bực tức ” vì sao hay là em ghét anh? Nên không muốn cùng anh chứ anh sẽ không để em giận nữa ”

Kiều Thuận An gấp rút có phải mình vội vã khiến cô sợ không?

“Cái này nói sau đi, bực mình ” Ngôn Hi rũ xuống như cún con.

“À mà Vũ đâu rồi? ” Kiều Thuận Nam hỏi.

“Không biết rõ ràng lúc này đi cùng tôi nhưng giờ sao không thấy nhỉ ” từ này giờ nói chuyện khiến cô quên mất sự vắng mặt của hần.

“À tôi giao cho Vũ một việc chắc lát mới về” Kiều Thuận An trả lời với Thuận Nam.

“Chuyện lúc này... Anh định lật đổ Mạnh thị sao? ” lúc này ở ngoài cửa cô có nghe qua cuộc nói chuyện của hai người, trên thương trường là vậy lớn ăn nhỏ nhưng họ lại vì cô mà phá hoại người khác thật không đúng.

“À... Chuyện này... ” Kiều Thuận Nam ấp úng chỉ sợ mình sẽ nói sai

“Các anh muốn làm gì thì làm nhưng đừng dùng bạo lực với cả không nên đùa giỡn với tính mạng người khác ” cho dù hần muốn phá hủy ai cô cũng không có quyền ngăn cấm nhưng cũng không phải là cô không quan tâm hần hại người khác, nhân quả báo ứng cô không muốn hần vì trả thù cho cô mà bỏ phí tương lai của mình.

“Em!em không lo lắng cho hần sao? ” Kiều Thuận Nam ngạc nhiên lần bàng hoàng,

“Sao lại phải lo chứ? ”

“Vậy sao, ý em cho dù hần bị sao em cũng không đau lòng? ” Kiều Thuận Nam vui vẻ điều này họ thấy cô đã không còn yêu tên khốn Mạnh Triết kia nữa, tương lai cô sẽ yêu bọn hần thôi.

15. Khoa Tâm Nhi - Chương 15: Cãi Nhau Với Mạnh Triết

Trên chiếc xe buýt đang chạy tốc độ nhanh bên đường khiến Ngôn Hi một mỗi dựa vào ghế nhìn những hạt mưa nhỏ li ti rơi xuống tấm kính xe tạo thành tiếng ” lộp độp” bàn tay bỗng chạm vào cửa kính vẽ một khuôn mặt cười nhỏ rồi dịu dàng cười theo. Chuyến xe buýt hôm nay khá ít người nên cũng khá yên tĩnh nhưng cô thích như vậy và cũng chẳng biết bao giờ mình lại thích yên tĩnh như vậy.

Cô nhớ trước kia, trước khi kết hôn cô là một cô gái năng động thích ồn ào nhưng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện đã khiến cô thay đổi. Thay đổi rất nhiều khiến cô không còn nhận ra mình nữa, thời gian và cuộc sống khiến cô từ một cô gái hồn nhiên trở lên chừng chặc hơn. Ai rồi cũng thay đổi nhưng sự thay đổi đó là theo hướng tích cực không đây? Trước kia nếu cô không gặp hắn thì cô có trở lên như vậy không hay cô sẽ thế nào. Vì quen Mạnh Triết cô đã hi sinh rất nhiều thứ thời gian thanh xuân, tình yêu và tình bạn ngay cả gia đình. Quay đầu lại mọi thứ vẫn như ngày hôm qua chỉ là cô vì hắn mà đã bỏ đi nhiều thứ quan trọng rồi.

Trong cuộc sống đôi khi vì muốn có một thứ khiến cô phải đánh đổi tất cả, điều cô hối hận nhất là cãi lại ba khi ông ngăn cản mình với Mạnh Triết nghĩ lại cô thật trẻ con và ngu ngốc nhưng... Cô hối hận rồi.

Ngôn Hi bước xuống xe buýt nặng nề đi tới một căn biệt thự hai tầng ở trung tâm thành phố chần chờ một lúc lâu rồi ấn chuông cửa. Nhưng ấn mấy lần cũng chẳng thấy gì chắc họ không có nhà? Đúng lúc cô quay lưng muốn đi thì cánh cổng mở ra.

“Chỉ có như vậy mà con cũng không chờ được sao? Không thể nhẫn lại đợi ta? ” Ba Ngôn lên tiếng khiến Ngôn Hi khựng lại quay đầu nhìn.

Trước mặt cô là ba, ông ấy không sao cả đã lành bệnh rồi. Cô vui mừng muốn chạy lại ôm ông muốn xin lỗi ông thật nhiều nhưng chân lại không bước nổi.

Cô rất đau mũi cay cay nước mắt chảy ra theo bản năng không biết vì sao nữa. Nhìn người đàn ông mái tóc đã ngã hai màu gương mặt có thêm nhiều nếp nhăn khiến cô đau lòng.

” Ba! ” Cô chạy tới mặc kệ là mình đang đi dày cao gót ôm chặt lấy ông.

“Tiểu Ngôn con đi đâu vậy? Ta đã rất nhớ con may mà thằng Nam nói với ta hôm nay con đến nếu không ta cũng không có nhà rồi ta đợi con rất lâu... Vậy mà con bé này! Không thể đợi ta một chút sao cứ như vậy muốn bỏ đi”

Buổi chiều nghe Kiều Thuận Nam nói đã tìm được cô khiến ông vui mừng muốn khóc muốn bắt chắp sức khỏe đến tìm cô nhưng Kiều Thuận Nam lại nói tự cô khắc sẽ tìm đến khiến ông nóng lòng đợi cả buổi.

“Con sợ ba còn giận... Ba...con không tốt hại ba và cả nhà” cô ôm chặt lấy ba Ngôn được ông vỗ vỗ nhẹ.

“Đi! Vào tìm mẹ con, bà còn chưa biết con về đâu... Bà ấy rất nhớ con” ông nắm lấy tay cô bước vào.

“Nhưng mà... ” cô sợ

“Không nhưng nhị gì hết” ông kéo cô vào nhà rồi gọi to:

“Bà ơi xuống đây nhanh... Bà ơi mau lên... Bà ơi” ông la to nhưng trong giọng nói đầy vui mừng.

“Ông già này cái gì mà... Hi nhi? ” bà ngạc nhiên la to Hi nhi rồi bước nhanh tới.

“Hi nhi? Có phải con không... Hi nhi của mẹ” bà chạy tới nắm lấy hai tay cô cảm giác rất chân thực đây không phải mơ.

“Mẹ! ”

“Hi nhi, Hi nhi là thật không phải là mơ... Ông xem nó về rồi... Về rồi... Bảo bối của mẹ” bà nức nở ôm chặt lấy cô.

Cuộc hội tụ của họ diễn ra trong nước mắt nhưng đầy hạnh phúc cô vui mừng vì cả nhà đều bình an cả Ngôn Đạt đã có gia đình riêng được một năm vậy là hôm trước người đi cùng Ngôn Đạt là vợ nó điều này khiến cô vui mừng giờ hai đứa đang đi du lịch tại Nhật. Thăng nhóc sinh ra trong nhung lụa hẳn mấy năm này khá vất vả vì nhà bị phá sản đi cô nghĩ tới thật có lỗi với mọi người.

Hôm nay ba mẹ cô một mực muốn cô chuyển về nhà sống cùng họ nhưng cô lại từ chối, nếu họ biết cô đã có con thì sẽ như thế nào vấn đề cha của đứa nhỏ lại là một trong ba anh em nhà họ Kiều, không biết họ sẽ sốc thế nào khi cô lại cùng lúc qua lại với ba anh em họ... Cô nhức đầu bức óc chuyện có đứa bé ngay cả ba anh em nhà họ Kiều còn không biết nếu bị họ phát hiện sẽ như thế nào.

Trên đường về nhà bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu câu trả lời cứ như vậy quanh quẩn trong đầu khiến cô khó chịu không thôi. Bước đến tòa trung cư bỗng cô thấy trước sân là một chiếc xe mà đen sang trọng phiên bản có hạn nhưng cô cũng chẳng để ý bước qua nó rồi đi lên. Đột nhiên cửa xe mở ra những bước chân chạy tới về phía cô cánh tay bị giữ lại khiến cô bị giật mình hét lên sau đó mới nhìn thấy đối phương.

“Là anh? ” cô không ngạc nhiên lắm khi Mạnh Triết xuất hiện ở đây có lẽ là Mạnh Vũ nói cho hần.

“Sao? Em không muốn gặp anh? ” hần hí hóp mắt nhìn cô

” Tự nhiên anh xuất hiện ở đây khiến tôi hơi ngạc nhiên ” cô thở dài mệt mỏi muốn đẩy hần ra.

“Hôm nay sao lại đối xử với anh như vậy? Vì sao em lại ôm hần ta? ” nhớ đến buổi sáng cô để cho Kiều Thuận Nam ôm lấy không phản kháng khiến lửa giận của hần bùng lên.

“Sao? Liên quan anh? Tôi ôm ai là quyền của tôi buông tay ra đi anh khiến tôi phát ốm! ” đối với hần tình yêu từ lâu đã không còn chỉ có chán ghét.

“Em! Em đừng chọc tôi” hần siết chặt tay cô

“Tôi chọc anh? Anh không chọc tôi là đã phước đức rồi tôi chọc anh cái gì chứ anh mà không buông ra là tôi gọi bảo vệ tới! ” cô nhìn hần nói lời tuyệt tình.

“Em trước mặt tôi dám dụ dỗ đàn ông? ”

“Thì sao? ” cô tức giận “Cho dù tôi có leo lên giường nam nhân khác cũng chẳng liên quan anh”

“Em... Được em đừng quên em là vợ tôi! ”

“Chúng ta từ lâu đã chấm dứt”

“Nhưng trên luật pháp em vẫn là vợ tôi, tôi có quyền không cho em tới gần đàn ông”

“Anh nói gì? ” cô ngạc nhiên nhìn hần gương mặt sợ hãi, đúng là năm đó họ chưa từng li hôn nghĩa là cô vẫn là vợ hần, không thể nào làm sao cô lại quên chứ. Ngôn Hi dấy dựa gập muốn khóc khi nhìn thái độ dừng đứng của hần,

“Sao? Sợ gì chứ... Không phải vừa nãy rất cứng mềm sao? Đi theo anh, anh muốn xem em là dũng cảm thế nào”

Hần trực tiếp ném cô vào phía ghế sau xe rồi khóa lại một mạch chạy xe ra ngoài thành phố. Rồi dừng lại tại nơi hẻo lánh nhìn cô với ánh mắt đầy độc ác.

“Đáng lẽ muốn đưa em về nhà lại sợ em không đợi được” hần mở cửa sau xe ra bước vào rồi đập mạnh vào.

“Không! Thả tôi.. Xin anh! ” cô lùi vào góc khóc thút thít.

“Anh không làm hại em đâu! ” hần lại gần cô hít hà mùi thơm trên cơ thể Ngôn Hi.

“Không... A! ” hần bỗng dùng lực kéo chân cô lại gần mình hơn khiến Ngôn Hi ngã xuống.

“Yêu tình lại dám mặc đồ lót xuyên thấu muốn câu dẫn anh” hần cúi xuống ngửi mùi hương thơm của cô.

“Không có... ” chân tay cô đánh loạn xạ hần càng khóc to “Aaaa”

Tay hần không kiêng lễ xé đi quần lót của cô rồi nhìn chăm chăm nói tư mật đang run rẩy vì sợ.

“Ngoan nào, anh không làm em đau đâu... Nếu em hợp tác! ” hấn thò một ngón tay vào hoa huyết nhỏ bé ngáy mạnh rút ra đâm vào hoa huyết chặt hẹp.

“Đau! ” vì hoa huyết khô khốc khiến cô đau rất la lên.

“Xin lỗi! Xin lỗi là anh gấp rút có đau lắm không? ” hấn luống cuống nhìn khuôn mặt đang khóc nhảnh nhó của cô.

“Đừng chạm vào tôi, tôi hận anh... Vì sao? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Vì sao lại đối tôi như vậy... Là anh là anh đã khiến tôi như hôm nay sao bây giờ lại giả bộ quan tâm tôi chứ! ” cô hận chết hấn vì hấn cô sống chẳng khác nào chết cả.

“Anh xin lỗi... ” hấn không biết nói gì hơn hấn biết cả đời này cũng không bù đắp được hết cho cô vì những gì hấn làm, hấn hối hận, hấn là tên điên lên trước kia mới làm thương tổn cô.

“Nhưng cho dù em hận anh, thì anh cũng không hối hận vì hôm nay đã làm vậy! ” hấn dứt khoát kéo khóa quần xuống giải phóng vật thô cứng từ bao giờ hướng tới hoa huyết của cô một lực mạnh đâm xuống.

“Aaaaa”

16. Khoa Tâm Nhi - Chương 16: Động Thai

Mạnh Triết liên tục luật động khiến Ngôn Hi đau đớn khóc nức nở cơ thể co rúm lại muốn tránh khỏi sự xâm nhập của hấn nhưng đối lại chỉ là những hành động cực kỳ thô bạo của Mạnh Triết.

“Đau quá! Ô ô... Thả tôi ra! ” Ngôn Hi dùng lực muốn ngăn lại sự điên cuồng của hấn.

“Em cắn chặt anh quá, cứ như sợ anh rút ra vậy? ” Mạnh Triết gầm lên như con thú dữ đè lên người cô rồi xé tan chiếc váy của Ngôn Hi vui vẻ đùa giỡn nụ hoa của cô.

“Ân a không nên trêu chọc tôi... Ừm anh, quá đáng” cô vừa sợ vừa giận cắn mạnh vào cổ hấn. Nhưng phía dưới bị hấn thắt chặt không cho chạy trốn rồi liên tục cắm vào rút ra nhục bồng thô to khiến cô cảm nhận được những vết gân guốc của hấn.

“Bảo bối nhanh! em bóp chặt quá” dù có rất nhiều dịch trắng lỏng chảy ra từ hoa huyết nhưng nơi đó của cô giống như càng nhỏ lại khiến hấn rất khó khăn ra vào.

“Em thả lỏng chút, anh sẽ không làm em đau” hấn vuốt nhẹ tóc cô rồi lau đi mồ hôi trên trán Ngôn Hi nói lời ngon ngọt nhưng hành động phía dưới thì lại càng thô bạo.

“Tôi... a hận.. Ừm chết anh! ” Ngôn Hi run rẩy phía dưới hoa huyết lại như chống lại ý nghĩ của cô chảy ra một lượng lớn dịch mật khiến cô ngại đỏ mặt khóc không ra nước mắt.

“Tiểu dâm đang, em thật hư lại đi nói dối... Rõ ràng phía dưới chảy thật nhiều nước ” bàn tay hấn lần mò xuống nơi hai người giao hợp rồi đâm thẳng vào khiến cô la lên còn bàn tay kia thì không ngừng xoa bóp cặp mông tròn trịa của cô.

Hai người một trên một dưới đối lập nhau một to một nhỏ một mềm một cứng nhưng lại rất hòa hợp, bỗng dưng Mạnh Triết lật cơ thể cô nằm xuống rồi dùng tốc độ nhanh chóng sáp nhập cô từ phía sau với cái tư thế khá ngượng ngùng.

“Ân... Không nên chậm một chút... Không phải vậy, ô ô anh bắt nạt tôi” Cô dùng hai tay chống đỡ thân thể yếu đuối vừa nức nở cặp gò bồng không ngừng lắc lư về phía trước theo nhịp của hấn thân thể mềm mại yếu ớt được Mạnh Triết giữ lại chỉ sợ sẽ bị mất thăng bằng.

Trái ngược với Ngôn Hi thì hấn lại hưng phấn đến mức ép chặt cô không lối thoát phân thân ngày một phình to lên đâm vào nơi nhỏ bé nữ tính của cô. Thỉnh thoảng lại vỗ mạnh vào mông Ngôn Hi khiến cô không ngừng rên rỉ nước mắt ướt át.

Nhận thấy vật nam tính của hắn không ngừng co rút khiến cô sợ hãi.

“Không được! Không được bắn... Vào trong tôi! ”

“Vì sao! ” hắn ngạc nhiên

“Tôi... không muốn... không muốn có con với anh” cô rất không muốn cô hận hắn cả đời này dù sinh con với ai cũng được miễn là người đó không phải hắn.

“Vậy lúc em làm cùng với lũ người nhà họ Kiều thì sao? Em cũng như vậy? ”

“Không có! Tôi không muốn có... ” cô không biết phải nói gì nữa mà chỉ muốn khóc hắn là đang lăng nhục cô sao?

“Em vì sao lại đối với anh như vậy? ” Mạnh Triết đau đớn như nhát dao cứa vào tim đau đớn vừa tức giận nhìn cô chỉ ước mình tàn nhẫn một chút bóp chết cô nhưng hắn không làm được vĩnh viễn không làm được.

Sau một hồi lâu dày vò cô cuối cùng hắn cũng phóng khoáng bắn tinh hoa vào nơi nữ tính của cô.

“Aaa anh? Anh vì sao?... ”

“Thứ tôi cho em, em phải nhận tôi phạt em phải sinh con cho tôi! Thật nhiều con cho tôi” ánh mắt hắn hiện lên tia nham hiểm tàn nhẫn hủy hoại cô.

“Không! Cả đời này đừng hòng tôi giúp anh đẻ con! ” hắn là người tàn nhẫn phá hoại cô, phá hoại tương lai của cô vậy mà giờ lại muốn cô đẻ con cho hắn đây có phải điều nực cười nhất không?

“Em không có quyền từ chối ” hắn đẩy cô vào góc xe tàn nhẫn cắn mạnh vào vai cô như hạ một ấn ký cô là của hắn.

Trong đêm chiếc xe ô tô phiên bản có hạn không ngừng rung động theo nhịp điệu người trong xe cùng với tiếng rên rỉ kiều mị của đôi nam nữ.

-vài giờ sau-

Ngôn Hi đau đớn co rúc nhìn nam nhân nào đó thỏa mãn đè lên người cô, bỗng nhiên uất nghẹn tột cùng khiến cô khóc òa đẩy mạnh hắn ra.

“Em sao vậy? ” hắn muốn chạm vào người cô nhưng bị Ngôn Hi đẩy ra rồi hét to.

“Đừng đụng tôi! ” cô gắng gượng hết sức lực ngồi dậy cầm lấy chiếc váy không còn nguyên vẹn chùi lên người mình rồi đẩy cửa xe nhảy xuống từng bước nặng nề như muốn ngã bỏ đi.

“Em đi đâu vậy” hắn chỉ kịp mặc lại quần rồi đi theo cô đúng lúc Ngôn Hi muốn ngã may mắn là hắn đỡ được.

“Không được chạm tôi! ” giọng cô khàn khàn đẩy hắn ra từng bước yếu đuối bỏ đi đúng lúc này trên đùi cô chảy xuống một lượng máu lớn đỏ thẫm khiến Mạnh Triết sợ hãi.

“Bốp”

“Này! Em sao vậy đừng để anh sợ, Ngôn Hi em tỉnh dậy cho tôi! Này em đừng dọa tôi”

17. Khoa Tâm Nhi - Chương 17: Mang Thai

Ngôn Hi không biết mình được ai mang tới bệnh viện và tới từ lúc nào chỉ biết khi tỉnh dậy bên cạnh cô đã là hai anh em nhà họ Kiều, mà ngay cả Mạnh Triết cũng không thấy đâu. Thấy cô tỉnh lại làm hai người kia lo lắng tiến tới đỡ cô ngồi dậy.

“Ngôn Ngôn, em không sao chứ?” Kiều Thuận Nam vuốt vuốt sống lưng cô an ủi trong lòng đầy tự trách vì sao không bảo vệ cô cẩn thận mới dẫn tới chuyện không ai mong muốn này. Nhìn cô sắc mặt đã đỡ hơn lúc

mới nhập viện mới khiến hắn bớt lo phần nào. Hắn sợ cô có chuyện gì thì cả ba anh em họ cũng sẽ theo cô luôn.

“Tôi không sao, chỉ là hơi mệt thôi à...mà sao tôi lại vào đây? ” cô chỉ nhớ lúc đó cô xảy ra tranh chấp với tên khốn Mạnh Triết rồi...bị hắn cưỡng ép quan hệ chung. Sau đó thì không nhớ nữa,nhưng nghĩ tới cái cảm giác bần thỉu khi tên Mạnh Triết tiến vào trong cô, khiến cô cực kỳ uất ức tủi nhục khóc òa lên.

“Ngôn Ngôn, đừng khóc không sao cả rồi... Có anh ở đây em đừng khóc được không? Từ giờ anh sẽ không cho ai khinh thường em nữa. Anh sẽ khiến tên khốn kia chết không yên thân.” Vì sao mỗi lần thấy nước mắt của cô khiến hắn không kìm lòng được đau đớn chứ đời này Kiều Thuận An hắn hoàn hảo và giỏi giang cỡ nào cũng thất bại trước cô. Nhưng nghĩ tới cảm giác cô bị người khác khinh dễ khiến hắn tức sôi máu chỉ muốn bóp chết tên khốn kia.

“Đúng vậy! Ngôn Ngôn anh sẽ băm hắn thành tương rồi cho chó ăn được không? ” Kiều Thuận An cũng an ủi theo,đồng thời bàn tay siết chặt ánh mắt tóe ra lửa giận.

Lúc này Ngôn Hi chỉ biết chui vào lòng Kiều Thuận An khóc như đứa trẻ không thềm trả lời ai, đối với câu nói của họ thì cô vừa vui lại vừa buồn.

Vui vì họ không bỏ rơi chán ghét cô cho dù cô bị người khác làm nhục,còn buồn là vì họ sao ngốc nghếch vậy chứ lại đi yêu một người tầm thường như cô. Với lại họ không chê cô bần lại khiến cô càng đau lòng ít nhất họ phải chửi mắng hay lạnh nhạt với cô một chút chứ như vậy cô sẽ không có cảm giác tội lỗi nữa.

“Bảo bối nín đi...hay là em còn đau? Đau chỗ nào nói anh ” vì là trtong phòng đặc biệt với lại cũng chỉ có ba người họ khiến Kiều Thuận Nam không ngần ngại kéo áo bệnh nhân đã được thay cho cô lên.

“Không! Đừng mà...” không kịp nữa rồi hắn không nói không rằng kéo hết chiếc áo qua ngực cô bên trong Ngôn Hi không hề mặc đồ lót lên lộ ra bầu ngực trắng sữa nhưng lại bị những dấu hôn xanh tím chói mắt bao phủ, không những thế ngay cả cổ,vai,tay hay lưng đều có cả.

Mẹ nó tức chết hắn mấy cái dấu bần thỉu của tên khốn Mạnh Triết kia dám lưu lại trên người cô như vậy? Cứ nghĩ tới cảnh Ngôn Ngôn của hắn bị tên Mạnh Triết nhìn,liếm rồi hôn khiến hắn không chịu nổi. Mà cả Kiều Thuận An khi thấy tới cũng neho mắt lại tức giận.

“Ô đã bảo là không nên chạm tôi...” Ngôn Hi khóc càng lớn muốn chui xuống lỗ, khi nhìn thấy ánh mắt của họ chăm chăm nhìn vào khiến cô rất uất nghẹn muốn kéo xuống.

Kiều Thuận An không nói gì cúi xuống hôn lên lưng cô rồi liếm nhẹ thỉnh thoảng lại cắn mút một chút như liếm đi vết bần trên người cô.

“Bảo bối em chỉ có thể lưu lại dấu ấn của bọn anh” hắn để lại trên người cô những dấu hôn mới nhẹ nhàng đỡ cô dậy kéo vào lòng mà Kiều Thuận Nam như liền tâm cũng làm theo vậy.

“Không! Không cần vậy” cô ngại ngần muốn khóc không ra với hành động của hai bọn họ bỗng sực nhớ từ lúc tỉnh dậy đã không thấy người kia đâu.

“À ừm Vũ đâu? ” cô lảng tránh sang chuyện khác,đôi mắt hơi sưng đỏ như thỏ con muốn được cưng chiều.

“À lúc nãy Vũ cùng bọn anh chờ em tỉnh nhưng bỗng dưng có người gọi tới rồi đi luôn” Kiều Thuận Nam hừ mũi bảo bối của hắn bị vậy mà anh hai lại trốn đâu rồi.

Đúng lúc này cửa phòng bệnh mở ra mà người đi vào lại chẳng ai khác là Kiều Thuận Vũ với bộ mặt vui vẻ mỉm cười.

“Anh! Anh cười gì vậy?” Kiều Thuận Nam khó chịu.

Kiều Thuận Vũ bước tới không thềm nhìn em trai một cái bước tới chỗ Ngôn Hi đang nằm súc động ôm chặt lấy cô.

“Bảo bối em giỏi lắm ” hắn vỗ vỗ lưng cô trên tay vẫn cảm bần xét nghiệm.

“Giỏi cái gì? ” cô ngơ ngác nhìn hắn.

“Bảo bối anh nói cái này em phải bình tĩnh không được quá xúc động nghe không...em có thai rồi ”

“Cái gì?” ba người đều ngạc nhiên

“Anh nói cái gì? ” Ngôn Ngôn xúc động như muốn khóc chỉ là không biết do vui hay buồn.

“Anh nói trong bụng em bây giờ là một tiểu sinh linh nhỏ bé là con của bọn anh! Nó được một tháng rồi.” hân hân định.

“Em ấy có thai sao? Thật đúng không phụ lòng anh em chúng ta!” Kiều Thuận An và Kiều Thuận Nam vui mừng chỉ thiếu nhảy lên

Không thể nào làm sao mà có thai? Chết tiệt mấy lần trước cô và bọn hân không dùng biện pháp bảo hộ nên giờ mới có thai. Thảo nào kinh nguyệt tháng này của cô tới muộn mấy ngày.

18. Khoa Tâm Nhi - Chương 18: Phân Vân

Ngôn Hi thấy rất phân vân không biết nên làm sao với đứa bé này, nếu bỏ thì chắc chắn không được nó là con cô là một sinh linh nhỏ bé do cô tạo nên. Nhưng nếu để nó rã mối quan hệ của cô và anh em nhà họ Kiều sẽ như thế nào về Tiêu Tiêu cô đã giấu đi sự có mặt của bé trên đời nhưng đứa bé này thì sao? Họ đã biết được sự có mặt của nó trên đời làm sao cô giấu nổi? Hơn nữa họ sẽ buông tha cho cô? Tuy rằng cô có tình cảm với họ nhưng lại sợ bị người đời dèm pha mối quan hệ giữa họ sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây đột nhiên cô lại nhớ tới Tiêu Tiêu, đã hai ngày rồi không gặp bé không biết bé có khóc hay không, có chịu ăn hay không nữa, nhưng cho dù thế nào thì cô cũng rất tin tưởng Vũ Tâm cô ấy rất giỏi dỗ dành bé. Đúng lúc này điện thoại trên bàn reo lên là Vũ Tâm gọi, thật hay cô đang nhớ Tiêu Tiêu.

“A lô! Cậu...mình xin lỗi! hu hu” bên kia điện thoại vang nên tiếng nước nở của Vũ Tâm khiến cô giật mình sau đó cảm giác lo lắng bao phủ.

“Tiểu Tâm, có chuyện gì vậy? Sao cậu lại khóc mau nói đi!” một cảm giác lo lắng ập tới khiến cô lo lắng. Có phải có chuyện không tốt xảy ra không.

“Cậu bình tĩnh...nghe tớ! Lúc này hai tên khốn kia xông vào nhà... mang bé Tiêu đi rồi...tớ muốn cản nhưng không được...huhu tớ xin lỗi...thật xin lỗi ”

“Cậu nói gì? Ai bắt Tiêu Tiêu?” Ngôn Hi lớn tiếng hỏi

“Là... Là Mạnh Vũ và em trai hân...hân nói muốn gặp lại đứa bé thì tớ và cậu phải đến nhà hân vào 7 giờ... Tiểu Hi mình phải làm sao đây? Mình... Mình rất sợ Mạnh Vũ hân là tên xấu xa độc ác! Mình... ”

” Tiểu Tâm yên tâm đi mình biết hân sẽ không làm hại Tiêu Tiêu nhưng mà...” mục đích thật sự của hân là gì cô cũng không thể nào đoán được nữa, có lẽ hân muốn lợi ích gì đi.

“Cậu đang ở đâu...mình sẽ tới! ” Vũ Tâm thấy mình thật có lỗi với bạn tốt nên thật sự muốn cùng cô tới nhà tên ác ma kia.

“Mình đang ở bệnh viện, chờ một chút 10 phút nữa mình sẽ bắt xe về chúng ta cùng đi!”

“Được! Vậy mình đợi cậu.” Vũ Tâm bỏ chiếc điện thoại xuống khuôn mặt phờ phạc hốc hác, nhớ tới thời điểm mấy năm trước cô vẫn không thể nào quên được. Cái hôm đó, thời điểm cô mới hạ sinh tiểu Mạnh Mạnh bé bỏng bất hạnh của cô là hân, Mạnh Vũ là hân đã hại chết tiểu bảo bối của cô.

Hình ảnh ngày hôm ấy như ủa về căn phòng trắng tinh tràn ngập mùi sát khí, cô vừa mới sinh Mạnh Mạnh tiểu công chúa bé bỏng của cô. Đứa bé vì mới sinh nên khuôn mặt còn khá nhăn nhoeo ngay cả sức lực để khóc cũng không có nó như một chú mèo nhỏ muốn được cưng nựng khi đó cô rất vui cho dù cha của đứa bé có là kẻ thù của cô đi nữa.

Căn phòng vắng tanh không có bất kỳ một ai có lẽ việc cô sanh đứa bé khiến mọi người tức giận phản đối thậm chí khi cô mang thai còn bị họ ngăm ngăm cho thuốc phá thai vào canh của cô, cũng may là cô phát hiện kịp thời.

“Con yêu không sao cả mẹ sẽ yêu thương con!” Vũ Tâm ôm đứa bé vào lòng hạnh phúc khó tả. Đáp trả lại chỉ là tiếng khóc yếu đuối của bé con.

Bỗng cánh cửa bị đẩy mạnh ra cho thấy người kia khá vội vã. Người đẩy một thân bộ vest đen dáng người cao lớn hần hấp tấp chạy vào trong phòng không nói gì chạy về phía cô.

“Sao? Sao lại là anh?” khuôn mặt vốn trắng bệch vì mới trải qua cơn đau sinh đẻ giờ lại càng trắng không chút khuyết sắc.

“Nó là con của tôi, sao tôi có thể không tới! ” người đàn ông vốn dĩ còn đang lo lắng nhưng khi thấy khuôn mặt sợ hãi của cô khiến hần tức giận.

“Nó không phải... Aaa trả con lại cho tôi!” Mạnh Vũ trực tiếp ôm lấy đứa bé, vụng về ôm ấp chỉ sợ nó sẽ rơi xuống. Vì động tác thô lỗ khiến đứa bé khóc lớn.

“Anh làm gì vậy...trả con đây anh không thấy nó khóc à?”

“Đứa bé này là con tôi sao phải trả cô? Cô nghĩ xem ai là người giúp cô có nó? Nếu đứa bé này sinh ra như thỏa thuận tôi sẽ nuôi nó! ” hừ cô dám đòi ly hôn hần muốn thử xem cô là muốn tự do hay là con.

“Không! Tôi không muốn đâu...nó là con của tôi mà...” bất chấp đau đớn cô liền xuống giường muốn dành đứa bé. Cô biết chỉ cần cô không cương quyết đứa bé này thật sự từ giờ về sau sẽ do hần nuôi. Một kẻ độc ác như hần làm sao nuôi dạy được đứa trẻ hoàn thiện được...cô không muốn đâu nó là đứa con cô mang nặng đẻ đau làm sao có thể giao cho hần.

“Thế này đi chỉ cần em đồng ý cùng tôi tái hôn tôi sẽ cho em ở cùng đứa bé! ”

“Không! Tôi không thể... Đứa bé nó khóc kìa đưa tôi nhanh” cô biết chỉ cần bản thân nhận lời thì những năm tháng địa ngục kia chắc chắn sẽ lặp lại một lần nữa. Cô sẽ bị coi như thú cưng bị nhốt trong một căn phòng không ánh sáng, ngày ngày bị hần dày vò nhìn thấy tiểu bảo bối của mình khóc mãi không nín làm cô càng xót xa thét lớn. Cô như gà mẹ bảo vệ con mình mà lao tới cướp lấy đứa bé. Cô không suy nghĩ gì hết đá thật mạnh vào chân hần rồi dùng hết sức lực chạy đi.

Vì mới sinh nên phía dưới của cô rất đau, đau tới nỗi muốn rách ra. Từng bước chân lảo đảo của cô như muốn ngã.

“Tiểu Tâm cẩn thận phía trước! ” Mạnh Vũ la to nhưng không kịp nữa.

“Á á á” Vũ Tâm không chú ý liền bị ngã xuống cầu thang từng bậc, từng bậc cứ thế lặp đi lặp lại. Đứa bé trong tay tuột xuống vập mạnh xuống đất. Vũ Tâm đau đớn vừa hốt hoảng lê về phía đứa bé.

“Aaaaa con ơi con! Không...con ơi con không sao chứ?” cô vỗ mạnh vào đứa bé cơ thể nó chảy ra rất nhiều máu...máu của nó thấm đẫm luôn cả áo của cô. Mạnh Vũ thấy vậy cũng chạy về phía cô nhìn đứa bé hình dạng không còn như lúc ban đầu. Hần chết nặng, tim thất lại hần muốn ôm đứa bé nhưng bị cô đẩy mạnh ra.

“Không được đụng nó!” cô nhìn hần ánh mắt tràn đầy hận thù, cô không những hận hần mà còn hận mình nữa.

“Con ơi...con của mẹ!” cô biết nó không còn thở nữa, nó cũng không chịu khóc vì sao chứ? Cô chỉ mới ôm nó, hôn nó còn chưa đặt tên cho nó mà.

“Bảo bối, bảo bối của mẹ...không đâu con sao vậy? Con chỉ mới chào đời còn chưa được mẹ cho bú nữa...con đói không...aaaa con ơi mẹ chưa đặt tên cho con nữa... Con ơi!” cô điên cuồng la lên.

“Tiểu Tâm để anh gọi bác sĩ!” Mạnh Vũ nhanh chóng đứng dậy hét lên mặc đám người tò mò kia liền kéo tới chỉ trở.

“Mau lên gọi bác sĩ. Mau lên người đâu rồi ” hấn biết đứa bé chắc chắn sẽ không thể cứu vãn nhưng vẫn mặc kệ hết lên.

19. Khoa Tâm Nhi - Chương 19

Chiếc xe taxi dừng lại ở biệt thự nhà họ Mạnh, Vũ Tâm cùng Ngôn Hi một thân đầy tâm trạng bước xe. Bỗng nhiên Vũ Tâm dừng lại giọng nói run run.

“Tiểu Hi! Mình... Mình rất sợ” cô vừa nói sắc mặt sơ xác trắng bệch hai bàn tay dùng sức véo mạnh nhau.

“Tiểu Tâm cậu sao vậy?” điều ngoài dự đoán của cô là sao Mạnh Triết lại muốn cô cùng Vũ Tâm đến biệt thự chứ không phải một mình cô. Cô biết quan hệ giữa Vũ Tâm và Mạnh Vũ chắc chắn không đơn giản chẳng lẽ Mạnh Vũ yêu Vũ Tâm? Điều này rất có thể nha từ đoạn hội thoại lần trước của hai người cô đã lơ mơ đoán được một ít.

“Nếu không...cậu về trước đi” dù sao đây cũng là chuyện của cô,cô thật không muốn Vũ Tâm bị cuốn vào chuyện này, Hôm nay mọi việc dù sao cũng kết thúc cô phải dứt khoát với Mạnh Triết và mang Tiêu Tiêu cùng đứa bé trong bụng rời tới một nơi thật xa để sinh sống.

“Không cần mình muốn đi theo cậu...hơn nữa mình sợ cậu bị bắt nạt!” Vũ Tâm biết hai anh em nhà họ Mạnh kia vốn dĩ chẳng tốt lành gì nếu để Ngôn Hi đi một mình chỉ sợ bị ức hiếp.

Hai người nhìn nhau không nói gì nhưng lại đang thầm cảm ơn đối phương đã luôn kề vai sát cánh bên mình.

Cả nhà trên dưới Mạnh gia hiện tại đang đi du lịch nên chỉ có mỗi Mạnh Vũ và Mạnh Triết ở nhà ngay cả người hầu cũng bị họ đuổi đi rồi. Trong phòng khách hai người đàn ông dáng cao to cơ thể thoát ra khí lạnh thủy chung nhìn ra hướng cửa chờ họ tới. Bọn hấn chờ hai cô rất lâu rồi vậy mà vì sao hai cô còn chưa tới, giờ đã muộn hơn nữa tiếng hay là hai cô thực không muốn gặp bọn hấn.

“Chết tiệt! Tôi sẽ tự đi tìm cô ấy!” Mạnh Triết tức giận chửi thề hấn là không đợi được một giây một phút nào nữa rồi. Hấn rất muốn gặp Tiểu Ngôn của hấn xin lỗi cô về chuyện lần trước sau đó muốn cùng cô làm lành và yêu thương cô. Thậm chí hấn còn trộm mang đứa con của cô về cũng chỉ là muốn cô sẽ vì vậy mà đồng ý hấn.

“Khoan đã... Tôi đi với cậu!” Mạnh Vũ cũng muốn đi tìm Vũ Tâm của hấn nữa, lúc sáng gặp cô hấn còn ra về ta đây cướp đứa bé kia đi thậm chí không nhìn cô một cái vì hấn nghĩ cô chắc sẽ đi tìm hấn. Nhưng lần này hấn là sai rồi cô vì sao lại vì một đứa bé không cùng huyết thống mà hạ mình tìm hấn.

Đúng lúc này ngoài cửa xuất hiện hai thân hình bé nhỏ bước vào. Ngôn Hi khoác trên mình là một bộ đồ dành cho bệnh nhân có vẻ do quá vội nên chưa kịp thay đồ. Còn Vũ Tâm lại mặc một bộ váy màu xám trông rất nhã nhặn và xinh đẹp khiến hai người ngây ra.

“Bốp!” đúng lúc Mạnh Triết còn đang ngây người thì đã bị một cái tát mạnh vào mặt kéo về hiện tại.

“Mạnh Triết anh trả con lại cho tôi!” ánh mắt Ngôn Hi tràn đầy thù hận nhìn hấn cô như con gà mẹ muốn bảo vệ con mình mà bất chấp hi sinh tất cả. Mái tóc cô rối bù trông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn quyết liệt đấu tranh với hấn.

“Đi hai chúng ta đi kệ họ” Mạnh Vũ vui mừng không kém nhìn thiên hạ trước mặt vui mừng nắm tay cô.

“Không cần... Thật dơ bẩn! ” Ánh mắt Vũ Tâm phiền hồng do khóc lâu hắt mạnh hấn ra lùi lại ra sau mấy bước.

“Lần này chúng tôi tới vì Tiêu Tiêu mong các anh giữ lời ” so với Ngôn Hi Vũ Tâm có vẻ bình tĩnh hơn vì cô biết người của Mạnh gia chỉ thích mềm chứ không thích cứng hơn nữa bọn cô có thể dùng cứng đối với bọn chúng sao.

“Ha. Ngôn Ngôn em tới đây chỉ vì đứa bé thôi sao? Được... Vậy đi theo tôi!” Mạnh Triết che đi sự nhút nhối trong lòng bày ra vẻ cợt nhả nói với cô. Hóa ra cô từ đầu tới cuối cùng không thêm để tâm hấn đáng chết!

Hấn đi trước dẫn đường không nói thêm gì người ngoài còn đang cho là hấn đang tức giận nhưng ai biết khi quay lưng ra trên môi hấn là một nụ cười gian tà.

“Được tôi đi theo anh, mong anh đừng lừa gạt tôi” cô đi theo hấn.

Vũ Tâm thấy vậy liền muốn đuổi theo cô nhưng lại bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lại.

“Vợ chồng họ có chuyện em đi theo làm gì?”

“Ý anh là sao...chẳng lẽ?” cô và Ngôn Hi là đang chúng kếp của anh em họ, không được cô phải nói cho Ngôn Hi. Lúc cô định hét lên thì bị Mạnh Vũ bịt miệng lại sau đó nhắc bổng cô lên.

“Đi...chúng ta cũng đi hâm nóng tình cảm ” hấn vỗ “đôm đốp” vào mông cô rồi mang cô tới một phòng gần đó.

“Không! Cầm thú....buông tôi ra!”

20. Khoa Tâm Nhi - Chương 20

Ngôn Hi đột nhiên nghe thấy tiếng la hét của Vũ Tâm thì sốt ruột tìm kiếm nhưng không thấy cô ấy đâu. Cô tức giận trừng mắt với Mạnh Triết oán hận nói.

“Mạnh Triết tên vô sỉ mau kêu Mạnh Vũ thả Tiểu Tâm ra nếu không tôi sẽ giết anh” cô biết người bọn hấn ngay từ đầu nhắm tới không chỉ riêng cô mà có cả Vũ Tâm. Nếu cô ấy thật sự xảy ra chuyện bất chắc cô chắc chắn sẽ không tha cho bản thân mình.

“Chặc! Có lẽ em không biết người phụ nữ kia vốn dĩ là Vợ của Mạnh Vũ? ”

“Vợ? ” cô không nghe lầm chứ làm sao Vũ Tâm lại là vợ của Mạnh Vũ chắc chắn đây là bẫy của chúng.

“Nhanh em không muốn đi gặp con sao? Nó rất nhớ em” hấn cầm lấy cánh tay cô lôi đi.

“Vậy còn Tiểu Tâm...á đừng kéo tôi!” hấn đi nhanh như vậy cô vốn không đuổi kịp ngộ nhờ bị vấp té đứa bé trong bụng cô sẽ như thế nào?

“Em đúng là đi chậm như rùa!” Mạnh Triết ầm cô lên huy hoàng đi từng bước giống như nhặt được bảo vật vậy. Hấn nhìn cô gái trong lòng mình đang ngại ngùng thì bất giác mỉm cười không ngờ cô lại dễ thương như vậy.

“Đến rồi! ” hấn một tay vẫn bế cô tay còn lại thì mở cửa. Theo như cô biết trước kia căn phòng này là một căn phòng lớn trang trí theo gam màu tối nhưng hiện tại căn phòng này lại được sơn lại bằng màu xanh chiếc đèn chùm phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt. Đặc biệt căn phòng này còn có rất nhiều đồ chơi trẻ em nào là cỗ máy người sắt, máy bay, xe ô tô thu nhỏ. Cô biết chắc chắn hấn đã cố tình tạo ra căn phòng này.

Đúng lúc trên chiếc giường lớn, một cậu bé nhỏ mập mập màu xanh đang ngủ gật tay vẫn cầm một chiếc xe ô tô đồ chơi. Cô vội tiến tới nhìn Tiêu Tiêu phát hiện thằng bé không có chuyện gì liền thả lỏng bế bé lên.

“Em nghĩ tôi sẽ ra tay với một đứa bé sao?” hấn chán ghét cái hành động của cô, cứ như sợ hấn bắt nạt tiểu mập mập như vậy.

“Vẫn nên đề phòng ” cô lạnh lùng nói không thêm nhìn hấn một cái liền muốn bế Tiêu Tiêu ra ngoài.

“Em định đi đâu?”

“Về nhà!”

“Ngu ngốc! Đây là nhà của em”

“Từ hai năm trước đã không phải nữa rồi ” vì hai người âm ỉ cãi nhau nên Tiêu Tiêu bị giật mình tỉnh giấc đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn hai người.

“Mẹ! Mẹ hư hư, Tiêu Tiêu... đói!” thằng nhóc dùng bàn tay mập mập của mình nắm cổ áo cô chậm rãi nói.

“À bé Tiêu ngoan để lát mẹ pha sữa nha” cô đau rút ruột lườm hằn ột cái. Tên này có phải không cho thằng bé ăn gì từ sáng đến giờ không? Trước kia dù có nhịn đói cô cũng không để thằng bé chịu khổ a.

Đối với ánh mắt chất vấn của cô hần chỉ có thể gương cười.

“Thằng nhóc này cũng rất nhanh đói a”

“Anh khôn nạn không cho Tiêu Tiêu ăn! Lại còn cãi cổ?” cô không khỏi kích động đối với những ai quen cô đều biết cô là một người coi con cái hơn cả tính mạng.

“Mẹ...mẹ oa oa chú không cho ăn...oa bắt... Tiêu Tiêu nhịn...đánh chú!” thằng bé chỉ vào mặt hần.

“Mặc kệ anh ta, mẹ mua sữa cho con nha” cô bỏ mặc hần đi xuống lầu mà lúc này lại có thể nghe thấy tiếng thét đình tai từ một phòng gần đó.

Không lâu sau Vũ Tâm liền lao ra khỏi phòng mà đằng sau Mạnh Vũ liền nhanh chóng đuổi theo túm được chân cổ một tay thì đang ôm thằng em của mình khuôn mặt nhăn nhó.

“Tiểu Tâm em dám đá thằng nhỏ của tôi?”

“Tôi, tôi không phải cố ý đâu? Aaaq buông tôi ra!” cô sợ hãi đá vào bụng hần rồi chạy tới chỗ Ngôn Hi.

“Còn đứng đó làm gì? ” Vũ Tâm cầm lấy tay cô chạy ra phía cửa bỗng bị Mạnh Triết ngăn lại.

“Chị dâu? Hai người đi đâu? ” hần tóm lấy Ngôn Hi cùng Tiêu Tiêu, lúc này Mạnh vũ cũng đứng dậy ôm chặt lấy Vũ Tâm nâng lên.

“Được lắm dám đá thằng nhỏ của tôi, tôi xem đêm nay em phục vụ nó thế nào!” Mạnh Vũ khóa tay Vũ Tâm lại rồi kéo cô về phòng.

“Không! Hi cứu mình! ”

“Tâm!...anh buông ra Mạnh Vũ đang làm đau cô ấy!”

21. Khoa Tâm Nhi - Chương 21: Tuyệt Vọng

“Sẽ không, hần ta sẽ không tổn thương người mình yêu cả anh cũng vậy.” hần ôm lấy Ngôn Tiêu còn đang trong lòng cô vui vẻ nói với cậu nhóc đang méo mồm vì đói.

“Đi. Dẫn nhóc đi ăn được không?” hần nựng hai má phúng phính của Tiêu Tiêu sau đó bế bé vào nhà bếp tiện thể kéo ai đó còn đang ngây ngốc ở đó.

“Em còn ngốc đứng đó cản trở người khác?”

“Không có! Nhưng Tiểu Tâm cô ấy vốn không thích tên kia” làm sao cô có thể bỏ mặc cô ấy chứ.

Dĩ dàng hiện tại cô đang rất muốn cứu Tiểu Tâm nhưng...cô vốn không thể thắng Mạnh Vũ.

Mạnh Triết trực tiếp ôm cô vào lòng tiến vào nhà bếp sau đó đặt bé Tiêu Tiêu lên chiếc bàn đá giữa phòng rồi quay lại lục lọi trong bếp.

“Mẹ...mẹ bế bé Tiêu...bé oa oa” thằng nhóc khóc lớn muốn nhào về phía cô suýt nữa thì ngã xuống đất thật may Mạnh Triết phản ứng kịp nắm lấy áo của nó rồi xách lên.

“Aaa con không sao chứ? Anh tránh ra!” cô vội tiến tới đẩy Mạnh Triết ra rồi ôm lấy Tiêu Tiêu. Người đàn ông này cũng thật quá cầu thả đi lại để thăng nhóc ngồi trên bàn cao như vậy lỗ té xuống có phải là xong rồi không?

Mạnh Triết đối với thái độ của cô không khỏi tủi thân, hắn cũng là không chú ý đến chuyện này có trách là phải trách thăng nhóc mập kia tự nhiên làn rợn.

“Anh đừng chạm nó! Đồ thần kinh” cô nhìn hắn căm giận nói.

Cùng lúc này trong một căn phòng khác một cô gái thân hình bé nhỏ sợ hãi đến nỗi khuôn mặt trắng bệch đang cắn mạnh môi dưới của mình. Bỗng nhiên Mạnh Vũ lao tới ngấu nghiến hôn lấy môi của cô khiến cô thiếu chút nữa thì nghẹt thở.

“Không cho phép em tự hành hạ mình! ” hắn nhìn cô ánh mắt chứa đầy xót xa, đau khổ và cương chiều.

” Mạnh Vũ xin anh thả tôi ra đi, tôi và anh đã kết thúc rồi...xin anh đừng tiếp tục dây dưa với tôi” cô nắm lấy góc áo của hắn cầu xin.

” Chẳng lẽ em ghét tôi như vậy sao?”

“Tôi thực rất mệt mỏi, quá mệt mỏi để hận anh rồi. 6 năm tôi cứ tưởng hận thù đã chấm dứt nhưng vì sao anh lại xuất hiện nữa. Anh muốn bức tôi điên sao?” Cô mệt mỏi quá vì sao cuộc sống của cô từ trước tới giờ phải chịu nhiều cay nghiệt vậy chứ? Kiếp trước hay kiếp này cô đều vì tên đàn ông trước mắt này hại thê thảm.

“Tiểu Tâm chuyện năm đó...anh biết mình có lỗi với em lên xin em quăng đời còn lại hãy làm tất cả mọi thứ để chuộc giận anh đi, nhưng xin em đừng bỏ anh được không? ” 6 năm nay đâu phải chỉ cô đau khổ dằn vặt cả hắn cũng sống không được chết cũng không xong, mỗi lần chớp mắt hắn lại mơ thấy hình ảnh đứa bé thân đầy máu kia xuất hiện.

“Ba ơi vì sao không cần con?”

“Ba ơi vì sao lại muốn chia rẽ con và mẹ?”

“Ba ơi con ghét ba nhiều lắm!”

Cho dù đứa bé mới chỉ là đứa trẻ sơ sinh nhưng hắn lại không ngừng ảo tưởng đêm đêm bị dày vò. Vốn dĩ 4 năm trước hắn đã tìm được cô nhưng lại không dám xuất hiện chỉ sợ cô sẽ lạnh nhạt hắn. Mấy năm này cô cô đơn chỉ có một mình nhưng còn hắn? Hắn vui vẻ sao ít nhất cô còn có bạn bè, còn hắn chỉ có thể đứng phía xa nhìn cô. Nhìn cô kết giao bạn trai mới nhìn xem hạnh phúc của cô.

“Tôi không thể! Anh biết sẽ không có ngày đó đâu” nói đến đây nước mắt cô đã tràn đầy mặt rồi, vì sao yêu lại khiến on người đau như vậy chứ?

“Tiểu Tâm anh không biết, em phải ở bên anh...không cho phép em đi nữa ” hắn như cầu xin nhìn cô sau đó tâm trạng lại trở thành bức bối như kẻ tâm thần phân liệt.

“Em nhớ rõ không được bên cạnh người đàn ông khác nghe chưa? Hả...không được em phải là của tôi” hắn bỗng nhiên nắm lấy tóc cô rồi kéo mạnh về phía giường.

“Đau! Đau quá” cô biết hắn hiện tại là đang muốn cưỡng ép cô nhưng một lần là quá đủ cô không muốn đau khổ nữa. Vũ Tâm dùng hết sức đá mạnh vào dương vật của hắn.

“Đi chết đi aaa” không ngờ lần này hắn lại phòng bị tóm lấy chân cô ngược lại một tiếng hét lớn vang lên.

“Một chiêu mà định dùng hai lần em là quá ngu ngốc rồi ” hắn nắm chân cô cười dịu dàng rồi cắn mạnh lên bàn chân nhỏ nhỏ của cô. Bàn chân này là của người mà hắn mơ tưởng hàng đêm trong mấy năm qua. Cảm giác thơm mát mùi thịt nồng nàn mùi hương sữa tắm, cô vẫn giữ thói quen dùng loại sữa tắm trước đây.

“Đau! Đau lắm...đừng” cô mà biết hắn điên như vậy thì thề chết cô cũng sẽ không tắm rửa mấy tháng luôn hừ.

Cảm giác ướt át mát lạnh còn có cảm giác nham nhám của hấn ở dưới lòng bàn chân khiến cô nhồn nhột đá một phát lần này hấn là cố tình không tránh đi mặc kệ cô mà tiếp tục công việc.

“Á sao anh lại kéo quần lót tôi”

Hấn kéo chiếc quần lót màu trắng của cô qua đầu gối rồi nhấc một chân kia lên khỏi quần lót nhưng không hoàn toàn kéo ra hết mà để nó ngang chừng bên chân phải của cô. So với việc cởi sạch hấn là thích như vậy hơn thích cô trần truồng nhưng cũng muốn cô dính vải trên người.

Lông mu của cô so với 6 năm trước có vẻ nhiều hơn che đầy nơi nữ tính rùng rợn kia. Hấn không kiêng lễ vạch lớp lông đen mượt kia ra rồi nhìn vào bên trong hoa huyệt của cô.

“Aaa”

22. Khoa Tâm Nhi - Chương 22: Hoan Ái

Mấy năm nay theo như hấn biết cô vốn dĩ có rất nhiều bạn trai rất có thể cô cùng với người kia đã vượt quá giới hạn rồi.

” 6 năm qua em có từng làm chuyện này với người đàn ông nào khác không?” hấn cũng không muốn để tâm tới nữa dù sao hiện tại cô cũng sẽ là của hấn.

“Tôi làm với ai liên quan gì...tới anh. Buông, buông tôi ra tôi sẽ kiện anh tội cưỡng bức ” cô hận hấn tới chết. Vì sao lại dồn ép cô chứ hấn hại con cô hiện tại muốn hại cả cô sao?

“Công Anh, anh xin..”

“Câm mồm ” bất kỳ ai cũng có thể trừ hấn.

“Tôi hiện tại là Vũ Tâm anh hiểu không? Hừ kiếp trước hay kiếp này tôi đều hận anh 12 năm tôi quen biết anh là 12 năm tôi sống trong đau khổ anh có thể vì Công Anh là con gái của kẻ đã giết người anh yêu nên tùy ý chà đạp nhưng hiện tại tôi là Vũ Tâm anh hiểu không? Kết thúc rồi một lần chết đi tôi liền hiểu trên đời vốn dĩ không có cái gì được gọi là tình ái!” cô đá vào mặt hấn lui vào góc giường vốn dĩ là muốn chạy ra ngoài nhưng bị hấn ngăn cản.

Mạnh Vũ xoa xoa cái mũi đau đớn thậm chí rửa nhưng sau khi nhìn cô gái yếu ớt run rẩy chui vào góc liền mặt trở lên ôn nhu.

“Tiểu Anh, anh không để ý em là ai khác chỉ cần là người anh yêu là đủ. Anh biết mình có lỗi nên nếu hận anh thì cứ đánh cứ mắng anh sẽ không giận” hấn kéo chân cô tới từ từ hôn liếm từ đùi lên phía trên.

“Aaa không cần” chân còn lại của cô theo phải ứng không ngừng đá mạnh vào lưng hấn. Nhưng hấn trước sau như một không một cái nhíu mày liền tập chung màn dạo đầu hôn tới hoa huyệt của cô.

“Ừm...bỏ ra ghê tởm anh!” chiếc lưỡi của hấn như con rắn ngo ngoáy trong hoa huyệt của cô. Lúc tiến vào có chút đau nhưng sau đó liền có một trận khoái cảm ập tới mát lạnh nhất khiến lí trí cô lu mờ.

Không được cô không thể dễ dàng bị hấn khống chế. Cô cào mạnh vào mặt hấn một đường dài trên má. Mạnh Vũ cô biết rất trọng sắc đẹp của mình hấn sẽ tức giận đánh cô một trận cho xem. Kiếp trước vì cô lỡ tay khiến mặt hấn bị thương hấn liền trối cô lại không ngại đánh cô một trận.

Nhưng thực tế hấn vẫn trung thành liếm láp rồi cắn nhẹ nơi kia của cô thành mu Vũ Tâm liền hiện lên dấu tím hồng mê người. Hấn thoả mãn nhưng vẫn không ngừng lại vạch hoa huyệt của cô ra rồi đút ngón tay thon dài của mình cắm vào rút ra. Bàn tay lưu loát không ngừng lảo loạn cọ sát hai bên vách tường của cô.

“Đau đau tôi...đau chết mất! U” cô tát mạnh vào mặt hấn đồng thời đẩy ngón tay khỏi hoa huyệt của mình cùng lúc khoái cảm mất đi khiến cô nhăn mày rên rỉ.

“Em thật quậy phá! ” hấn rút thắt lưng ra rồi bạo lực chới tay cô lại. Miệng cô bị hấn nhét lại bằng chiếc quần lót ẩm ướt dịch mất khiến cô muốn nôn.

“Hừ xem em nháo thế nào” Mạnh Vũ kéo áo lót của cô rồi liền dùng tay xoa bóp hai khoảng no đủ kia.

“Ưm ưm...ư ư....ư ư ư” miệng cô không biết là đang rên rỉ hay chửi bới mà phát ra âm thanh vui tai kích thích hấn.

“Rột! Roạt!” hấn vứt bỏ quần áo rồi lao vào cô như con thú dữ.

“Mở mắt ra xem anh thu phục em thế nào? Tiểu nô lệ của anh” hấn cười lớn cười điên cuồng đâm thẳng phân thân vào nơi nữ tính của cô. Tuy hơi chật nhưng vẫn chen vô được.

Khuôn mặt cô trắng bốc đôi mắt mở to đau đớn hét lên rồi nằm bất động.

Không kịp nữa rồi cô lại cùng hấn dây dưa lần nữa!

Mạnh Vũ liên tục đẩy hông của mình lúc nhanh lúc chậm nông sâu hoàn toàn mất ý chí hơi thở nhiễm mùi tình dục không ngừng tra tấn cô.

“Phốc phốc phốc!” tiếng va chạm dâm mĩ vang lên.

“Con mẹ nó! Tưởng mình nằm yên như xác chết anh sẽ tha em sao? Đừng mơ” hấn nhấc cô dậy tới bàn trang điểm mỗi bước đi lại ra sức ra vào như trâu húc khiến cô sợ hãi cùng đau đớn rên rỉ.

“Ư ư aaaaaa ưm ư” hấn để thân thể của cô dính sát vào mặt gương lạnh lẽo rồi lấy xuống quần lót trên miệng cô.

“Đừng...ngừng lại...ưm thở không nổi... Chết!” cô cầu mạnh vào da thịt trơn láng của hấn kháng nghị.

“Hừ tốt nhất nghe lời nếu không anh liền gọi hai người kia vô xem chúng ta làm tình!” hấn đe dọa cắn lên cổ cô vài cái mút mạnh như đứa bé ăn kẹo.

“Đừng! Xin anh đừng để Ngôn Hi thấy!...” cảnh tượng dơ bẩn này.

“Vậy liền cùng anh phối hợp trước hết lấy chân quàng lên eo anh” hấn ra lệnh.

23. Khoa Tâm Nhi - Chương 23

Dưới phòng bếp lòng Ngôn Hi nóng như lửa đốt, cô lo lắng Vũ Tâm xảy ra chuyện muốn lên tìm cô nhưng lại bị Mạnh Triết ngăn lại.

“Tôi mặc kệ bọn họ là vợ chồng hay gì, tôi không cho phép anh ta làm tổn thương cô ấy!” cô đẩy hấn ra rồi ôm lấy bé Tiêu rồi bỏ đi.

Mạnh Triết muốn đuổi theo cô thì bỗng nhiên ở cửa lớn một loạt tiếng bước chân vang lên. Có khoảng 20 người đàn ông đi vào ba người đi đầu là anh em nhà họ Kiều khi thấy Ngôn Hi đang bị Mạnh Triết kéo lại thì hoảng hốt chạy tới.

“Ngôn Hi!”

“Bộp!”

“Mày không được đụng cô ấy!” Kiều Thuận Nam tức giận đánh một cú mạnh vào mặt của Mạnh Triết.

“Hi em không sao chứ?” Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Vũ mặc kệ tên kia tiến tới ôm lấy cô vào lòng.

“Tôi...tôi không sao” cô sợ hãi để mặc Kiều Thuận An ôm mình vào lòng.

“Oa oa oa” vì tiếng động lớn mà bé Tiêu khóc lớn khiến mọi người giật mình. Ngôn Hi lo lắng ôm lấy bé dỗ dành.

“Aaa ngoan ngoan bảo bối của mẹ! Ngoan đừng khóc a” cô vỗ vỗ vai đứa bé. Lúc này ba người đàn ông ngay cả Kiều Thuận Nam đang không ngừng vật lộn với Mạnh Triết liền dừng lại. Cả ba người đều có một suy nghĩ.

Con mẹ nó cái gì? Sao cô lại gọi thằng bé kia là con?

Cả ba người chăm chú vào thằng bé mập mập trắng trắng kia nhìn nó rất giống phiên bản thu nhỏ của mình.

“Ngôn Ngôn đứa bé này là?” Kiều Thuận Vũ nhanh nhẹn ôm lấy Ngôn Tiêu soi xét một vòng.

“Aaa đưa con cho tôi!” Ngôn Hi hoảng sợ nhìn người đàn ông ngu ngốc đang bế bé Tiêu sai cách.

“Đây là con của bọn anh?” Kiều Thuận An là người sáng suốt nhất liền hiểu ra. Nhìn đứa bé này tuổi so với thời gian đó là quá chùng khớp lại nhìn gương mặt kia thật không thể sai được. Không uổng công họ gieo giống cho cô mà.

“Chúng ta rời khỏi đây trước rồi nói” dù sao cũng bị họ phát hiện cô cũng không thể nói dối nữa.

“Khoan! Còn Vũ Tâm cô ấy còn trên lầu!” suýt nữa thì quên mất. Cô đưa bé Tiêu cho Kiều Thuận Vũ rồi chạy lên lầu. Cả mấy người cũng thấy vậy liền chạy theo sau.

Căn phòng yên lặng tới phát sợ, cô càng sợ hãi đẩy mạnh cửa ra liền thấy cảnh tượng phát hoảng tên khốn kia đang...

Mạnh Vũ phản ứng nhanh nhạy tuy đang bận ra vào bên trong hoa huyết của Vũ Tâm nhưng nghe tiếng động liền nhanh chóng lấy chăn che lại cơ thể cho cô. Vũ Tâm như một cái xác chết nhìn lên trần nhà không còn chút sức sống.

“Anh tránh ra!” cô bước tới giường rồi dùng hết sức lực xô hẳn ra chạy tới che chắn cơ thể của Vũ Tâm, ngoài cửa ba anh em nhà họ Kiều cũng xông vào nhất là Kiều Thuận Nam còn khăng khái tặng cho Mạnh Vũ vài cú đấm.

“Tiểu Tâm không sao có mình ở đây” lòng cô đau đớn nhìn phần vai cùng chỗ cổ lộ khỏi chăn của Vũ Tâm bị bầm dập. Người đàn ông kia thật là khốn nạn mà cô hận thù nhìn Mạnh Vũ.

Mạnh Vũ cũng không phòng bị, bị Kiều Thuận Nam đấm vài cái liền tức giận đánh lại cứ thế không ai nhường ai.

“Con mẹ nó mày dám phá chuyện tốt của ông!” Mạnh Vũ đấm mạnh xuống không ngần ngại cơ thể bị phồng bầy.

“Tao thích đẩy thằng khốn!” Kiều Thuận Nam cũng không yếu thế.

“Tiểu Tâm cậu đừng dọa mình ” Ngôn Hi sợ hãi ôm chặt lấy Vũ Tâm khóc lớn.

“Các người dừng lại! Tiểu Tâm ngất rồi huhu”

Mạnh Vũ nghe vậy liền đẩy Kiều Thuận Nam ra chạy tới kiểm tra Vũ Tâm.

“Tiểu Anh! Tiểu Anh em không sao chứ? Đừng dọa anh” hần sợ hãi ôm lấy cô vào lòng.

“Anh đừng đụng cô ấy!” Ngôn Hi đỡ Vũ Tâm dậy lấy chăn bọc cô rồi đỡ ra khỏi phòng.

24. Khoa Tâm Nhi - Chương 24

Ngôn Hi cuộn lấy chăn che chở cơ thể lỏa lồ kia, cô biết hiện tại Vũ Tâm đã chịu nhiều đau khổ. Cô cũng chỉ cùng Mạnh Vũ tiếp xúc vài lần nhưng cô biết hẳn không phải là người bình thường. Hẳn là kẻ điên trong những kẻ điên, so với Mạnh Triết hẳn thâm độc tàn ác hơn hẳn.

“Vũ Tâm không sao chúng ta về nhà” nhận thấy cô gái nhỏ trong chăn một hồi run rẩy khiến cô lo lắng không thôi.

Họ cứ vậy mà đi xuống phòng khách, Mạnh Triết gương mặt bầm tím đầy vết thương cứ vậy ngồi trên ghế như một kẻ mất hồn. Bất gặp cảnh cô muốn rời khỏi đây hắn liền bình tĩnh chặn trước mặt cô.

“Ngôn Ngôn em không thể đi” Hắn không thể thiếu cô dù chỉ là một phút hay một giây cũng không thể. Hắn biết mình sai rồi, vì vậy cô có thể cho hắn một cơ hội không?

“Vì sao? Tại sao tôi không thể rời nơi này? Ở đây khiến tôi thật khó chịu...khiến tôi không thở nổi hơn nữa nhìn anh khiến tôi phát ốm ”

“Nhưng anh là chồng em” đúng chỉ cần hắn không đồng ý thì cô không được phép đi, cô là vợ hắn với lại không phải cô cũng rất yêu hắn sao? Chỉ cần hắn cố gắng chuộc lỗi vậy thì chắc chắn cô sẽ lại tiếp tục yêu hắn.

“Vậy thì chúng ta li hôn đi”

Vậy thì chúng ta li hôn đi.

Vậy thì chúng ta li hôn đi.

Câu nói của cô lặp đi lặp lại trong tâm trí hắn. Giống như là một đạo sấm sét đánh xuống ngay trái tim hắn vậy cô muốn cùng hắn chấm dứt sao?

“Hahaha...” hắn cười điên dại, tim đau nhói như bị ai bóp nát, cả tâm trí lẫn thể xác tất cả đều đau khiến cho hắn biết đây không phải là mơ.

“Đừng hòng! Em nghĩ tôi sẽ đồng ý sao?”

“Anh dám không đồng ý cũng phải đồng ý ” Kiều Thuận An nhìn hắn đôi mắt đỏ hoe vì tức giận, hắn muốn giết chết tên khốn nay ngay bây giờ. Dựa vào cái gì mà tên khốn này dám bắt nạt bảo bối của họ.

“Mày nghĩ mày là ai? Hả thánh chắc? Tao nói cho mày biết cô ấy là vợ của bọn tao chứ không phải mày...mày nhìn đi cô ấy đã có con cùng bọn tao. À quên mất hiện tại còn một đứa trong bụng nữa mày nghĩ cô ấy sẽ về bên mày à?” Kiều Thuận Nam tức giận hét lên ôm lấy bé Tiêu trong tay của Kiều Thuận Vũ nói nhưng cảm thấy chưa đủ liền chỉ về phía bụng của Ngôn Hi rồi nói tiếp.

Mạnh Triết bất ngờ, chuyện bé Tiêu là con của anh em nhà họ Kiều hắn đã biết từ trước nhưng hiện tại hắn không tin là Ngôn Hi đang mang thai. Hắn nhìn chăm chăm vào phần bụng của cô.

“Tiểu Hi mình muốn về nhà!” Vũ Tâm đột nhiên lên tiếng, không một chút sức lực mà dựa vào Ngôn Hi. Hiện tại nơi nữ tính của cô rất đau như bị ai xé rách vậy.

“Đừng hòng! Em nghĩ Mạnh gia là chỗ nào có thể tới rồi lại đi dễ dàng như vậy?” Mạnh Vũ bước từng bước chậm rãi từ cầu thang xuống. Trên người quần áo đã chỉnh tề đầu tóc có chút rối nhưng hắn mặc kệ.

“Vậy thì xin lỗi! Chúng tôi có thể tới được thì tất nhiên có thể dễ dàng mà đi” Kiều Thuận Vũ ra hiệu cho 30 tên vệ sĩ kia, oai dũng bước lên.

“Haha mày nghĩ chỉ dựa vào đám người này mà có thể mang người đi?” Hắn nhanh chóng rút trong túi ra một khẩu súng nhỏ nhanh chóng hướng về phía Kiều Thuận An, mà đám người vệ sĩ kia cũng nhanh chóng lấy trong túi khẩu súng hướng về phía Mạnh Vũ, chỉ cần hắn mạnh động thì chỉ có nước chết.

“Các người... Các người mau dừng lại đi” cảnh tượng này khiến người ta sởn gai ốc nhất là Ngôn Hi cùng Vũ Tâm. Bé Tiêu cũng đang ngoan ngoãn nằm trong lòng Kiều Thuận Nam khóc lớn khiến tên đàn ông to lớn vụng về hoảng hốt.

“Oa oa đói! Mẹ..đói sữa ” đứa bé vùng vẫy trong lòng Kiều Thuận Nam.

“Nam đưa bé cho tôi” Ngôn Hi sợ hãi bọn họ vì ấu dả mà làm hại bé Tiêu lên liền sững sốt.

Ngoài biệt thự hàng loạt tiếng động cơ vang lên chạy thẳng vào khuôn viên. Mạnh Vũ cười lớn nhìn một đám người khác chạy vào rồi cũng rút súng trong túi hướng về phía người của anh em nhà họ Kiều.

“Một là mày để người lại rồi có thể đi, hai là tự chôn xác ở đây” Mạnh Vũ như quỷ sa tăng nói, hắt lại hướng về phía Mạnh Triết.

“Còn ngu ngốc ở đó làm gì?”

Ngôn Hi biết hôm nay dù có đi hay ở lại đều sẽ xảy ra thương vong trong lòng có chút sợ hãi nhưng vẫn quyết liệt nhìn thẳng vào Mạnh Triết.

“Mạnh Triết đừng để tôi hận anh, anh dám làm tổn thương họ tôi liền cùng anh liều mạng” cô cố gắng để nước mắt không rơi xuống.

Lúc này Vũ Tâm cũng vì vậy mặc kệ đau sót dưới thân lê từng bước nhỏ tới Mạnh Vũ.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì? Hay là anh muốn ép tôi chết lần nữa. Được! Tôi toại nguyện cho anh!” cô một tay cầm lấy chân che phủ cơ thể một tay nắm lấy tay cầm súng đang chĩa thẳng về phía Kiều Thuận Nam hướng thẳng thái dương mình.

“Aaa Tiểu Tâm đừng mà” Ngôn Hi hét lên.

“Nhanh anh bắn đi! Kết thúc mọi đau đớn và oán hận...haha tôi mệt mỏi rồi, nhanh hãy cho tôi thấy sự tàn nhẫn của anh một lần nữa ”

“Không...” Mạnh Vũ quăng chiếc súng xuống trong đầu hiện lên hình ảnh Công Anh nằm thoi thóp trong vũng máu. Hắn không muốn cô chết nhưng vì sao cô không chịu ở bên hắn chứ?

Hắn đột nhiên quỳ xuống ôm lấy chân cô, như một kẻ hèn nhát sợ cô tức giận, sợ cô không quan tâm hắn.

“Tiểu Anh xin em ở bên anh được không?”

25. Khoa Tâm Nhi - Chương 25

Ngôn Hi mất chữ A mồm chữ O nghĩ “đại thiếu gia à, anh hôm nay có vấn đề gì không?”

Anh em nhà họ Kiều ” Dám tranh dành địa vị thế nô năm nay của họ”

Mạnh Triết bất động không nói gì thật ra người rõ ràng mọi chuyện nhất vẫn là hắn, năm đó Mạnh Vũ vì yêu một cô gái bán hoa nên bị gia đình hắn ngăn cấm nhưng anh hắn một mực muốn cô ta làm vợ mình. Sau đó Mạnh Vũ cùng cô gái kia đã trốn đi khỏi nhà...nhưng không phải cô gái kia đã tự tử sao? Nghe nói là nhảy từ tầng thượng công ty của Mạnh Vũ xuống. Anh trai hắn cứ nhiên liên phát bệnh thần kinh trong vòng 4 năm lận chỉ là thời gian mới đây mới chữa hết. Thế còn người phụ nữ tên Vũ Tâm này là ai? Chẳng lẽ anh hắn lại phát bệnh rồi nhận nhầm.

“Chuyện này là không thể” Vũ Tâm không muốn còn có quan hệ gì với Mạnh Vũ nữa, người đàn ông này kiếp trước đã khiến cô đau khổ rất nhiều, thậm chí còn gián tiếp hại chết đứa con mới chào đời của cô nữa.

“Vì sao? Anh sẽ không khiến em đau lòng nữa! Tiểu Anh à, tha lỗi cho anh nha” hắn ôm lấy chân cô như một chú cún nhỏ sợ bị chủ bỏ rơi.

Vũ Tâm sợ hãi đá mạnh hắn ngã nhào xuống đất nhưng hắn vẫn cố dây dưa ôm chặt chân cô. Dám người vệ sĩ lo ngại không biết làm gì cả chỉ dơ người đứng đó.

“Anh hai, thật mất mặt!” Mạnh Triết dùng tay che mặt nhức đầu sau đó nhìn vào anh em nhà họ Kiều.

“Các người hãy trở về nhưng tôi muốn Ngôn Ngôn, cô ấy không được phép đi đâu hết”

“Mày nghĩ bọn tao sẽ để bảo bối lại cho mày chà đạp sao?” Kiều Thuận An nắm lấy cổ áo của hắn tức giận, Ngôn Ngôn là của hắn... Hắn sẽ không nhường cô cho ai hết.

“Mẹ...mẹ ơi” giọng trẻ con non nớt vang lên có chút sợ hãi là của bé Tiêu.

“Ừ bảo bối, ngoan chúng ta về nha” cô vỗ vỗ cục thịt tươi trên tay để trấn an sau đó bước tới chỗ Vũ Tâm kéo cô ấy rời đi.

“Em muốn đi đâu?” Năm người đàn ông cùng hoảng hốt, Kiều Thuận Nam liền buông Mạnh Triết ra.

“Về nhà!”

“Được anh mang em về nhà nha” Kiều Thuận Vũ lôi ra chìa khóa xe.

“Thấy chưa cô ấy chọn chúng tôi” Kiều Thuận An đầy tự tin nói.

“Không, tôi là muốn về nhà của mình chứ không phải ai trong các anh cả”

“Đoàng!” tiếng sét nổ tung khiến mấy người đàn ông hóa đá. Vũ Tâm lại hơi rụt rè lay lay cánh tay của Ngôn Hi.

“Nhưng...mình, mình không có y phục” nếu để cho người khác thấy thì sao đây cô không muốn đâu.

“Cái này...” đúng là trên người của Vũ Tâm chỉ có một chiếc chăn bọc lấy mà thôi.

“Vậy lên để bọn anh mang em về” Kiều Thuận Vũ cướp lấy bé Tiêu Khỏi tay của Ngôn Hi rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra xe ngoài cổng.

“Aaaa, con của tôi!” Ngôn Hi đắn đo suy nghĩ cũng thấy nên trở về với anh em nhà họ Kiều thì hơn, ở đó sẽ an toàn nhất, hơn nữa hiện tại cô đã có thai nếu Mạnh Triết lại làm chuyện xấu nữa cô sợ...

“Đi thôi bảo bối” Kiều Thuận Nam bế cô lên rồi bỏ đi luôn.

“Đợi mình với!” Vũ Tâm chạy theo bỏ mặc ba người đàn ông còn đang chậm tiêu hóa cùng đám vệ sĩ.

“Tôi đã nói Ngôn Ngôn chỉ thuộc về chúng tôi thôi” Kiều Thuận An ra hiệu cho đám vệ sĩ đi theo mình, một hàng khoảng hai chục chiếc xe ô tô nối đuôi nhau mà rời đi.

“Thiếu gia có cần chúng ta đuổi theo không?”

“Không cần!” Mạnh Triết biết hiện tại bắt cô về sẽ càng khiến cô hận mình mà thôi.

Mạnh Vũ buồn bã chẳng nói gì bỏ lên phòng bờ vai run run đầu thì thụt xuống như chú rùa vậy.

“Haiz tên này lại phát bệnh rồi”

26. Khoa Tâm Nhi - Chương 26

Trong một chiếc xe rộng lớn khác đủ cho cả chục người ngồi, Kiều Thuận Vũ mắt to mắt nhỏ tra xét lấy đứa bé trên tay mình rồi đưa ra kết luận.

“Này anh hai, Thuận Nam nhìn đứa bé này xem cái mắt thì giống em nè, cái miệng hay cái mũi cũng giống nữa”

“Vậy sao? Đưa em xem” Kiều Thuận Nam hứng thú với đứa bé nhưng sau đó có một vấn đề rất nan giải.

“Đứa bé này là con của ai trong chúng ta đây? Em nên gọi nó là con? Hay cháu trai...”

“...” Ngôn Hi

“Muốn gọi thế nào thì tùy chú, đây là con của Ngôn Hi đương nhiên cũng là con tôi rồi.” Kiều Thuận An vuốt vuốt cục thịt tươi trên tay thích thú.

“Vậy thì nó cũng sẽ là con của em” Kiều Thuận Nam vuốt vuốt bộ tóc mềm mại của bé Tiêu khiến bé cười khúc khích. Đây có lẽ là sức mạnh của tình thân đi. Mà đối với ba người đàn ông lạ mặt này bé Tiêu dường như không có một chút nào sự bài xích cả mà còn cười vui vẻ nữa. Nhóc vui vẻ mà nắm lấy tóc của Kiều

Thuận Vũ mà kéo ra, nhìn ba người đàn ông làm mưa làm gió trên thương trường lại có thể vì một đứa bé mà thay đổi tính tình khiến cô cảm động.

“Ôm,ôm Tiêu” Tiêu Tiêu nắm lấy tóc của Kiều Thuận Nam cười toe toét, sau đó lại nhìn về phía mẹ.

Ngôn Hi nhìn ba người đàn ông đều yêu thích bé Tiêu thì có một chút vui mừng đan xen lo lắng.

“Tiểu Ngôn, cậu sao vậy?” Vũ Tâm nắm lấy cô hỏi, cô được mặc bên ngoài một chiếc áo vest đen của tên tài xế.

“Tiểu Tâm, mình xin lỗi cậu!” nếu không phải Vũ Tâm đi cùng cô, thì cô ấy cũng sẽ không bị tên Mạnh Vũ kia làm hại.

“Không sao cả” dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, cô dây dưa cùng với người đàn ông kia đã gần 10 năm rồi từ khi cô mới là một cô bé 20 tuổi chưa hiểu sự đời sau đó chết đi sống lại. Nhưng số phận lại thích trêu người con người lại bắt cô lần nữa gặp hắn...

“Oe...ừ...” một cảm giác buồn nôn xông lên cổ họng khiến cô khó chịu mà nhăn mày. Cô quên mất hiện tại là bản thân đang mang thai vậy mà cũng quên mất, Ngôn Hi nhẹ nhàng đặt bàn tay lên bụng vuốt ve.

Bảo bối à! Con phải ngoan đó.

“Ngôn Ngôn em mệt lắm sao?” Kiều Thuận Vũ đặt bé Tiêu vào lòng Kiều Thuận An sau đó lo lắng hỏi. Hắn là bác sĩ đương nhiên biết cô còn đang trong thời gian thai nghén nhưng lại không ngừng thấy lo lắng cho cô. Thời gian này cô gầy đi nhiều rồi chỉ có phần bụng bằng phẳng có nhô cao thêm một ít, hiện tại người cô chỉ còn bốn mấy kí làm sao đủ sức nuôi con cùng sinh con đây?

“Không có, tôi không sao” cô từng mang thai một lần tuy có chút cực khổ nhưng đều không sao hết chỉ cần sinh ra bảo bối thuận lợi là được.

“Bảo bối em thật hự, lại để bản thân mình ốm yếu như vậy...khi về nhà chúng ta liền giúp em bồi bổ” Kiều Thuận Nam cười lưu manh thật ra hắn lời nói của hắn là có ẩn ý.

Xem ra thời gian này của cô thật là “tính phúc” đi.

27. Khoa Tâm Nhi - Chương 27

“Đình đông! Đình đình...”

“U oa...Tiêu Tiêu nhìn ba ba này! Tiêu Tiêu này, nhìn xem...đẹp không con?” Kiều Thuận Nam giơ món đồ chơi trước mặt Tiêu Tiêu rồi chơi đùa với bé.

Dường như bé Tiêu rất thích hắn nên từ đầu tới cuối cười mãi không ngừng, bé cầm chiếc ô tô mô hình trên tay vẫy vẫy mạnh rồi vứt xuống đất. Kiều Thuận Nam cầm lấy chiếc ô tô khác lên đưa cho bé. Đường như Tiêu Tiêu là muốn hành hạ hắn liền ném đi chỗ khác rồi cười với hắn một cách vô tội.

“Mẹ! Mẹ...sữa Tiêu Tiêu đói!” bé Tiêu trông rất bụ bẫm nên rất nhanh đói.

“Tiêu Tiêu ngoan để baba pha sữa cho con nha” hắn ôm lấy bé chạy vào nhà bếp thì thấy Ngôn Hi đang nấu ăn. Kiều Thuận Nam có phần tức giận đặt bé Tiêu lên ghế dựa rồi tới chỗ cô.

“Người làm đầu rồi mà em lại nấu ăn...em đang mang thai đó! Ngồi yên một chỗ cho anh!” Ngôn Hi có thai hơn 3 tháng bụng có phần nhô to lên mà vẫn còn vất vả mà ngồi nấu bột nữa.

“Nam, em chỉ là đang nấu bột cho Tiêu Tiêu, anh xem cũng không có vất vả mấy em cứ ngồi một chỗ cũng buồn lắm” cô tắt bếp rồi cho bột vào một tô nguội đặt lên bàn rồi dùng một cái khăn kẹp vào cổ áo Tiêu Tiêu.

“Ngôn Ngôn đừng hự nữa, lần sau cứ kêu người làm là được. Em cứ ngồi một chỗ xem ti vi hoặc lên mạng chơi game là được”

“Nam, trước kia lúc em có bé Tiêu còn có thể làm phục vụ quán ăn được mà...” Ngôn Hi định nói tiếp dường như nhớ ra gì đó liền dừng lại, xem sắc mặt của hắn đã hóa đen.

Kiều Thuận Nam có phần tự trách đều là do bọn hắn không chăm sóc cô nên để mấy năm nay cô phải chịu khổ rồi. Dù sao Ngôn Hi cũng là một tiểu thư lại phải làm việc vất vả lại còn là lúc có thai nữa. Hắn tưởng tượng cảnh tượng cô vất vả cực nhọc kiếm tiền lại càng khiến hắn xót xa.

“Ngôn Ngôn trước kia là trước kia, còn bây giờ đã có bọn anh rồi...bọn anh đã nói không muốn thấy em vất vả ” hắn đặt cô xuống ghế rồi phân phó bảo mẫu hắn thuê để chăm sóc Tiêu Tiêu cho thoải mái ăn.

“Bảo bối, một lát anh liền dẫn em đi khám...ngoan ngoãn đừng có nháo nữa”

“Đồ đáng ghét! Dù sao bé Tiêu cũng là con tôi vậy mà anh lại không cho tôi chăm sóc con...anh thật quá đáng” Ngôn Hi giận dữ nhéo mạnh tay hắn.

Kiều Thuận Nam cũng lười nói trực tiếp bế cô lên phòng rồi coi cô như một đứa trẻ mà thay đồ giúp cô. Ngực Ngôn Hi trong thời kỳ này có phần to hơn rất nhiều lúc sơ vào cũng rất eo giắt tròn trịa. Kiều Thuận Nam lại giữ tính xấu mà trêu đùa với cơ thể của cô, thật ra thời gian này hắn và Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Vũ cũng nhiều lần quan hệ với cô nhưng lại sợ tổn hại đứa bé nên làm rất nhẹ đều không thỏa mãn hắn được.

“Ummmm ư không đi khám thai sao?...buông ra đi, trứng quá”

“Bảo bối ngoan để anh thương em” hắn lại mất khống chế đè cô ra rồi từ từ mút liếm ngực của cô.

Ngôn Hi không thích như vậy hiện tại cô chỉ muốn đi khám xem bảo bối có khỏe mà không thôi.

Kiều Thuận Nam cúi đầu xuống hai chân cô từ từ mút nhẹ rồi thổi khí vào bên trong. Cơ thể cô rất mềm cảm chỉ mới như vậy đã ra cả một đồng nước.

Mật dịch chảy xuống đều bị hắn mút hết một cách thích thú, bởi vì cô đang mang thai hắn cũng không dám mạnh bạo với cô.

Sau một lúc trêu đùa hắn liền lấy một cái váy khác mặc cho cô rồi tới bệnh viện.

“Ngôn Ngôn em chờ một lúc anh đi tìm anh hai nha” thật ra Kiều Thuận Vũ là chủ bệnh viện này nên mỗi lần tới họ liền có thể khám trước. Hiện tại có vẻ như người nơi này khá bận nên hắn cũng chẳng thêm nhờ ai đi tìm Kiều Thuận Vũ mà tự mình đi kiểm. Sau khi để Ngôn Hi ngồi xuống ghế hắn liền chạy đi mất dạng.

28. Khoa Tâm Nhi - Chương 28

Ngôn Hi lắc đầu nhìn người đàn ông đang chạy mất hút sau hành lang, cô ngồi xuống xoa xoa cái bụng có phần nhô cao của mình.

“Bảo bối em cũng ở đây sao?” Mạnh Triết không biết xuất hiện từ khi nào mở cửa một phòng bệnh gần đó mà đi ra, hắn nhìn cô cười rạng rỡ đi tới mà vuốt ve tóc cô.

Ngôn Hi liền tránh khỏi bàn tay của Mạnh Triết nhìn hắn đầy dè phòng. Mạnh Triết nhất thời ngây ra khi nhìn thấy biểu hiện chán ghét của cô, bỗng trong lòng có chút không vui hắn hậm hực đi tới chỗ Ngôn Hi kéo mạnh cô vào lòng mình.

“Không cho phép em nhìn anh bằng ánh mắt đó! Không cho phép em chán ghét tôi!” hắn bá đạo nhìn cô, chẳng khác nào người chồng tội nghiệp bị bắt nạt.

“Đừng! Đừng ôm tôi như vậy...” cô muốn đẩy hắn ra chỉ tiếc sức lực của Mạnh Triết khá lớn bàn tay cứng như thép ôm chặt lấy cô.

“Mạnh Triết tôi đau quá!” hấn ôm cô như vậy khiến cô rất đau nhất là vòng một vì đang trong thời gian mang thai lại càng căng trương khó chịu.

“A anh xin lỗi em đau lắm không?” hấn ân cần nhủ mảy khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô, hấn bắt giắc dùng bàn tay xoa xoa hai khỏa mềm mại của cô.

“Ừ..m tránh ra, không cần đâu!...Mạnh Triết anh đừng như vậy. Sẽ khiến tôi khó tiếp nhận” từ trước tới nay cô chỉ quen với một Mạnh Triết lạnh lùng máu lạnh chứ không như như bây giờ khiến cô khó mà tin được.

“Khó tiếp nhận?” Hấn nhủ mảy cười khổ hóa ra trước đây mình lại đáng ghét như vậy sao? Hấn nắm lấy tay của cô trân thành nói.

“Tiểu Hi cho anh một cơ hội nữa được không? Anh yêu em, còn em...em còn yêu anh không? Tiểu Hi anh là chồng em dù sao cũng phải có trách nhiệm với em”

“Đó chỉ là trên danh nghĩa anh hiểu mà, tôi biết trước kia mình không tốt lại lấy chuyện công ty mà ép anh. Hiện tại tôi hối hận rồi, nếu được làm lại tôi sẽ không bao giờ dùng chuyện ngu ngốc đó ép anh” cô rút tay của mình khỏi hấn ánh mắt long lanh trực tiếp nhìn thẳng hấn, đúng vậy! Mấy năm nay cô rất hối hận vì đã ép buộc hấn dù biết hấn đối với mình chỉ là chán ghét. Hấn thà ra ngoài tìm phụ nữ chứ không bao giờ chịu động vào cô...tất cả đều là tự cô chuốc lấy.

“Tiểu Hi chỉ tại lúc đó anh ngu ngốc, thật ra trước đó anh rất thích em chỉ là khi em dùng chuyện của công ty ép anh kết hôn khiến anh thấy mình thật bất tài, em cũng biết anh không muốn dựa dẫm người khác càng không muốn bị uy hiếp. Nhưng em lại phạm phải cấm kỵ của anh, nhiều lúc anh suy nghĩ nếu năm đó em không uy hiếp anh chúng ta sẽ khác.” thật ra hấn đã yêu cô từ lâu, từ cái lúc cô chỉ là một cô gái 20 tuổi xinh đẹp tinh nghịch rồi, cho tới lúc cô kết hôn cùng hấn chỉ cần thấy cô tiếp xúc với anh em nhà họ Kiều liền khiến hấn tức giận, nhưng hấn quá cố chấp không chịu thừa nhận hấn đang ghen. 6 năm rồi, hấn vì lòng tự tôn mà tổn thương cô hấn hận cô nhưng vẫn yêu cô cho dù lí do này không thể chối bỏ chuyện xấu hấn làm với cô nhưng hấn vẫn muốn nói hấn yêu cô là thật.

” chuyện anh yêu tôi hay tôi yêu anh vốn không còn quan trọng nữa chúng ta đã kết thúc rồi” nếu 6 năm trước hấn nói chuyện này cô cá chắc bản thân sẽ không đắn đo mà tha thứ cho hấn, nhưng giờ đã khác tình cảm với hấn trước kia dù có mảnh liệt thế nào thì cũng bị thời gian mài mòn.

“Anh...” hấn định nói tiếp thì bị một giọng nói cắt đứt.

“Đúng vậy giữa hai người đã kết thúc mong anh cũng đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa” Kiều Thuận Vũ cùng Kiều Thuận Nam xuất hiện. Kiều Thuận Vũ có phần bình tĩnh hơn so với Thuận Nam.

“Mày cút đi...Ngôn Ngôn giờ là của bọn tao” Kiều Thuận Nam ức chế nếu biết thế lúc này hấn đã dẫn cô đi tìm anh hai rồi.

“Chuyện của tôi cùng cô ấy không liên quan các người!” Mạnh Triết bực mình nhìn hai kẻ phá đám.

“Anh hai! Mang bảo bối vào kiểm tra trước đi” Kiều Thuận Nam đuổi Kiều Thuận Vũ cùng với Ngôn Hi rồi đi.

Sau đó ngoài hành lang tiếng động ầm ỉ vang lên cùng tiếng chửi tục.

29. Khoa Tâm Nhi - Chương 29

“Vũ như vậy không đúng” tên Kiều Thuận Vũ chết bầm, hấn không biết cô đã từng mang thai một lần sao? Siêu âm mà lại bảo cô lột sạch đồ cho dù đồ lót cũng không được mặc. Hấn nghĩ cô là con ngốc à?

“Ngoan, Ngôn Ngôn cởi ra hết anh mới kiểm tra được” Kiều Thuận Vũ ra sức dụ dỗ. Sau đó vẫn cưỡng chế cởi chiếc váy bầu màu hồng của cô ra. Tuy có thai ba tháng nhưng bụng của cô cũng chỉ nhô lên chút càng khiến hấn say mê.

“Ừ, đừng vậy nơi này là phòng khám của anh ” cô nín lại giữ đồ lót của mình.

“Bảo bối hai ngày nay anh bức lắm cho anh, Ngón Ngón anh không khiến con đau đâu... Thật đấy” hấn cam đoan chỉ thiêu thể thốt, hai ngày nay hấn phải ở lại bệnh viện vì có một ca cấp cứu quan trọng. Hấn nhớ cô chết mất, hấn sắp điên chết rồi, nhớ lại mấy ngày nay là ngày nghỉ của Kiều Thuận Nam chắc chắn tên đó mấy ngày nay không ngừng cày cấy cô khiến hấn ghen tị.

“Không người khác sẽ thấy” cô rất sợ bị người ta thấy.

“Có gì ngại? Anh làm vợ anh ai dám nói anh liền đuổi” Hấn cởi bộ đồ bác sĩ xuống lộ ra cơ thể rắn chắc, hấn tuy là bác sĩ vậy mà cơ thể săn chắc cao to chẳng khác gì Kiều Thuận Nam. Chẳng lẽ đây là gen sao?

“Hức, anh vô liêm sỉ”

“Được, được, anh vô liêm sỉ biến thái. Giờ cho anh làm nha” hấn bế cô lên chiếc giường dành cho người khám thai, hấn kéo lấy chiếc quần lót hai mảnh xuống.

“Ướt như vậy? ” hấn dùng tay ngoáy nhẹ, một tay thì véo lấy hoa hạch của cô, nơi ấy dần cứng rắn vì cực khoái.

“Hức... Đều tại Nam... Vũ có phải em rất dâm dăng không? ” không hiểu vì sao thời gian này cô thường xuyên động tình chỉ bởi sự động chạm của ba người đàn ông. Vì lời nói của Kiều Thuận Vũ càng khiến cô hận mình, cô đúng là đồ dâm dăng mà.

“Ừm em đúng là rất hứng tình, nhưng anh thích, không sao đừng có ngại anh yêu em” cô là một người vốn bảo thủ trong suy nghĩ, nhưng thân thể lại rất ngoan ngoãn hấn thích.

“Hức hức... Đều tại các người ưm biến tôi thành... Như vậy... Aaaa, lạnh quá. ” cô như đứa bé hai chân dang rộng hình chữ M vừa khóc vừa nói.

“Cạch” cửa phòng bị người ta mở ra mà người tiến vào chẳng ai khác là Kiều Thuận Nam, hấn trên mặt có chút sừng tay ngoài ra có vẻ không sao hết.

“Đệt nó! Thằng khốn kia đúng là thần kinh... Ặc, bảo bối em đẹp quá” Kiều Thuận Nam chửi bới bỗng dừng lại bởi cảnh kích tình kia. Kiều Thuận Nam vội tiến tới nhập cuộc vui mặc kệ sự bức bối lúc này.

“Nam giữ tay cô ấy lại, cứ vung vẩy như vậy khiến tôi khó chịu quá” Kiều Thuận Vũ bức dọc nói, không ngờ Ngón Hi lại cư nhiên liều chết nắm lấy tóc hấn.

“Anh hai, anh làm gì vậy? ” hấn vừa hỏi vừa tiến tới nhắc Ngón Hi lên đặt lên đùi sau đó dùng tay mở rộng hai chân cô ra tiếp.

“Tôi muốn xem hai ngày này cậu có tuân thủ lời hứa không? ” Kiều Thuận Vũ so đo nói, hấn không muốn hai ngày này bảo bối của hấn lại bị Kiều Thuận Nam kia làm. Ai mà biết giữa ba anh em nhà họ Kiều có một thỏa thuận rằng không được tự ý đụng cô chứ.

“Anh không tin em sao! ” hấn bức bối nói hai tay vẫn nắm lấy đùi của cô giống như đang bế một đứa trẻ.

“Ừm... Hức, các người biến thái... Thần kinh! ” cư nhiên mang cô ra mà đùa bỡn. Hai tay cô lập tức bưng lên mặt òa khóc đầy thảm thiết.

“Ngoan, anh cho em đừng khóc..., có phải muốn lắm không... Ngoan tui anh đều cho em hết nha bảo bối” Kiều Thuận Nam cố tình nói sau đó kéo khóa quần mình xuống giải phóng vật nam tính rồi dùng nó cọ vào mông cô.

“Huhu đừng mà... Đừng vào... Hức... Lỡ sau” cái đó to như vậy đâm vào cục huyết khiến cô đau muốn chết.

“Ngoan không đau nha” Kiều Thuận Vũ dùng ngón tay đâm vào cục huyết nhằm nói lỏng cho cô. Hai ngày không làm cục huyết của cô đã bớt sưng nhưng vẫn đỏ. Mỗi lần làm khiến chỗ đó căng quá mức.

“Vũ... Đừng mà em liếm... Liếm cho anh được không? Đừng làm đàng sau mà... Hức hức... Xin hai người”

Lúc này hành động của hai người liền dừng lại, bọn hấn biết chắc cô phải đau lắm mới cầu xin như vậy. Phải biết da mặt cô rất mỏng nên nói ra mấy lời này có lẽ khiến bảo bối của họ ngại chết mất.

“Bảo bối xin lỗi anh không cố ý đâu” Kiều Thuận Nam cũng chẳng muốn làm cô đau, ai bảo cả ba anh em họ đều yêu cô chứ? Mỗi lần nhìn hai người anh của hắn làm cô khiến hắn phát thèm nhưng lỗ trên, lỗ dưới đều bị hai người anh của hắn chiếm mất nên hắn chỉ biết làm lơ sau mà thôi.

30. Khoa Tâm Nhi - Chương 30

Vào lúc này.

Trong phòng khám khoa sản.

Căn phòng tràn ngập mùi ái muội!

“Bảo bối không ngờ được em mút lại sướng vậy” Kiều Thuận Nam cầm dương vật hướng vào miệng cô, để cô dễ dàng thỏa mãn hắn. Hắn ngồi trên giường mở rộng hai chân thư thái nhìn cảnh đẹp.

Ngôn Hi không ngừng nấc lên, bò trên chiếc giường đơn chật hẹp bị hai người đàn ông bức chết. Cô sợ hãi tổn hại bảo bối mà một tay dùng thì chống đỡ thân thể một tay ôm lấy bụng sợ tổn hại đứa bé.

Mái tóc dài bồng bềnh không ngừng tung ra bộ ngực căng trướng lắc mạnh theo nhịp điệu người đằng sau.

“Bảo bối dạng hai chân rộng thêm đi em” Kiều Thuận Vũ muốn dạng hai chân cô rộng thêm. Nhưng Ngôn Hi không ngừng lắc đầu muốn nói nhưng trong miệng lại phải ngậm thứ kia.

“Dùng răng em cắn nhẹ đi, anh thích quá” Dương Vật của Kiều Thuận Nam căng trướng thô dài đâm sâu khiến cô đau. Cô cố gắng muốn tránh đi, lúc này rõ ràng cầu xin hắn làm bằng miệng nhưng hiện miệng cô cũng đau quá. Vật Nam tính đâm sâu xuống tận yết hầu.

Mà thứ trong hoa huyết cũng không phải vật tầm thường dù hắn cô gắng nhẹ nhàng nhưng vật đẩy dù thế nào mỗi lần luận động đều tới miệng tử cung. Hắn Kiềm chế, nhưng vẫn khiến cô đau.

Miệng cô không ngừng ô ô nhưng bọn hắn vẫn thích thú trêu đùa làm tiếp khiến đầu óc cô quay cuồng.

“Dâm dăng mới vậy mà đã bắn?” Kiều Thuận Vũ vừa rút dương vật ra mà đã khiến một dòng nước ấm áp trong cô trào ra như suối nhỏ. Hoa huyết lây lội co giật vì lên đỉnh khiến cho hắn chán nản, hắn còn chưa ra mà cô đã ra rồi.

“Có bệnh nhân nào sẽ làm ướt giường như em không?” Kiều Thuận Nam vuốt tóc cô âu yếm.

“Ưm ưm um... Ưm” cô muốn nói nhưng bị hắn ép lại.

“Chuyên tâm đi, không cần giải thích” thấy cô có ý muốn nhả ra khiến hắn phải ấn đầu cô xuống. Miệng cô rất ẩm bao bọc lấy thân dương vật của hắn, một nửa thì còn lộ ra lạnh lẽo. Nóng lạnh khiến hắn càng khó chịu. Nhưng cũng chẳng thể nào làm gì khác là tự dùng tay xoa nắn an ủi.

Mà Kiều Thuận Vũ cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ sợ tổn thương cô nên chẳng dám dùng sức, cũng chẳng dám đâm sâu nữa.

Nhắc lại 3 phút trước hai người đàn ông vì sợ cô bị thương mà cẩn thận dùng bút lông đánh dấu độ sâu mà dương vật sẽ đâm vào hoa huyết. Thế này bọn hắn thà không làm còn hơn.

“Tút TUT TUT” điện thoại vang lên.

Kiều Thuận Nam cầm lấy điện thoại nhìn lấy Kiều Thuận Vũ nói.

“Là anh cả... Hắc! Chắc hắn ta về mà không thấy Ngôn Ngôn nên gọi” Kiều Thuận Vũ đánh bốp bốp vào mông cô.

“Hừ! Chúng ta không làm đúng thỏa thuận rồi” bọn chúng làm cô.

“A lô” Kiều Thuận Nam vừa điều khiển đầu của Ngôn Hi vừa nói.

“Ngôn Ngôn đâu? ” bên kia Kiều Thuận An trầm giọng hỏi.

“Đang ở bệnh viện khám thai... A Ngôn Ngôn mút mạnh lên em” Kiều Thuận Nam đang nói liền gầm lên, hấn sắp bắn rồi.

“Các người không giữ lời? Được lắm! ” Kiều Thuận An nguy hiểm nói, sau đó cúp máy.

“Sao vậy? ”

“Cúp máy rồi, cá chắc chút nữa sẽ tới đây” Kiều Thuận Nam xảo quyết nhìn bảo bối tội nghiệp nói. Ngôn Hi trừng to mắt sợ hãi lắc đầu.

“Ngoan anh cả sẽ không khiến em đau đâu... Aaa” Rốt cuộc Kiều Thuận Vũ cũng bắn ra.

Quả đúng như hai người đoán 15 phút sau người nào đó đã đá mạnh cửa bước vào. Lúc này Ngôn Hi nằm ngửa trên giường thê thảm nhìn hấn miệng ngậm dương vật, hoa huyết cũng căng đầy.

“Mấy tên này! Xong chưa? Tới phiên tôi” hấn cởi đồ ra muốn đâm vào cút huyết thì Ngôn Hi hét lớn.

“Anh cả khó chịu chút để cô ấy dùng tay đi” Kiều Thuận Vũ cùng Kiều Thuận Nam dừng lại nói.

“Cô ấy bị sao à? ”

“Cô ấy kêu đau”

Kiều Thuận An đen mặt nhưng vẫn tiếng tới dùng tay cô xoa xoa nắn cho mình.

Lúc này Kiều Thuận Nam thấy vậy cũng rời khỏi miệng cô di chuyển xuống bộ ngực đầy đặn rồi đặt vật nam tính cứng rắn dính đầy nước miếng vào. Hấn không dám đề lên người cô lên đành phải dạng hai chân giữ vững.

“Ừm” Ngôn Hi mệt mỏi than nhẹ, cánh tay nhỏ nhắn bị Thuận An giữ lấy không ngừng xoa bóp cho hấn.

“Mệt lắm hả em... Xin lỗi anh làm chỗ này không làm em đau nữa” Thuận An vuốt ve má cô. Thấy vậy Thuận Vũ cũng rút dương vật ra đưa tới đùi cô ma sát

31. Khoa Tâm Nhi - Chương 31

Sau khi cả ba người đàn ông cao trào đều cùng lúc phun ra dịch trắng lên thân thể trắng nõn của Ngôn Hi. Cô mệt mỏi không còn sức lực nằm gục trên giường nhỏ không ngừng phì phò thở.

“Có vẻ bảo bối của chúng ta không còn sức lực nữa rồi”

“Nhìn mặt cô ấy thỏa mãn chưa kìa”

“Nhìn muốn đâm thêm vài cái nữa quá”

Ba người đàn ông mặt dày không ngừng bàn luận khiến Ngôn Hi giận đỏ mặt, thỏa mãn cái đầu nhà các anh á.

“Ngôn Ngôn dâm đảng có muốn uống sữa nữa không?” Kiều Thuận Vũ khua khua vật nam tính trước mặt cô, gương mặt vô sỉ nói lại còn thích thú bóp bóp mặt cô.

“Không thích!” cô tức giận quay mặt đi lấy chiếc áo vest của Kiều Thuận An đắp lên người mình.

Cả ba người đàn ông thích thú cười.

Sau khi khám xong thấy thai nhi trong bụng của Ngôn Hi rất khỏe mạnh cả ba người đều vui mừng.

Sau đó thì Kiều Thuận Vũ và Kiều Thuận An liền trở về vị trí làm việc, giao cho Kiều Thuận Nam đưa cô về.

Ở đại sảnh bệnh viện.

“Ngôn Ngôn em đợi chút anh đi lấy xe nha” Hấn đặt cô ngồi ở ghế đá.

“Ừ”

Hấn vội vã rời đi Ngôn Hi ngồi ngay thẳng trên ghế.

“Em vẫn ở đây sao?” Không biết từ lúc nào Mạnh Triết đã xuất hiện đằng sau cô, khuôn mặt hấn nhợt nhạt mang chút tang thương. Vốn dĩ rất điển trai nhưng bị tím bầm có lẽ do bị Kiều Thuận Nam đánh.

Vốn dĩ Ngôn Hi tính không để ý hấn nhưng khi nghe thấy hấn không ngừng ho sặc sụa khuôn mặt càng trắng bệch khiến cô lỗ buộc miệng nói.

“Anh bị bệnh sao?” Người đàn ông này, cô rất rõ tính hấn. Điên cuồng làm việc mà để cho cơ thể đổ bệnh cũng sẽ không chịu gặp bác sĩ.

“Ừ... Ngôn Ngôn từ giờ về sau anh sẽ không làm phiền em nữa” hấn dịu dàng nói.

“Anh sắp chết rồi” hấn bình tĩnh nói, không chút tạp niệm không còn cố chấp như vừa nãy.

Lời hấn nói thành công gây sự chú ý của cô.

“Anh nói gì?” Ngôn Hi khó hiểu nhìn hấn.

Mạnh Triết không nói lời nào liền đưa cho cô một tập hồ sơ bệnh án.

Họ và tên bệnh nhân: Mạnh Triết

Tuổi: 30

Giới tính: Nam

Chuẩn đoán: Ung thư phổi giai đoạn cuối.

Ngôn Hi kinh hoàng xem lại vài lần không tin vào mắt mình, tuy cô rất ghét hấn nhưng cũng không đến nỗi muốn hấn chết.

Lúc cô ngoảnh mặt lên thì hấn đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

“Mạnh Triết! Mạnh Triết” Cô vội vàng đuổi theo liền thấy hấn đang đi lên một chiếc xe taxi, cô liền ngăn lại.

“Mạnh Triết thật ra tôi không muốn anh chết đâu”

“Ngôn Ngôn anh có thể cầu xin em một chuyện được không?” hấn hèn mọn nói.

“Chuyện gì?” dù sao hấn cũng không sống nổi bao lâu, nên cô cũng không muốn hấn chết không nhắm mắt.

“Ở với anh ba ngày đi...cầu xin em đó” Mạnh Triết nhìn cô chỉ sợ cô không đồng ý.

“Chuyện này...” Ngôn Hi không biết phải làm gì nữa.

“Ngôn Ngôn anh chỉ muốn cùng em có hồi ức đẹp trước khi chết” hấn nắm tay cô tiện thể kéo cô vào trong xe sau đó ra hiệu cho taxi rời đi.

“Đợi chút, tôi phải báo cho Nam biết” Cô vội cầm giở xách tìm điện thoại thì bị Mạnh Triết ôm vào lòng.

“Không cần! Họ sẽ cướp lấy em” hấn sợ hãi, đây là lần đầu tiên hấn thấy sợ hãi. Ngôn Hi có thể nhìn thấy được sự hoang mang trong mắt hấn.

Cô lưỡng lự cất điện thoại đi....

32. Khoa Tâm Nhi - Chương 32

“Ngôn Ngôn, anh yêu em” Mạnh Triết cúi đầu xuống muốn hôn cô nhưng nhanh chóng bị cô tránh đi bộ dáng Ngôn Hi đầy gượng gạo xa lạ đối với hắn.

Trong lòng Mạnh Triết có chút mất mát nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Ngôn Hi đường còn xa em ngủ một ít đi tới nơi anh sẽ gọi”

“Ừ!” Ngôn Hi không chút cảnh giác gật đầu sau đó tựa vào ghế xe ngủ, thật ra cô cũng rất mệt mỏi sau trận kịch tình lúc nãy rồi. Ngôn Hi rất nhanh chìm vào giấc mộng.

Mạnh Triết âu yếm nhìn cô sau đó trao đổi ánh mắt với tên tài xế kia.

Trên đường đi có thể bởi vì Ngôn Hi đang mang thai nên ngủ rất say, thậm chí vài lần có đoạn đường xóc nảy cô cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Xe đi ra ngoại thành thì điện thoại Ngôn Hi liền có tiếng chuông, Mạnh Triết lấy trong túi ra chiếc điện thoại liền có tên “Nam” bên trong điện thoại là một bức hình gồm có Ngôn Hi bé Tiêu và anh em nhà họ Kiều. Mạnh Triết nở một nụ cười chế giễu sau đó ném chiếc điện thoại qua cửa kính ô tô.

Từ trong xe nhìn ra chiếc điện thoại va mạnh xuống mặt đường thì vỡ tan.

Ngôn Hi anh đã nói em chỉ có thể là của riêng anh thôi mà.

Chiếc xe đi mãi đi mãi đi sâu vào một con đường mòn hướng vào trong rừng. Chiếc xe dừng lại tại một căn nhà gỗ nhỏ, Mạnh Triết hướng tên tài xế đưa một tờ chi phiếu rồi nhẹ nhàng bế Ngôn Hi vào căn nhà.

Chiếc xe liền nhanh chóng quay đầu lại rồi đi mất.

Lúc Ngôn Hi tỉnh lại có lẽ trời đã tối khiến cô sợ hãi hét lên.

“Ngôn Ngôn không sao có anh ở đây rồi” Mạnh Triết đã túc trực ở đầu giường của cô hơn ba tiếng rồi.

“Mạnh Triết đây là ở đâu?” Cô sợ hãi, trong lòng tối quá.

“Anh đây... Đừng sợ” hắn vội tìm bật lửa và đèn cầy rồi thắp sáng. Vì ở đây cách rất xa khu dân cư nên không có điện.

Căn phòng được thắp sáng bằng đèn cầy, lúc này cô mới nhìn thấy mọi vật bên trong tuy khá đơn sơ nhưng đầy đủ. Lúc này cô mới nhìn về phía Mạnh Triết thấy hắn đang tiến về phía mình khiến cô vội vàng dùng chân kéo lên.

“Ở đây là ở đâu?” Cô hỏi thêm một lần nữa.

“Đây là nơi chúng ta sẽ ở” rất lâu, hắn cứng chiều nhìn cô, vuốt ve tóc cô.

Ngôn Hi rùng mình muốn trốn đi, nhưng khác hoàn toàn lúc nãy hắn không hề có ý định tha cho cô mà ép cô nhìn hắn.

“Ngoan, anh yêu em” hắn cúi xuống muốn hôn cô nhưng bị cô sợ hãi từ chối.

Thái độ của hắn hiện tại khác hoàn toàn lúc ở bệnh viện.

“Đừng! Đừng như vậy...tôi muốn về nhà” Cô thút thít tránh né hắn nhưng vẫn bị hắn giữ chặt. Cô sợ hãi một nửa đẩy hắn ra một bên lại ôm lấy bảo vệ bảo vệ trong bụng.

“Cho anh đi! Cho anh đi em! Anh yêu em lắm bé cưng à” ánh mắt hắn mù mịt điên cuồng hôn xuống mặc kệ sự chống cự yếu ớt của cô xé một bên váy xuống của cô lộ ra bờ vai trắng.

“Không! Tôi xin anh!...tôi van anh đừng lại đi...tôi van anh...tôi, tôi có bảo bảo...xin anh tha tôi...xin anh” Cô khóc lóc cùng sợ hãi trực giác cho cô biết hắn muốn làm chuyện kia. Cô không muốn đâu, cô không còn yêu hắn nữa cũng không muốn có mối quan hệ như nhót ấy với hắn.

“Em im đi! Tôi muốn làm. Em mà còn dám ngăn nữa thì đừng trách tôi độc ác” hắn hét lên rồi trực tiếp đè cô xuống giường, vốn dĩ còn muốn nhẹ nhàng đều là cô ép hắn.

Lúc này Ngôn Hi biết mình không thể ngăn cản hẳn, cô sợ hãi hai tay xoa xoa cầu xin hẳn. Khuôn mặt cô đầy đáng thương dính đầy nước mắt.

“Tôi xin anh...đừng mà...xin anh đừng lại, tôi có thai rồi...huhu tôi...xin anh đừng lại hại..con huhu...tôi không muốn...tôi không muốn đâu...van cầu anh...van cầu”

Lúc này toàn thân cô đã trần trụi.

“Câm mồm!” hẳn dơ bàn tay to lớn của mình hướng bụng Ngôn Hi đâm xuống.

Tác giả: Được 30 comment mình liền đăng tiếp chương mới nha cả nhà.

33. Khoa Tâm Nhi - Chương 33

“Aaaa” Cô hét lớn, không! Xin đừng làm hại con của cô mà! Cô không muốn mất bảo bối đâu.

Chỉ là nắm đấm ấy còn cách bụng cô mấy phân nữa liền dừng lại. Cô sợ hãi không dám hít thở hai tay để trước bụng che chắn uất ức nhìn hẳn.

“Anh đã nói sẽ không tổn hại em nữa” hẳn hạ nắm đấm xuống sau đó cúi đầu hôn xuống bụng nhỏ của cô. Hẳn nghĩ rồi, hẳn muốn làm cha của đứa bé này.

Ngôn Hi sợ hãi không dám lên tiếng cắn chặt môi dưới nước mắt vẫn cứ lăn xuống vài giọt liền rơi xuống cổ rồi xuống nụ hoa trước ngực.

“Ngôn Ngôn anh xin lỗi” hẳn sợ hãi hôn lấy hôn để cả cơ thể của cô ngoài ra cũng chẳng làm gì thêm nữa.

“Tôi...hức muốn về nhà” cô nói nhỏ.

Mạnh Triết không nói gì, tuy trong bụng là một cỗ lửa ghen tuông ngun ngút nhưng vẫn cố áp chế xuống. Hẳn có tức giận chứ, nhưng không dám làm cô sợ hãi như lúc này nữa.

“Anh không muốn, em ở đây với anh...được không xin em đó” hẳn chân thành nói, hẳn không muốn cô dừng đừng không quan tâm hẳn. Cô lúc nào cũng chỉ thích ở chỗ anh em nhà họ Kiều mà thôi. Nhưng không phải cô vẫn là vợ của hẳn trên mặt pháp lý sao?

“Vợ, chúng ta làm lại từ đầu nhé” sau một hồi hôn hít hẳn liền quay lại hôn xuống môi cô.

“Không...tôi không đồng ý. Tôi, về nhà họ đang đợi tôi” cô hồi hận khi đi theo Mạnh Triết, có lẽ bây giờ ba anh em nhà họ kiều đang điên lên vì tìm cô. Họ sẽ buồn lắm!

Mạnh Triết im lặng không nói chuyện với cô nữa cũng chẳng làm hành động gì thêm mà ôm lấy cô vào ngực ngủ. Buổi đêm ở đây nhiệt độ xuống tận 8°C rất lạnh nên hẳn liền lấy trần bao bọc cô lại còn sợ cô vẫn bị lạnh mà ôm cô ngủ.

Vợ ngoan anh sẽ để em yêu anh lần nữa.

Hẳn tự tin nói.

Hôm sau Ngôn Hi dậy rất muộn, sau buổi hôm qua khiến thần kinh của cô rất căng thẳng khiến cô cảnh giác với Mạnh Triết chỉ sợ hẳn sẽ nổi cơn làm hại mình. Nhưng vì quá mệt mỏi khiến cô ngủ quên lúc nào không biết, mà Mạnh Triết cũng đi đâu mất rồi.

Cô khoác lên mình chiếc áo vest của Mạnh Triết muốn bỏ trốn nhưng lại phát hiện cô không biết đường. Ngoài một lối mòn nhỏ trơn trượt thì chẳng có cái gì hết. Cô cũng không dám mạo hiểm dù sao cũng đang mang thai mà con đường trơn trượt đầy sương mù thế này cô cũng không có dũng khí đi xuống. Mạnh Triết là một người cẩn thận chắc chắn cũng đã sắp xếp hết rồi dù muốn trốn chỉ sợ được vài bước liền bị bắt lại.

Cô đành chỉ có thể đứng trước cửa mịt mù nhìn, cô đói quá cả ngày hôn qua còn chưa ăn gì nữa. Cô muốn tìm trong nhà có gì ăn không nhưng chỉ có trống trơn.

Khoảng chưa đầy nửa tiếng sau, Mạnh Triết từ trong sương mù trở về. Trên tay cầm đầy những bịch đồ, đây là do hắn từ sáng sớm đi bộ gần hai tiếng tới chỗ dân cư ở trong thôn mua ít bánh mì cùng thức ăn về. Lại sợ cô ở nhà bị đói hoặc gặp nguy hiểm liền nhanh chóng trở về.

Trên đường có rất nhiều sương mù bao quanh khiến hắn khó định phương hướng. Biết thế hôm qua đã bảo tên tài xế kia để ô tô lại rồi.

Lúc hắn về, Ngôn Hi nằm bẹp trên giường hôn độn khoe mắt có chút hồng coi bộ là vừa mới khóc.

“Vợ em đói không?” hắn lấy ra vài cái bánh mì ngọt, lúc này vì quá đói nên Ngôn Hi cũng chẳng thèm cố chấp cầm lên bánh mì cho vào miệng cắn từng miếng lớn.

Cô rất đói!

Ngôn Hi ăn một lúc liền ba cái mới thỏa mãn nằm xuống nghỉ ngơi.

“Ngoan anh đi nấu cơm cho em” hắn đi xuống phòng bếp.

Ngôn Hi ăn xong liền rảnh rồi ngồi đó, hắn nấu ăn? Có lẽ phải nói là đốt nhà theo cô biết hắn rất vụng về về khoản này nha. Nhưng cô mặc kệ cũng chẳng thèm quan tâm cháy nhà càng tốt.

34. Khoa Tâm Nhi - Chương 34

Ngôn Hi nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc một lúc sau liền bị hắn gọi dậy.

“Vợ nấu cơm xong rồi dậy ăn đi” Mạnh Triết cười hạnh phúc để lộ ra cả hàm răng trắng, tuy hắn không thích không khí ngọt ngào cùng dầu mỡ trong bếp nhưng vì cô hắn tự nguyện.

Vừa nói xong hắn liền bế Ngôn Hi tới bàn ăn, thức ăn trên bàn hình dáng xấu xí nhưng vẫn có vẻ là ăn được.

“Vợ anh gấp cho em” hắn dùng đũa gấp cho cô một miếng thịt rất lớn có mỡ có lạc chỉ là miếng thịt vừa đưa tới gần miệng liền khiến Ngôn Hi buồn nôn.

Cô cố gắng, tiết chế bản thân mình không nôn ra.

Thấy khuôn mặt Ngôn Hi nhăn nhó liền khiến cho hắn thất vọng, có lẽ hắn nấu ăn không ngon rồi.

“Tay anh bị sao vậy?” Vốn dĩ đã hứa với lòng rằng sẽ không quan tâm hắn nhưng khi nhìn thấy bàn tay đầy vết thương khiến cô mũi lòng, có lẽ hắn là bị dao cửa vào tay rồi.

“À, anh không sao... Hay là vợ ăn cái này nha” Hắn gấp cho cô một miếng khoai tây, Ngôn Hi cũng không từ chối cố nuốt vào miệng chỉ là mùi dầu mỡ khiến cô ghê tởm nôn nao.

“Không...không muốn ăn nữa” cô vẫn còn đang trong thời gian thai nghén nên ghét nhất ăn đồ dầu mỡ.

“Em không ăn con sẽ đói” hắn xoa xoa bụng cho cô, tuy rằng Ngôn Hi đã ăn nguyên ba cái bánh ngọt nhưng hắn vẫn sợ cô đói. Bàn tay thô ráp của hắn đặt lên bụng cô xoa nhẹ khiến cảm giác mệt mỏi buồn nôn của cô đỡ đi phần nào.

“Tôi...tôi muốn về nhà.” Từ hôm qua tới giờ cô nhớ nhà quá, không biết bé Tiêu khi không thấy cô có khóc không? Anh em nhà họ Kiều chắc chắn sẽ rất lo cho cô.

Mạnh Triết trầm mặc, tìm nhói một cái. Hóa ra nhà trong mắt cô lại là nơi đó, trước kia hắn cùng cô cũng có một mái nhà đều tại hắn không biết trân trọng nó. Hắn hối hận lắm nhiều năm nay cũng luôn hối hận tự trách lúc đó mình quá cố chấp mới không thừa nhận tình yêu của mình với cô.

Để rồi khi ngoảnh lại cô đã ở trong vòng tay người khác.

“Vợ, anh yêu em...yêu em nhiều lắm.” hấn sợ rằng cô sẽ cứ như vậy bỏ rơi hấn, hóa ra trước kia cô cũng từng như vậy là hấn đã tổn thương cô quá nhiều.

Hấn vì người đàn bà kia mà nhốt cô trong phòng tối mặc cô đau ốm, hấn còn nhẫn tâm ra tay đánh cô... Hấn là cầm thú.

Hấn dụi mặt vào hõm vai cô nài nỉ, Ngôn Hi sợ hãi trốn tránh dùng tay đẩy đầu hấn ra.

“Mạnh Triết... Đừng như vậy.”

“Xin em đừng chán ghét anh...xin em đó, vợ! Em là của anh mà...” hấn hôn hít lên tóc cô, đối với sự bài xích của Ngôn Hi khiến hấn sợ hãi tội đồ. Cô chán ghét hấn? Tương lai sẽ bỏ mặc hấn đi theo đám đàn ông kia.

Dẫu biết mình không xứng với cô, nhưng hấn không muốn cô bên cạnh người đàn ông khác. Lúc đó tim hấn đau lắm, hấn biết mình ích kỷ nhưng vẫn muốn cô bên hấn.

“Đừng mà. Đừng lại...Mạnh Triết đừng nói nữa” Ngôn Hi bịt hai tai mình lại khóc òa, cô ghét hấn, hận hấn. Vì sao hấn cứ muốn cô đau khổ chứ, đáng lẽ cô đã quên được hấn nhưng vì sao hấn cứ xuất hiện phá hỏng hạnh phúc của cô chứ?

Lúc cô yêu hấn, hấn tàn nhẫn vứt bỏ.

Khi cô hết yêu, hấn tìm cách để cô thành của mình.

“Không! Vợ anh yêu em...em chỉ là của anh thôi, chúng ta làm lại từ đầu đi. Anh hứa sẽ yêu em không để em buồn nữa. Thật đó, không có em anh chết mất”

Hấn khóc! Đây là lần đầu tiên cô thấy Mạnh Triết khóc. Cô cứ nghĩ loại người như hấn sẽ không có nước mắt chứ.

“Nhưng mà tôi đã không yêu anh nữa rồi, tôi yêu họ...thật sự! Mạnh Triết anh buông tha tôi cũng như buông tha anh đi được không?” cô cũng khóc, cô mệt mỏi rồi.

Mạnh Triết tuyệt vọng nhìn cô, sau đó đặt cô lên ghế bộ dáng thất thiếu đi vào phòng bếp lấy một con dao thái ra.

Tác giả: Hứa đủ 30 comment sẽ đăng chương mới, mỗi bạn 1 comment mới tính nha.

(Gãi đầu ” rút kinh nghiệm hôm qua)

35. Khoa Tâm Nhi - Chương 35

Ngôn Hi sợ hãi hét toáng lên.

“Anh! Anh muốn làm gì?” theo bản năng cô dùng tay ôm lấy bụng của mình cảnh giác nhìn hấn.

“Vợ anh yêu em...yêu em lắm” hấn tha thiết nói, rồi dùng dao gọt cao đâm thật mạnh vào bả vai của mình. Có lẽ vì đâm quá sâu lên máu bắn ra ướt đầm chiếc áo sơ mi trắng của hấn.

“Aaa anh làm gì vậy anh bị điên sao? Tôi nói rồi tôi không yêu anh.” cô run rẩy thét lớn.

“Em không yêu anh? Bảo bối vì sao chứ? Vì sao chứ? Anh muốn em yêu anh...có phải anh không tốt không? Được vậy anh tự phạt anh...anh tự phạt” hấn vừa nói vừa đâm vào bả vai của mình thêm mấy nhát, tới nhát thứ ba có lẽ vì quá đau hoặc chảy nhiều máu mà không thể rút chiếc dao ra được.

“Không! Mạnh Triết dừng lại đi huhuuu....xin anh đó” cô không ngờ rằng hắn lại có thể tự làm tổn thương mình như vậy. Vết thương trên bả vai không ngừng chảy máu. Ngôn Hi sợ hãi chạy tới khi thấy hắn định rút dao ra đâm tiếp.

“Triết, dừng đâm nữa xin anh đấy” cô ngăn hắn lại khóc lớn, cô không muốn hắn chết đâu.

“Vợ em có chịu tha thứ anh không?” Tuy dùng cách này có chút cực đoan nhưng hắn không hối hận chỉ cần cô tha thứ cho hắn, thì hắn có chết cũng cam lòng. Không! Hắn sẽ không chết hắn phải ở bên bảo vệ cô.

“Có! Có!..huhu...tôi tha thứ anh dừng lại đi” cô gật đầu lia lịa

Mạnh Triết thỏa mãn xoa đầu cô.

“Vậy có yêu anh không?” hắn hít thở khó khăn chỉ sợ cô lắc đầu. Cơn đau truyền từ vai tới cũng không bằng sự đau nhức trong tim. Hắn hít thở khó khăn yếu ớt nhìn cô.

“Có! Tôi yêu anh”

“Anh yêu em” hắn thỏa mãn.

“Bộp!” hắn ngã nhoài xuống đất.

“Không...Mạnh Triết!” hắn ngất đi vì mất quá nhiều máu, cô sợ hãi đi tìm khăn bịt vết thương đang chảy máu không ngừng rồi nhìn xung quanh nhà.

Cũng may căn nhà gỗ này được trang bị khá tốt nên có hộp cứu thương, cô vội vã chạy tới sau đó sơ cứu cho hắn.

Đêm đó hắn sốt nặng cả đêm nói mớ, nói yêu cô, thương cô, sợ mất cô còn nói sẽ bù đắp cho cô nữa.

Hắn sốt từ chiều tới giờ thân thể nóng bừng khiến Ngôn Hi sợ hãi, không ngừng chạy đi chạy lại đổi khăn chườm cho hắn.

“Vợ đừng xa anh” hắn ôm chặt cô vào lòng dù đang trong hôn mê.

Ngôn Hi đau lòng, anh có cần phải làm như vậy không?

Sáng hôm sau lúc hắn tỉnh lại thân thể đau đớn không có sức lực vết thương đã được băng bó cẩn thận. Hắn mỉm cười, giá ra vợ vẫn còn yêu hắn lắm.

Hắn dùng sức ngồi dậy vết thương sau một đêm đáng lẽ đã khô lại bị nứt ra.

“Vợ ơi! Vợ đâu rồi?” hắn yếu ớt gọi nhưng gọi hoài gọi mãi cũng không thấy ai.

Mạnh Triết thấy cửa mở tung liền có cảm giác sợ hãi có phải cô bỏ đi rồi không?

“Vợ ơi...em đang ở đâu?” hắn hét lớn nhảy xuống giường chưa kịp xỏ giày liền chạy ra ngoài tìm cô.

“Vợ ơi em ra đây đi, đừng trốn anh” cô có phải đi rồi không? Hắn gào lớn tìm cô chạy xuống núi trên đường không cẩn thận vấp phải đá ngã xuống.

Đau đớn khiến hắn không đứng dậy được máu ở vai lần nữa chảy ra ướt đầm cả đất.

“Vợ em đâu rồi? ” Mạnh Triết ngất đi.

Sau khi tỉnh dậy hắn thấy mình đang trong nhà gỗ.

“Vợ! Vợ” hắn bật dậy liền gào hét vì đau.

“Tên điên này! Anh nằm xuống đi” Ngôn Hi từ trong bếp đi ra cầm tô cháo cho hắn. Sáng nay muốn nấu cháo lại phát hiện không còn gạo cô đành liều lĩnh theo lối mòn vào trong thôn xin gạo, lúc quay về liền thấy hắn ngất trên đường người đầy vết thương. Thật may người dân ở đây rất tốt bụng giúp cô đưa hắn về.

36. Khoa Tâm Nhi - Chương 36

“Vợ em vẫn chưa đi” hần ngoan ngoãn nghe lời trong lòng không khỏi một trận hạnh phúc dâng lên.

“Vì sao lại chạy lung tung như vậy?” ngay cả giày cũng không chịu đi, đôi chân của hần vì dẫm vào đá cùng gai khiến sưng vù chảy máu. Hần cứ như vậy khiến cô cũng chẳng vui sướng gì trước kia cô từng nghĩ sẽ trả thù hần nhưng lúc chứng kiến hần dùng dao đâm vào vai mình khiến cô không khỏi đau nhức.

“Anh sợ em đi rồi, vợ anh yêu em...thật đấy” hần vui vẻ cầm lấy tay cô, vết thương trên người không có một chút nào đau đớn nữa.

“Ăn cháo đi!” Ngôn Hi lạnh lùng rút tay ra khỏi bàn tay hần cầm chén cháo lên định dứt cho hần ăn.

“Em định nuốt lời?” hần giận dữ sau đó lại đặt bàn tay lên vết thương bầu mịch.

“Này! Anh bị điên à?” cô vội vàng ngăn hần lại, vết thương của hần lại một lần nữa bị bật máu. Hần không sợ sẽ bị nhiễm trùng sao?

“Vợ, em không thương anh”

“Có! Em có thương anh mà” Cô bó tay với độ điên của hần rồi có phải muốn chết mới vừa lòng không?

“Vậy em hôn anh một cái” hần mặt dày chỉ vào má của mình.

Ngôn Hi lưỡng lự lại một lần nữa thấy hần định cho tay lên vết thương đành cúi xuống định hôn lên má. Chỉ là cô quá ngây thơ khi nghe lời hần nói, đúng lúc Ngôn Hi cúi đầu xuống hần bỗng nhiên ép cô xuống môi mình ngấu nghiến.

Hần đưa lưỡi luồn vào trong miệng cô quấy lấy lưỡi của Ngôn Hi.

“Ư...ừm” cô giãy giụa muốn đánh hần nhưng lại sợ nhớ người hần đầy vết thương nên cô cố nén lại nắm chặt hai tay.

Đợi một lúc lâu sau hần mới buông cô ra cả hai đã đều hít thở khó khăn rồi. Khuôn mặt Ngôn Hi đỏ bừng khiến hần cười lớn, bọn họ đã thân nhau như vậy thế mà chỉ với một nụ hôn cũng khiến cô đỏ mặt.

“Đã như vậy rồi mà còn giả vờ bệnh hoạn” Ngôn Hi mắng yêu thở hồng hộc nói.

“Vợ anh thế này cũng rất khổ a” hần cố gắng kìm nén dục vọng sau đó liền muốn trêu cô một chút.

“Hay đợi lúc nào khỏe vợ cho anh ”chịch” nha” hần vô sỉ nói, khuôn mặt vẫn dày như thường.

Ngôn Hi ngơ ngác sau khi hiểu được câu hần nói mặt càng đỏ mà cúi xuống, người như hần sao lại có thể tục như vậy chứ.

“Sao vậy vợ?” hần giả ngốc dùng tay nâng đầu cô đối diện với mình.

“Đồ biến thái! Tự anh ăn đi!” cô thẹn quá hóa giận chạy ra ngoài.

Đột nhiên cô tự hỏi mình cứ như vậy tha thứ cho hần sao? Vậy còn anh em nhà họ Kiều? Cô hiện tại rất rồi, cô rất yêu anh em nhà họ Kiều nhưng còn Mạnh Triết?

Nếu không nghĩ thì thôi nhưng khi nghĩ tới lại khiến cô thấy phiền, ở đời sẽ có người gọi cô là dâm phụ phải không?

Cô nhìn vào bên trong phòng thấy Mạnh Triết đang ngồi rung đùi vui sướng ăn cháo cô nấu. Hay là đợi tình trạng hần khỏe hơn cô sẽ dời đi nhỉ.

“Vợ ơi, anh vẫn đói!”

“Đây...tôi lấy tiếp cho anh ăn” cô chạy vào trong cầm chén lên định vào bếp thì bị hần kéo lại.

“Không, chồng hiện tại chỉ muốn ăn vợ thôi” hần lưu manh nói.

Tác giả: Đây là chương mình tặng thêm nên có hơi ngắn. Mong các bạn đọc truyện vui vẻ

37. Khoa Tâm Nhi - Chương 37

Ngôn Hi cùng với Mạnh Triết ở căn nhà gỗ khoảng một tuần vết thương của hắn cũng dần hồi phục nhanh chóng đến kinh ngạc. Hôm nay lúc thay băng cho hắn cô thấy trên vai của hắn đang bóc vẩy chuẩn bị lên da non.

Vết thương của hắn sắp lành rồi có thể vài ngày nữa sẽ bình phục thôi đến lúc đó...

“Vợ em nghĩ gì vậy?” Mạnh Triết ôm cô vào lòng nhẹ nhàng xoa lưng của cô, nhìn cô trầm tư như vậy cứ như đang suy nghĩ chuyện rất hệ trọng vậy.

“Em muốn về nhà” Anh em Kiều gia chắc chắn đang rất lo lắng cho cô họ sẽ điên lên mất, ngay cả bé Tiêu chắc chắn sẽ nháo lên đòi cô cho mà xem. Mà cả cô cũng nhớ họ nữa, rất nhớ.

“Vợ, ở bên cạnh anh được không? Đừng về nơi đó nữa còn về chuyện bé Tiêu để anh lo đi” nếu cô trở về nơi đó thì có khác gì bỏ rơi hắn chứ? Không phải cô đã nói tha thứ, nói yêu hắn sao? Hắn biết anh em nhà họ Kiều vốn không ưa hắn, như vậy sẽ không cho cô gặp hắn nữa.

Càng nghĩ tới hắn càng lo lắng ôm cô chặt hơn, khó lắm cô mới chấp nhận hắn làm sao mà hắn lại buông tay như vậy được.

“Triết, anh biết không? Em từ trước tới giờ luôn nghĩ mình đâm đặng đề tiện...em yêu ba người họ, yêu ba người đó như nhau thậm chí còn có con với họ nữa” nhiều đêm lúc cô ôm họ ngủ thường gặp ác mộng. Cô sợ chuyện mình yêu cả ba anh em họ sẽ bị bại lộ, nếu gia đình cô biết thì sẽ sao đây? Cô là tội nhân! Đúng vậy đây khác gì loạn luân chứ?

Mạnh Triết đau nhói, hắn biết là bản thân hắn cảm thú là hắn đã đẩy cô vào tình cảnh này nếu ba năm trước không phải hắn... Tất cả không phải là do hắn tự chuốc lấy sao? Nhưng người đau khổ nhất vô tội nhất lại là Ngôn Hi.

Hắn nâng tay cô lên hôn một cái.

“Vợ, vậy thì hãy rời xa họ trở về bên anh được không? Đây là cách tốt nhất cho em và cả ba người kia... Chỉ có như vậy họ mới có thể chết tâm, mới có thể có hạnh phúc mới” hắn biết mình ích kỷ khi bảo cô làm vậy, nhưng để cô có một hạnh phúc thực sự thì phải làm vậy.

Ngôn Hi trong lòng hắn run lên không cầm được nước mắt, tay bịt miệng lại khóc.

Tuy ba anh em nhà họ Kiều thường khinh dễ cô nhưng bọn họ rất yêu cô, họ luôn giúp đỡ quan tâm lúc cô khó khăn. Bọn họ đã yêu cô mười mấy năm vì cô hi sinh rất nhiều chỉ là cô không chịu chấp nhận họ, luôn làm tổn thương họ.

Còn nhớ lúc cô một mực đòi lấy Mạnh Triết bọn họ chỉ nở một nụ cười thê lương sau đó chúc phúc cô, vào ngày cưới của cô Kiều Thuận An bị tai nạn giao thông vậy mà cô lại vui vẻ trong lễ đường.

Lúc cô bị Mạnh Triết bắt nạt, bị đau ốm đều là ba anh em họ chăm sóc dù biết cô đã có chồng. Tuy cách họ thể hiện tình yêu có chút thô bạo nhưng sau cùng lại hối hận tự trách mình.

Mạnh Triết ơi Mạnh Triết có lẽ anh không biết một người khi chịu quá nhiều đau khổ quá lâu thì khi họ có được hạnh phúc sẽ gìn giữ bảo vệ nó như thế nào.

“Vợ anh hứa cả đời này sẽ yêu em và yêu con...anh thề đó vì vậy xin em đừng khóc nữa anh đau lắm” Mạnh Triết không biết làm thế nào để dỗ cô nín nữa, hắn cứ vậy ôm cô thật lâu.

“Em đừng khóc nữa sau này sinh con ra sẽ bị mít ướt như em mất, nếu sinh con gái còn được nữa mà là bé trai không sợ nó ẻo lả sao?”

Hắn lau đi nước mắt của cô, những giọt lệ lạnh buốt chạm tới nỗi đau sâu thẳm nhất.

Tác giả: 30 comment mình đăng một chương, 70 comment mình đăng hai chương nha... Mình đang cố viết Chương 39 mọi người cho động lực nha.

Mỗi người comment một lần thôi mới tính

38. Khoa Tâm Nhi - Chương 38

Cuối cùng Ngôn Hi cũng không buông xuống được.

Cô mệt mỏi nằm ngủ trên người hắn.

“Vợ anh xin lỗi ” hắn hôn xuống trán cô.

Cứ thế lại ba ngày nữa trôi qua, vết thương của Mạnh Triết đã tốt lên bảy tám phần rồi. Ngôn Hi sau hôm trước đã không nhắc lại chuyện kia nữa mà hắn cũng không nhân tâm nhắc lại chỉ sợ cô khóc.

Hôm nay hắn đang trong bếp nấu ăn thì có tiếng động cơ ô tô vang lên trực giác cho hắn biết đám người kia đã tới, lúc đó Ngôn Hi vẫn còn đang say giấc ở trên giường.

Lúc Mạnh Triết đi tới cửa thì liền thấy bóng dáng của khoảng hai mươi người mà ba anh em nhà họ Kiều đang dẫn đầu.

Kiều Thuận Nam nhìn thấy hắn liền mất bình tĩnh tiến lên phía trước đá mạnh một cái vào ngực hắn, khiến hắn ngã nhào xuống đất.

“Con mẹ mày Ngôn Ngôn đâu?” hắn hét lớn tơ máu giăng đầy đôi mắt thâm tím có vẻ như đã mấy ngày không ngủ.

Vì Mạnh Triết đang bị thương lại bị hắn đá mạnh liền ngã xuống không vực dậy được. Kiều Thuận An nổi tiếng bình tĩnh vậy mà cũng không kiềm chế được cảm xúc liền tới đá vào mặt hắn vài cái. Mạnh Triết cứ vậy nằm bẹp trên đất không nói một lời.

“Tốt nhất là giao người nếu không bọn tao liền giết mày” Kiều Thuận Vũ cầm dao mổ lên lưu loát đâm xuống bụng Mạnh Triết.

“A” Mạnh Triết hét lên máu tuôn ra.

Ngôn Hi vốn đang ngủ say khi nghe tiếng hét liền mệt mỏi mở mắt đầu mụ mị thì bị đám vệ sĩ của anh em nhà họ Kiều tiến vào đá cửa.

“Thiếu gia, Ngôn tiểu thư ở đây” một tên hét lớn.

Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Nam vội chạy vào thì thấy cô đang nằm trên giường.

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn. Ngôn Ngôn của bọn anh” Kiều Thuận Nam vui vẻ ôm chặt cô.

Thật may sáng nay hắn đã bắt được tên tài xế kia liền biết được chỗ của Ngôn Hi, bọn họ liền không ngần ngại một mạch chạy xe thẳng tới đây.

“Ngôn Ngôn em có bị sao không?” Kiều Thuận An kiểm tra cô một lượt cẩn thận.

“Em...em không sao” cô vẫn còn mơ màng tưởng mình đang mơ nhưng sau khi nhìn thấy hai anh em họ đang xem xét mình tay họ chạm vào mặt cô thật ấm áp.

“An? Nam?...hai người?...” khóe mắt cô lần nữa đỏ ửng như muốn khóc.

“Không cho khóc” hai người luống cuống ra lệnh, rồi hôn lấy hôn để cô.

Lúc Kiều Thuận Nam bế cô ra phòng khách, cảnh tượng của bên ngoài khiến cô rùng mình. Kiều Thuận Vũ tay cầm dao mổ không ngừng rạch trên người Mạnh Triết khiến thân thể hắn đầy vết thương, thậm chí chiếc áo hắn mặc đã dính đầy máu ghê tởm biết bao nhiêu.

Mạnh Triết nằm trên đất hơi thở yếu ớt nhưng khi thấy cô liền nở một nụ cười chói lọi. Đúng lúc này Kiều Thuận Vũ lại dơ tay lên đâm một nhát dao nữa vào vai hắn.

“Aaaa dừng lại đi” cô hét lớn, sau đó muốn chạy về phía Mạnh Triết cùng Kiều Thuận Vũ nhưng lại bị ngăn lại.

“Bảo bối, hấn ức hiếp em phải không? Anh liền giết hấn” Ánh mắt Kiều Thuận Vũ ngây dại nói.

10 ngày này ba anh em họ như phát điên vì nhớ cô, sợ cô bị hại. Tên Mạnh Triết kia có chết 10 lần cũng không đáng.

“Không! Không có... Vũ anh dừng lại đi...còn đâm nữa sẽ chết người đó huhu...dừng tay đi”

“Anh muốn hấn chết, như vậy sẽ không ai tổn thương em nữa” Kiều Thuận Vũ nói, vì cô hấn nguyện vô tù. Tên Mạnh Triết kia năm lần bảy lượt làm hại cô suýt nữa khiến cô mất đứa con, lần này lại cướp cô đi nữa.

“Vũ không phải đâu...anh ta không hề tổn thương em” cô cuống lên, Ngôn Hi không muốn Mạnh Triết chết cũng không muốn Kiều Thuận Vũ gặp chuyện.

“Em đừng nói dối” Hấn gầm lên cầm một nhát dao đưa lên cổ của Mạnh Triết.

39. Khoa Tâm Nhi - Chương 39

“Không! Em xin anh đó...đừng giết anh ấy...em nói anh ấy không hề tổn thương em là em tự nguyện đi cùng anh ấy...em cầu xin anh...cầu xin anh”

Lời cô vừa nói như nhát dao đâm thẳng vào trái tim ba người đàn ông mà lúc này Mạnh Triết cũng đã bất tỉnh nhân sự.

“Em? Em vừa nói cái gì?” Kiều Thuận Nam như không tin vào tai mình hỏi lại.

“Là em. Là em tự nguyện theo anh ấy” cô nói nhỏ dần sau đó khóc òa, cô đã lỡ tổn thương ba người họ rồi. Tim cô đau quá, nhưng cô cũng sợ họ sẽ giết Mạnh Triết.

Điều sai lầm nhất ở cuộc đời này là cô đã yêu cả bốn người đàn ông một lúc, nếu không phải vì cô bọn họ cũng không rơi vào tình huống này.

“Em đi theo hấn? Vì sao vậy?” Kiều Thuận Vũ đánh rơi chiếc dao mổ xuống hai mắt mở to hết cỡ như vừa gặp cú sốc lớn. Hấn ngồi bệt xuống đất.

“Em yêu hấn sao? Cuối cùng em chọn hấn? Em muốn bỏ rơi bọn tôi aaaaaa...” Kiều Thuận Nam kích động hơn hét lớn sau đó không ngừng đâm tay vào tường gỗ.

Kiều Thuận An ngồi bệt xuống hai tay ôm đầu trông rất đau khổ hấn lắm nhắm không tin vào tai mình. Bọn họ thật sự muốn điên rồi người phụ nữ họ yêu nhất lại lần nữa bỏ họ đi.

Trước kia bọn họ có thể nhân nhượng để cô cùng Mạnh Triết kết hôn nhưng hiện tại nếu cô lần nữa quay lại với hấn bọn họ sẽ chết mất.

Ngôn Hi tuyệt vọng khổ sở tự hỏi có phải nếu cô chết đi mọi chuyện sẽ trở lại như cũ không? Cô như mất hồn tranh thủ lúc mọi người không để ý liền nhào tới cầm lấy chiếc dao mổ lúc nãy của Kiều Thuận Vũ cầm lên áp sát vào cổ mình. Kiều Thuận Vũ là người đầu tiên lấy lại lí trí.

“Em làm gì vậy mau bỏ dao xuống” hấn muốn lao tới cướp lấy dao của cô.

“Đừng tới đây...nếu không em sẽ...sẽ cứa đây”

Lúc này Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Nam mới ngoảnh đầu lại thì đầy sợ hãi cô sẽ ra tay thật.

Nhưng nhìn cô kích động như vậy chắc chắn không phải dọa bọn hấn mà sẽ làm thật.

“Em xin lỗi...xin lỗi em không cố ý đâu tất cả là do em, là em hại mọi người nếu em chết có phải các anh sẽ không đau khổ nữa không?”

“Ngôn Ngôn em bình tĩnh...bỏ xuống đi em. Em mà có chuyện gì bọn anh liền chết theo mất, xin em đó Ngôn Ngôn em muốn đâm muốn chém thì cứ làm lên người bọn anh” Kiều Thuận Nam run rẩy nói, chỉ sợ cô sẽ cứa cổ mình.

“Bỏ xuống đi, em muốn bọn tôi sống đau khổ sao?”

“Ngôn Ngôn em không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Tiêu Tiêu nghĩ cho đứa bé trong bụng mình, em muốn làm người mẹ vô lương tâm sao? Tiêu Tiêu nhớ em lúc nào nó cũng đòi em hết”

“Con...con của em” cô cúi đầu đặt tay lên bụng mình, phải rồi sao cô lại ích kỷ thế chứ?

Theo cự li người gần Ngôn Hi lúc này nhất là Kiều Thuận Vũ hấn nhân lúc cô mất cảnh giác liền tiến tới cướp dao mổ trên tay cô. Lưỡi dao lạnh lẽo cứ thế đâm vào mạch máu của mình nhưng hấn mặc kệ.

Hấn ném dao xuống đất ôm choàng lấy cô từ sau lưng.

“Ngôn Ngôn anh không muốn mất em.”

Cả Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Nam cũng chạy tới suýt nữa tim của họ bị rơi ra ngoài mất.

40. Khoa Tâm Nhi - Chương 40

Ngôn Ngôn của bọn hấn vì sao chỉ trong mấy ngày lại yêu tên khốn kia rồi bọn họ thống khổ nhìn cô.

“Xin các anh đưa anh ấy tới bệnh viện đi” Ngôn Hi nhìn người hấp hối trên đất toàn thân là máu.

Ba người đều ngậy ra cười khổ, tới lúc này cô lại chỉ quan tâm cho Mạnh Triết vậy bọn họ là gì của cô đây?

Tại bệnh viện

Sau hơn một tiếng cấp cứu Mạnh Triết đã được chuyển tới phòng hồi sức, vết thương của hấn tuy nặng nhưng cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Ngôn Hi ngồi trên ghế nhựa khi nghe bác sĩ nói hấn không sao liền thả xuống tâm trạng căng thẳng vội tới phòng hồi sức thông qua cửa kính nhìn hấn.

Ba anh em nhà họ Kiều kẻ buồn bã họ biết mình lại thua rồi. Chỉ là lần này đã khiến họ hoàn toàn sụp đổ Ngôn Ngôn của bọn hấn cuối cùng vẫn yêu tên đó.

Họ lặng lẽ rời đi, không muốn nhìn thấy cảnh tình tứ của cô cùng Mạnh Triết. Sự mất mát thống khổ khiến họ như ba hồn ma vất vưởng vậy.

Ngôn Ngôn! Ngôn Ngôn của bọn anh, lại lần nữa bỏ rơi bọn anh rồi.

Cuối cùng họ cũng không đủ nhẫn tâm giết chết tên kia, hấn sợ cả đời còn lại cô sẽ hận bọn hấn sẽ đau khổ. Nhưng Ngôn Ngôn à trái tim của bọn anh cũng bị em bóp nát rồi.

Lúc Ngôn Hi quay đầu lại liền không thấy ba anh em Kiều gia đâu, sự vắng lặng cùng cô đơn ập tới khiến cô khóc òa. Cuối cùng cô vẫn tổn thương họ, cô là tội nhân...

Ngôn Hi sợ, cô rất sợ họ sẽ không cần cô nữa bản thân biết mình tham lam nhưng cô vẫn không thể nào buông tay.

Cô bắt taxi về Kiều gia, nghe người hầu nói bọn họ đang ở trên phòng cô liền nhanh chóng đi lên lầu hai. Mở cửa ra bên trong ba anh em họ như mấy cái xác mỗi người một góc.

Họ hoang mang, đau đớn tới sắp phát điên đường đường là một chủ tịch, một quân nhân, một bác sĩ đầu đội trời chân đạp đất.

Vậy mà ba người họ cũng có lúc yếu đuối như vậy, họ thu mình vào một góc đôi mắt mơ màng nhìn cô thoáng một chút kinh ngạc cùng vui mừng nhưng nhanh chóng biến mất.

“An, Vũ, Nam...mấy anh sao vậy? Nói chuyện với em đi...đừng như vậy với em hức” Thấy bọn họ cố tình phớt lờ mình khiến cô lúng túng.

“Mấy anh đừng như vậy, em không sống nổi huhu đừng như vậy em đau! Đau lắm”

Bọn họ nghe thấy càng cúi đầu tay bịt chặt tai lại, chỉ sợ còn nghe cô nói tiếp bọn họ sẽ bị lung lay chạy tới ôm cô mất.

“Mấy anh muốn em chết sao? Đừng như thế với em mà” cô đánh mạnh vào lồng ngực mình muốn xoa bớt đi sự đau đớn.

“Không! Anh không muốn Ngôn Ngôn anh yêu em” Kiều Thuận Nam là người đầu tiên không kiềm chế nổi chạy tới ôm cô, hẳn không muốn cô dày vò mình.

“Đừng giận em, lúc đó em chỉ sợ các anh sẽ giết anh ta... Em xin lỗi em không muốn các anh bị thương tổn đâu tất cả là lỗi của em...”

Cô cũng ôm chặt hẳn, Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Vũ cũng sụt sướt.

“Anh không muốn giết hẳn... Chỉ tại lúc đó hẳn nói em đã đồng ý ở bên hẳn, lúc đó là anh giận quá anh sợ sẽ mất em. Ngôn Ngôn em ở lại với bọn anh được không? Nếu em muốn bọn anh sẽ để hẳn tới đây...xin em đừng bỏ rơi tụi anh” Kiều Thuận Vũ là nói thật tuy biết rằng Mạnh Triết chỉ là đang lừa hẳn nhưng hẳn vẫn tức giận.

“Ngôn Ngôn, bọn anh thề chỉ cần em ở lại bọn anh sẽ chấp nhận hẳn, anh thề đấy...” hẳn dơ ba ngón tay nói, nếu mà mất cô thì hẳn thà sống chung với tên kia, họ tính rồi chỉ cần hẳn không quá phận thì họ sẽ chấp nhận hẳn. Giống như ba anh em họ chấp nhận cùng nhau chăm sóc Ngôn Hi vậy.

41. Khoa Tâm Nhi - Chương 41

Thật ra vừa nghe xong câu nói của họ lòng Ngôn Hi cũng nhói lên, thật sự là cô đã quá ích kỷ rồi... Anh em họ luôn luôn ở bên chăm sóc bảo vệ chỉ sợ cô gặp tổn thương. Nhưng đây cũng là lí do khiến cô lo lắng, họ lại có thể vì cô mà làm chuyện sai trái... Liệu sẽ có một ngày nào đó họ sẽ tự làm tổn thương mình không? Cô sợ...

Là một viện trưởng của một bệnh viện lớn, Kiều Thuận Vũ từng học qua về tâm lý của con người đương nhiên biết là cô đang nghĩ gì.

“Em yên tâm, chỉ cần em vui vẻ bọn anh sẽ không như vậy nữa.” Kiều Thuận Vũ xót xa xoa má ứng hồng vì khóc của cô, lại phát hiện khuôn mặt tròn trịa được bọn hẳn dốc sức nuôi gầy đi nhiều chắc chắn là do tên kia không chăm cô tốt.

Vậy cứ đợi đi Mạnh Triết à xem bọn tôi chinh anh thế nào! (Tác giả xí xôn: kiểu này hậu cung lục đục, anh Triết không được yên ả rồi)

“Cốc Cốc Cốc” của phòng vang lên, là tiếng của một người làm. Khi cô ta bước vào thấy cảnh sụt sướt của mấy thiếu gia thì liền giật mình.

“Chuyện gì?” Kiều Thuận An vội lau đi nước mắt, chết tiệt hình tượng khí phách của hẳn sụp đổ rồi.

“Dạ, Tiểu thiếu gia đòi Ngôn tiểu thư, cậu bé không chịu ăn ạ” Nữ giúp việc từ từ nói... Sau đó nhìn lên họ một lượt. Chuyện trong Kiều gia đám người hầu ai mà chẳng biết ba thiếu gia đều đồng thời yêu một người phụ nữ đúng là oan nghiệt mà.

“Con? Con của em...” Ngôn Hi lúc này liền nhớ tới hơn 10 ngày nay không biết bé Tiêu có chịu ăn uống đầy đủ không.

Lúc họ chạy qua phòng của Ngôn Tiêu lại thấy một cảnh hãi hùng khiến bọn họ suýt hộc máu.

Bé Tiêu đang rình rập một đứa bé gái nhỏ hơn khoảng sáu tháng tuổi trông rất khả ái, không biết là con nhà ai mà lại dễ thương thế này được nữa... Mà thằng nhóc Tiêu Tiêu của cô chẳng khác gì một tiểu sắc lang chảy nước dãi nhìn đứa bé kia, đúng là cha nào con đó mà.

“Đứa bé kia là con nhà ai vậy?” Ngôn Hi bĩu môi nói, gì mà không chịu ăn khi không thấy cô rõ ràng nhìn tiểu quý kia còn chăm chú đứa bé kia còn hơn cô nữa.

“Anh nhặt được á, nó bị vứt lại ở bệnh viện” Kiều Thuận Vũ xoa xoa mũi, đứa bé gái kia là do một cô gái trẻ bỏ lại khi đi khám bệnh phát hiện con bé bị bệnh. Mà ngày hôm đó hắn đưa Ngôn Tiêu tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, thằng bé vừa nhìn thấy đứa nhóc kia khóc đòi ăn liền ga lăng chạy lon ton tới đưa bình sữa cho nhóc. Sau đó kéo con nhóc từ trên mặt đất lê về phía mình vui vẻ nói.

“Muốn! Muốn...Tiêu muốn” đây là lần đầu tiên thấy thằng nhóc vui vẻ khi không thấy mẹ nó, thế là hắn quyết định nhận nuôi đứa bé.

Quay lại hiện tại.

“Khốn khiếp! Anh dùng từ đúng chút đi... Haiz đứa nhóc thật tội nghiệp nó bị mắc bệnh gì vậy?” Ngôn Hi ánh mắt dịu dàng nhìn đứa bé gái nhẹ nhàng hỏi.

“Là mấy bệnh thông thường thôi, có lẽ người phụ nữ kia không có tiền chăm nó”

Ngôn Hi bước tới trên giường nhấc bổng đứa con trai háo sắc của mình lên, khiến Tiêu Tiêu ngỡ ngàng sau đó khóc òa.

“Mẹ, mẹ...Tiêu Nhớ mẹ, oa oa Tiêu nhớ” Vì đã ba tuổi nên thằng bé nói rất rõ ràng.

“Ừ mẹ cũng nhớ bảo bối” Cô ôm chặt nhóc vào lòng hít hà mùi thơm sữa trên người bé, nhìn thấy bé khóc lại khiến lòng xót xa không thôi.

“Ngoan a, bảo bối nín mẹ thương nha... Mẹ thương nào” cô vỗ về nói.

Do tiếng khóc của nhóc quá lớn khiến đứa bé gái đang ngủ say trên giường cũng tỉnh lại khóc lớn còn uy hiếp gấp trăm lần Tiêu Tiêu.

Ngôn Tiêu bỗng im lặng nhìn em gái khóc đến toàn thân đỏ ửng, bé thích em gái lắm mỗi lần kéo em gái lê trên đất thật sướng, tuy rằng lúc đó em gái hoảng loạn khóc nhưng khiến bé càng thích.

“Mẹ... Em gái của Tiêu! Tiêu thích em lắm” bé rời khỏi lòng cô chạy tới bé gái sau đó cầm vào chân em gái kéo nó về phía cô. Đứa bé càng khóc lớn vì đau.

“Tiêu, đừng như vậy em đau đó” cô không thể tin nổi lúc thằng bé kéo nhóc con kia như đang kéo một chiếc công sau đó còn vui vẻ cười.

Cô ôm đứa nhóc lên dỗ nó, có lẽ ngửi được mùi của phụ nữ hơn nữa là mùi thoang thoảng giống mùi sữa khiến cô bé liền ngoan ngoãn vùi đầu vào ngực cô muốn uống sữa có vẻ đang rất đói.

“Con bé tên là gì vậy?” Ngôn Hi lên tiếng hỏi.

Ba người đàn ông này giờ bị cô bỏ rơi đang rầu rĩ liền nhanh chóng lên tiếng sợ cô quên mình.

“Nó tên Vu Ái”

“Tiểu Ái ngoan...” Cô vuốt ve nó, tương lai con bé sẽ chơi cùng với Hai anh em Ngôn Tiêu đây.

42. Khoa Tâm Nhi - Chương 42

Mạnh Triết nhập viện 3 tuần vết thương của hắn nhanh chóng khép lại rồi đóng vẩy. Hắn hiện tại đang dưỡng thương tại bệnh viện của Kiều Thuận Vũ nên ngày nào Ngôn Hi cũng tiện lợi sang chăm sóc hắn rồi còn “bồi” cho anh em họ Kiều.

Giống như lúc này ba tên lưu manh nào đó đang trên giường hôn hít ấu yếm sau đó đẩy khinh bỉ nhìn Mạnh Triết trên giường đối diện như nhìn kẻ thua cuộc.

Căn phòng Mạnh Triết ở là một phòng vip lớn đầy đủ tiện nghi, còn được Kiều Thuận Vũ cẩn thận kê thêm một chiếc giường cho Ngôn Hi nằm khi mệt.

Mạnh Triết tức giận tới mức máu công tâm chỉ chưa tới mức ói máu ra ngoài, vài lần nhìn Ngôn Hi hắn liền muốn ăn cô. Nhưng những lần ấy như hẹn trước y tá liền bước vào phá hoại chắc chắn đây là do Kiều Thuận Vũ làm. Có lần đám y tá kia không tới thay thuốc cho hắn, Mạnh Triết còn nghĩ mình có cơ hội nhào vào người cô nhưng lúc ấy hắn liền bị cô đẩy ra với một lí do quá ư con mẹ nó điên rồ.

“Anh đang bị thương không làm được đâu... Không lúc đó sẽ bị liệt đấy” Ngôn Hi nhìn hắn cắn răng.

Mạnh Triết chửi thề trong lòng ” Con mẹ nó đám khốn nạn họ Kiều kia muốn ông bị liệt thật sao?” đây không phải là bị liệt do làm mà bị liệt do bị kiềm hãm quá mức.

Nhìn người mình yêu được ba người đàn ông khác cùng nựng khiến hắn phát ghen, tuy rằng giữa họ và ba người kia đã ra thỏa thuận nhưng hắn vẫn ghen đó. Mà đám người kia cứ như rất rảnh rỗi ngày nào cũng tới để chọc tức hắn như bây giờ vậy...

“Ngôn Ngôn ngoan có đói không?” Kiều Thuận An mặt dày vô liêm sỉ xoa bóp ngực cô, một tay đưa tới miếng bánh ngọt.

Tuy rằng cô cùng họ đã ân ái nhiều lần nhưng trước mặt Mạnh Triết như vậy sẽ khiến cô ngại. Mặt cô đỏ ửng cắn một miếng nhỏ sau đó chui vào lồng ngực của Kiều Thuận Nam.

“Ngôn Ngôn ngại kìa... Kéo rèm lại đi” dường như muốn trêu tức Mạnh Triết nên Kiều Thuận An mới nói như vậy, hắn nhìn tới Kiều Thuận Vũ vô sỉ nói. Sau đó khiêu khích Mạnh Triết đang nằm trên giường bệnh đối diện, tên đó như tức điên lên lườm ba người sau đó khuôn mặt nhăn nhó liền trở thành gian xảo.

“Vợ anh khát nước” được lắm là mấy người khiêu chiến trước, hắn cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu đâu.

“Hả? Đây để em lấy cho anh” Ngôn Hi muốn xuống giường nhưng vẫn bị anh em nhà họ Kiều ôm chặt.

“Ngowan ở đây để anh lấy cho hắn” Kiều Thuận Nam tức tối nhưng vẫn đi xuống giường lấy cho Mạnh Triết nước.

“Sao lại là anh?” Mạnh Triết bực tức.

“Ngôn Ngôn đang bận, anh uống nước rồi cầm họng lại đi...” Kiều Thuận Nam tức giận vì bị phá giữ chừng nên chửi bới.

“Aaa Vợ ơi ngực anh đau quá” tên nào đó ăn vạ.

“Anh!” Kiều Thuận Nam tức giận, lại không ngờ hắn bỉ ổi như vậy muốn làm Ngôn Hi hiểu lầm sao?

Quả thật Ngôn Hi sau tấm rèm nghe thấy tiếng hắn kêu lên liền giật mình.

“Nam! Anh đừng bắt nạt anh ấy” chắc cô mệt chết đây 3 tuần nay bốn người này như kẻ thù không ngừng công kích nhau vậy.

Tất nhiên Kiều Thuận An cùng Kiều Thuận Vũ nghe thấy xong liền tức giận, họ biết em trai mình lại bị tên kia hại rồi. Được lắm để mấy ông đây cho mày biết sự lợi hại, bọn hắn liền cho Mạnh Triết có thêm mà chẳng ăn được hừ.

Bọn họ xốc lên chiếc váy của Ngôn Hi, hiện tại cô đã có thai bốn tháng nên bụng nhô hẳn ra vì được chăm sóc tốt.

“Đừng! Đừng mà” tuy ba tuần nay bọn họ có quan hệ bất quá là ở nhà hoặc phòng làm việc của Vũ chứ chưa bao giờ làm trước mặt Mạnh Triết khiến cô có cảm giác như bị nhìn trộm vậy.

43. Khoa Tâm Nhi - Chương 43

Kiều Thuận Nam nghe được tiếng rên rỉ của cô liền như mất hồn bỏ mặc Mạnh Triết chạy tới giường của Ngôn Hi, bốn thân thể nằm trên chiếc giường chật hẹp phát ghét... Nhưng bây giờ họ thềm lằm.

“Ngôn Ngôn! Ngôn Ngôn của tui anh...” bọn họ vui đầu vào thân thể cô, phân chia từng bộ phận liếm mút kích thích cơ thể mẫn cảm của Ngôn Hi.

“Ừm...Ừ Ừ đừng! Đừng trêu đùa thân thể em như vậy” cô muốn khép chân lại nhưng bị Kiều Thuận Nam tách ra sau đó chôn đầu vào nơi riêng tư găm cắn. Hoa huyết như sung huyết đỏ bừng chảy ra từng sợi tơ trắng dường như hôm nay cô phản kích hơn mọi lần đây có lẽ vì Mạnh Triết?

“Ngực! Ngực trưởng!” Ngôn Hi xoa xoa ngực sau đó đưa vào miệng của mình mút một bên, ngực của cô rất là to vì vậy cơ thể khiến cô dễ dàng cúi xuống là liếm được.

Coi ra bảo bối của họ cũng rất thềm rồi.

Kiều Thuận Vũ cùng Kiều Thuận An mỗi người đang cắn tai cô khi nghe cô nhõng nhẽo liền bỏ tay xuống xoa bên còn lại.

“Ừm...ừ...Ngôn Ngôn ngứa quá...aaaa đừng liếm” tiếng cô rên nhẹ nhưng Mạnh Triết lại nghe thấy rất rõ. Hắn bức bối muốn chết rồi liền cố vực dậy cơ thể nặng trĩu của mình muốn tiến tới giường bên cạnh.

Mạnh Triết kéo mạnh rèm che ra xuất hiện ba thân thể trần truồng của anh em nhà họ Kiều, đều là đàn ông khiến hắn đầy địch ý nhìn xuống, hắn muốn xem của ba người kia to thế nào?

Còn Ngôn Hi tuy thân thể không còn đồ lót nhưng vẫn bị chiếc váy bầu vương bận trông rất quyến rũ.

“A” Ngôn Hi khi thấy Mạnh Triết liền hét lên, sợ hãi cùng ngượng ngùng cơ thể bị ba người kia trêu đùa đã có phản ứng mạnh mẽ. Hoa huyết co giật ôm chặt chiếc lưỡi của Kiều Thuận Nam.

Ba người kia thấy hắn liền rất muốn đuổi đi, nhưng sau đó vẫn không thể nào dời được khỏi cơ thể cô.

“Aaa đừng nhìn em” đối với đôi mắt chăm chú của Mạnh Triết khiến cô ngại ngùng, cô chỉ quen anh em nhà họ Kiều nhìn thôi.

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn vuốt cho anh” Kiều Thuận An đưa dương vật tới lòng bàn tay ấm áp của cô nài nỉ, Ngôn Hi cũng thuận theo xoa bóp.

Mạnh Triết hắn chịu hết nổi rồi liền cởi đi đồ bệnh nhân, thân thể hắn tuy đã sắp lành rồi nhưng 1/3 cơ thể vẫn bị quần băng như xác ướp vậy.

“Cút đi! Ngôn Ngôn chỉ muốn làm với bọn tôi thôi” Kiều Thuận Nam hét lớn.

Đối với sự chán ghét kia Mạnh Triết không để ý, cổ họng hô khóc nói.

“Vợ, anh cũng muốn” hắn leo lên chiếc giường khiến nó vốn chật hẹp liền càng chật hẹp, nhưng lúc sau hắn vẫn bức mình phúc lợi đã bị ba anh em kia chiếm hết rồi hắn đành cúi xuống bàn chân trắng nõn của cô liếm. Hắn liếm các ngón chân của cô sau đó dùng răng cắn nhẹ cô tay thì sờ soạng lên đùi Ngôn Hi.

“Ừ...ừm...ừ...mmm ừm ngứa! Ngứa mấy người đừng lại... Ngứa! Hức” những chỗ mẫn cảm nhất đều bị họ chặn vô khiến cô sắp chết rồi, bốn người họ mà còn tiếp tục cô sẽ không chịu nổi mất.

“Ngoan để anh hầu hạ em” Kiều Thuận Vũ hôn lấy môi cô ép cô nuốt nước miếng của hắn, hương thơm nhẹ nhàng trong miệng cô như cuốn hút hắn. Hai cái lưỡi dây dưa vào nhau khiến nước miếng chảy ra rất nhiều.

“Ngôn Ngôn hôm nay em rất miễn cảm” cho dù Kiều Thuận Nam không muốn thừa nhận nhưng vẫn phải nói ra, sự góp mặt của Mạnh Triết khiến cô kích thích hơn mọi khi.

Hoa huyết này giờ cứ co giắt như vậy còn trào ra rất nhiều nước nữa cơ.

“Này anh uống đủ rồi mau tránh ra đi!” Mạnh Triết cũng muốn uống của cô, tên kia cứ thế muốn độc chiếm một mình sao? Đờm hòng.

Tuy dùng sức mạnh khiến vết thương của Mạnh Triết rất đau nhưng hẳn lại bị mật ngọt của cô hấp dẫn hiện tại làm sao còn nghĩ nhiều được chứ?

44. Khoa Tâm Nhi - Chương 44

Tuy có hiệp ước hòa bình giữa bốn người là thế, nhưng kết quả lại khác bọn họ lại tranh dành muốn cô sủng ái mình trước.

Hiện tại bọn cô xếp thành hàng trên giường động tác giống nhau đều đang cầm vật nam tính phe phẩy trước mặt cô.

“Hiện tại em chọn ai chơi lỗ nhỏ trước? Hả” Kiều Thuận An nhìn cô nguy hiểm, tốt nhất là cô nhanh chọn hẳn đi.

“Ngôn Ngôn anh sẽ nhẹ nhàng với em... Chọn anh đi” Kiều Thuận Vũ dụ dỗ đang xoa bóp dương vật của mình.

“Ngôn! Của anh to nhất sẽ thỏa mãn em nhất!” Kiều Thuận Nam nói.

“Vợ! Rất lâu rồi anh chưa làm qua em cho anh nha” Mạnh Triết nài nỉ vẻ mặt đầy đáng thương nhưng thực chất là một con sói già muốn chiếm lấy tình yêu của cô mà.

“Ngôn Ngôn! Anh cũng muốn làm em mà không chọn anh thì anh chết mất” được rồi nếu không dùng cứng được thì sẽ dùng mềm, Mạnh Triết nũng nịu được thì Kiều Thuận An “mặt lạnh” hẳn cũng nũng nịu được nhá.

“Ngôn Ngôn chọn anh đi”

“Vợ! Chọn anh đi”

Cả bốn người đồng loạt lên tiếng, Ngôn Hi thật muốn giả chết quá không biết chọn ai, cô xoa xoa bụng bầu sợ họ kích động làm hại bảo bối mất.

Thấy được sắc mặt của cô đương nhiên bậc thầy tâm lý Kiều Thuận Vũ liền nhìn ra, hẳn cười láu cá đầy đắc ý.

“Ngôn! Để anh làm đi anh là bác sĩ biết điều tiết nông sâu sẽ không làm hại bảo bối đâu... Anh sẽ nhẹ nhàng và từ từ nha”

Ngôn Hi lưỡng lự nhìn bốn bọn họ rồi bật khóc.

“Không! Em không làm đâu các anh đều lừa đảo sẽ làm hại bảo bối” Bọn họ dỗ dành tới mấy cô cũng không chịu, đợi tới lúc đó cá chắc họ sẽ quên mất mà làm đau bảo bối cho mà xem.

“Vậy thì ngay từ đầu em nên nói trước” Bốn người nhăn nhó nói.

“Không biết em phải giúp bọn anh ra...” Kiều Thuận An bắt cô vuốt ve vật nam tính cho mình, ba người còn lại cũng lần lượt chờ đợi.

“Nhưng em đói” Cô nũng nịu nói như chú mèo con đôi mắt mở to lấp lánh.

Cả bốn người đều muốn phun máu mà chết, cô có phải cố tình trêu đùa không? Đang lúc cấp bách lửa thiêu vậy mà cô có thể vô tâm như vậy chứ?

1 tháng sau

Ngôn Hi đang trông Bé Tiêu cùng Tiểu Ái hai đứa chơi rất thân với nhau, có vài lúc thằng quý Ngôn Tiêu sẽ quay sang nhéo má của Tiểu Ái cho tới khi khóc thì thôi... Haiz thằng bé này vốn là rất ngoan nhưng vì sao khi đặt cạnh Vũ Ái thì liền biến thành tiểu quý lúc nào cũng trêu đùa em gái như vậy chứ?

“Oa oa oa...oa” lại nữa, Tiểu Ái lại bị bắt nạt rồi, con bé hiện tại đang ngồi bệt trên sàn nhà chơi gấu bông thì bị Ngôn Tiêu bị bôm tới véo má. Thằng nhóc thấy em khóc cũng không chịu tha... Chỉ khi cô mắng thì mới trưng ra bộ mặt méo mào rồi tiếc nói tha cho Tiểu Ái.

Ngôn Tiêu sau đó lần nữa liền nhân lúc cô không để ý thì lại bắt nạt em gái tiếp, cô không hiểu thằng nhóc này học thói hư này ở đâu nữa... Lại ỷ lớn hiếp nhỏ.

Nhưng cô đâu biết tại một căn phòng chứa đầy đồ chơi, Ngôn Tiêu loay hoay lắc lắc cái móng tròn muốn ngồi cạnh Vũ Ái liền bị bé chán ghét tránh ra.

“Ái... Gấu bông nè... Anh cho Ái..Ái...” Vũ Ái không thèm chơi gấu bông nữa liền đi tới đám búp bê miệng ê a cực dễ thương.

“Ái, chơi với anh đi...Ái...hừ” Bé Tiêu tức giận nhéo má của Tiểu Ái, ngoài dự đoán em gái bỗng òa khóc nhìn hấn đầy đáng thương.

“Oa oa...oa oa” Tiểu Ái bị đau mới đánh đấm loạn xạ.

Ngôn Tiêu trong lòng vui vẻ, hóa ra chỉ cần nhéo em gái thì em gái sẽ chơi với bé, hay quá đi. (Ặc! Cha con biến thái như nhau)

45. Khoa Tâm Nhi - Chương 45

Ngôn Hi mang thai đến tháng thứ năm, cơ thể tuy vẫn như vậy nhưng cái bụng ngày càng to tròn dễ thấy.

Tất nhiên bốn người kia đều có một suy nghĩ rằng bảo bối đã hấp thụ hết chất dinh dưỡng của mình rồi.

Lúc biết mình mang thai là một bé gái khiến cô rất vui,đứa nhóc trong bụng của cô rất ngoan cũng không hành mẹ nhiều.

Sáng sớm hôm nay cô trở lại Ngõn gia còn đặc biệt mang theo Ngôn Tiêu cùng Tiểu Ái về, cho dù ở nhà có vú nuôi nhưng cô vẫn sợ họ không chăm sóc tốt cho con mình.

Ông bà Ngõn khi biết cô mang thai đã sốc nặng lại còn suýt nhồi máu cơ tim khi biết rằng cô đã có một đứa bé hơn 3 tuổi. Đầu tiên họ đã truy tìm cha đứa bé nhưng thật chất ngay cả ba đứa bé cô cũng không biết được của ai nữa.

Cô cũng định một thời gian nữa mới cho ba mẹ biết chuyện giữa mình và bốn người đàn ông kia, bởi vì cô sợ cùng một lúc họ biết nhiều quá sẽ không chịu nổi.

Ông bà Ngõn không truy tìm được manh mối nên cũng đành chịu, dù sao hai ông bà cũng không muốn cô buồn.

Đúng lúc này ông bố bím sữa Ngõn Đạt trên lằn hai xuống, một tay bế một đứa bé trai kháu khỉnh tầm 4 tháng tuổi. Ngõn Đạt đạt tiêu chuẩn là một nô tỳ, còn nhớ thằng nhóc lúc nhỏ rất cao ngạo không thèm liếc nhìn người ta vậy mà bây giờ thật mất hình tượng khi chăm con.

Nhớ lại lúc cô gặp vợ chồng Ngõn Đạt ở siêu thị lúc đó thằng nhóc cũng rất là quan tâm vợ nữa.

“Chị, chị tới a?” Thật ra trong Ngõn gia người biết được bí mật của cô chỉ có một người là Ngõn Đạt, đương nhiên nó biết hiện tại cô đang chung sống cùng bốn người kia rồi.

“Ừ, Ngõn Đạt nhìn em bữa nay rất soái” Cô cười mỉm đầy tình nghịch.

“Hừ! Cũng tại Vi Vi vụng về không biết chăm con” Đương nhiên Ngõn Đạt biết là Ngõn Hi đang trêu đùa mình, chỉ là lúc đó hấn lại nhớ tới cô vợ kia dễ thương thì có dễ thương đó nhưng lại rất ngốc, hấn chỉ sợ cô ấy chăm con không tốt hai là làm bản thân bị thương.

Thật ra hấn có mời vú nuôi tới chăm sóc nhưng đều bị vợ hấn đuổi hết, lí do chỉ có một là cô ấy hay ghen... Dù già trẻ đều ghen hết chẳng lẽ hấn muốn đàn ông về chăm con sao?

“Thôi chị không đùa nữa, em đặt thằng bé xuống để nó cùng chơi với bé Tiêu cùng bé Ái đi”

“Em còn đồng tài liệu chưa sử lí chị trông nó cho em một lúc luôn nha” Mắt Ngõn Đạt sáng bừng lên.

“Ừm..” thằng nhóc này cứ như cô không biết vậy.

Thế thì coi như mấy ngày nay cô tới Ngõn gia nghỉ ngơi luôn đi, trở về nhà thì tiếng cãi nhau của bốn người đàn ông kia luôn quấy rối không cho cô ngủ. Họ đúng là đám trẻ con lớn xác không cãi không chịu nổi mà... Haiz.

Đúng lúc này điện thoại cô vang lên.

“Ngõn Ngõn em đi đâu vậy tụi anh vừa về nhà thì không thấy em đâu hết ” Là tiếng của Kiều Thuận Vũ.

“Em đang ở bên ba mẹ...”

“Vậy bao giờ em về” hấn vội nói.

“Em định ở lại mấy ngày”

“CÁI GÌ?” Kiều Thuận Vũ hét lớn, bên kia điện thoại liên vang lên tiếng ồn của mấy người còn lại.

“Cô ấy định ở nhà ba mẹ vợ mấy ngày đó” Kiều Thuận Vũ thông báo, trong lòng như lửa đốt hấn không thích đâu.

“Không thể nào!” ba người còn lại kinh ngạc.

Mạnh Triết vội cướp điện thoại sau đó nói. “Vợ, anh nhớ em không muốn xa em đâu... Hay là chiều anh tới đón em nhé?”

“Em muốn ở đây vài ngày tĩnh dưỡng cơ ” đùa à về nhà để họ tra tấn lỗ tai của cô sao? Lại lúc nào cũng bắt cô phải nuông chiều nữa.

“Ngõn Ngõn em mà không về là tụi anh chết thiệt đó” là giọng mè nheo của bốn người bọn họ.

“Vợ không cần chồng rồi à?”

“Ngõn Ngõn độc ác! Vô lương tâm!”

Vừa nghe thấy bọn họ ca thán cô liền vội cúp máy, sợ bọn họ sẽ nài nỉ thuyết phục mình tiếp. Cô cứ nghĩ như vậy là xong chỉ là nơi nào đó bốn người đàn ông đen mặt nhìn nhau tính kế.

46. Khoa Tâm Nhi - Chương 46

Ngõn Tiêu lúc này ngồi trên sàn như một ông cụ hai tay khoanh lại, khuôn mặt quạu quọ méo mó như viết lên dòng chữ “Đừng chọc con”

Thằng bé lười tới nơi xa xa Tiểu Ái đang ngồi chơi với đứa bé bốn tháng tuổi của chú mình tên thường gọi là Bon.

Tiểu Ái dường như biết mình lớn hơn nên nhường em đồ chơi, con bé còn vui vẻ cười khúc khích với đứa bé kia nữa. Đứa con của Ngôn Đạt nằm bò trên đất cảm xúc sắc vầy vầy lên tiếng thật chói tai.

Ngày thường Tiểu Ái vốn không thích chơi cùng Ngôn Tiêu thậm chí rất ghét thằng nhóc kia, vậy mà bây giờ lại vui vẻ với Bon. Đúng thật là ngựa mất mà...

Ngôn Tiêu đi đến như mọi khi muốn thu được sự chú ý của Tiểu Ái liền nhéo con bé thật đau khiến nó khóc lớn, đang lúc cô muốn dạy dỗ cho nó một trận thì ngoài cổng hàng loạt tiếng còi vang lên.

Cô vội chạy ra mở cổng thì thấy cả bốn chiếc xe đang đậu bên ngoài.

Đầu tiên là chiếc Bugatti màu trắng kính đen, khiến cô không thể nhìn thấy được bên trong. Lúc này cửa sổ xe được mở ra là Kiều Thuận An hằm nhìn cô đầy phần khích cùng vui vẻ.

Sở dĩ đi bốn chiếc xe khác nhau đều là có lí do riêng, bọn hằm muốn là xem cô sẽ chọn ai.

“Ngôn Ngôn bọn anh tới rồi ” Kiều Thuận Nam trong một chiếc Koenigsegg CCXR lớn tiếng, hằm vầy vầy với cô.

“Sao các anh ở đây?”

“Tới đón em tiện thể chào hỏi ba mẹ vợ” Kiều Thuận Vũ mở cửa xuống xe.

“Không phải em đã nói mấy ngày nữa mới về sao?...hơn nữa mấy anh định dọa ba mẹ em vào viện à?” Bốn người đàn ông cùng xuất hiện một lúc nói là con rể của ba mẹ cô, lúc đấy cá chắc bọn họ sẽ rất sốc.

“Không sao anh là bác sĩ ” Kiều Thuận Vũ kiêu ngạo, hằm tài giỏi như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra án mạng.

“Nhưng em không muốn về đâu” Ngôn Hi giận dữ nói.

“Vợ em không về tụi anh sẽ chết mất...” Mạnh Triết từ lúc nào đã ôm chầm lấy cô từ phía sau rồi.

“Vậy các anh định khoe của à... Sao lại đi nhiều xe như vậy?”

Đây mới là chuyện chính, hôm nay bốn người bọn họ đã cược rằng cô sẽ lên xe của ai thì đêm nay người đó sẽ được cô phục vụ. Cái cảnh cô cùng bốn người chen nhau trên chiếc giường tuy rất kích thích nhưng bọn họ lại không thể thỏa mãn được, lúc mỗi người mới làm tới lần hai cô đã gục xuống vì mệt lại phải chen nhau tranh dành nữa.

“Em chọn một trong bốn xe đi”

“Để làm gì?”

“Thì cứ chọn đi, em xem xe của anh chiếc Bugatti mới nhất, thiết kế gọn nhẹ nhất là phần kính... Rất tiện lợi” hằm nhìn cô như con sói đói nuốt nước miếng, kính đen? Cho dù hằm cùng cô làm giữa đường cũng chẳng ai thấy.

“Ngôn Ngôn chọn xe của anh đi, tuyệt đối không rung lắc! Quan trọng vẫn là an toàn!” Kiều Thuận Nam nói.

“Không chọn của anh đi vợ... Mượt mà kín đáo rộng rãi dễ hành động” Mạnh Triết nói.

“Ngôn Ngôn...đám người thô tục này ừm chọn xe anh đi, nó có chế độ tự lái rất an toàn...” Kiều Thuận Vũ kéo kéo kính mắt nguy hiểm nói, như thế này hằm cùng cô ở ghế sau làm tới lúc về nhà sẽ không sao.

Ngôn Hi ngu ngơ tới khi hiểu ra mới đỏ mặt muốn chửi đám sắc lang này.

“Được rồi các anh vào nhà trước đi” nếu vậy một lát cô sẽ kêu Ngôn Đạt chở về... Hừ các anh cứ đợi đi.

“Được” Bốn người vui vẻ nói.

Chỉ là họ không biết âm mưu của cô nếu không sẽ nhảy lên vì trách mình sơ suất, thế mới nói chết vì gái là cái chết “tê tái” mà.

47. Khoa Tâm Nhi - Chương 47

Lúc năm người tiến vào trong nhà, trên đất Bon đang ngủ say... Chỉ là cách đó Ngôn Tiêu và Tiểu Ái hai đứa đang xảy ra xung đột.

Con nhóc đang cắn lấy tay của Ngôn Tiêu khuôn mặt đầm nước hai má sưng vù. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thấy con bé phản công.

Ngôn Tiêu thì cứ ngồi đó phiền mắt đỏ mà tuyệt đối không khóc như mọi khi.

“Này hai đứa đang làm gì vậy?” Cô sốt ruột chạy tới giúp Ngôn Tiêu, vì Tiểu Ái mới bảy tháng tuổi răng chưa mọc đủ sức yếu nên cắn không đau lắm.

“Mẹ Ái hư! Tiêu không chơi với Ái nữa” Trong lòng thằng nhóc đang nghĩ cũng chỉ là véo vài cái thể mà Tiểu Ái đã cắn nó chảy máu rồi.

“Con nhớ đó... Mẹ gửi Tiêu Ái nhà ông bà cho nó cùng chơi với Bon! Thế thì càng tốt” Cô bé Tiểu Ái lên đồ dành nói, thằng bé Ngôn Tiêu chỉ giỏi làm vậy.

“Không! Ái của.. Tiêu!” Thằng nhóc lắc lắc đầu nói, bé không thích Tiêu Ái chơi cùng tiểu tử kia đâu.

“Tiêu Tiêu thích em lắm hả?” Kiều Thuận Vũ bế Tiêu Tiêu lên nói, theo nghiên cứu nhiều năm hẳn biết thằng con của hắn đã cảm nắng Tiểu Ái rồi. Mà đây có phải là yêu sớm không nhỉ nhớ lúc anh em bọn hắn gặp Ngôn Hi lần đầu là lúc năm tuổi lúc đó bọn họ mới biết yêu cơ. (Ặc mèo chê mèo dài đuôi?)

“Tiêu thích Ái” giọng nói ngây thơ của Tiêu Tiêu vang lên.

Đương nhiên sau khi Ngôn Hi nghe xong sẽ nghĩ rằng đó là thích đơn thuần tình anh em, còn bốn người kia lại nghĩ khác.

Không khí bữa ăn nhà họ Ngôn rất là lạ thường, sau khi biết được con gái cưng của mình có lận bốn người “chồng” khiến ông bà Ngôn hoa mắt chóng mặt suýt thì tụt huyết áp. Nhưng không biết lúc trong thư phòng họ nói gì với ông bà khiến thái độ của hai người hòa hoãn hẳn.

Mọi người không ai nói câu nói khiến nó trở lên ngột ngạt khó chịu.

“Mọi người ăn đi” Ba Ngôn dù sao vẫn cố ra vẻ tươi cười nói, đối với ba anh em Kiều gia đương nhiên có cảm tình chỉ là với Mạnh Triết thì có hơi lạnh nhạt. Dù sao cũng bởi vì hắn mà con ông mới phải chịu khổ suốt thời gian qua...

“Mời ba mẹ ăn cơm” cả bốn người đồng thanh.

Ông bà Ngôn thấy cảnh này liền có chút phiền lòng chỉ sợ con gái sẽ bị người ngoài dị nghị, ông bà rất thương con gái lúc trước cô đòi lấy cho được Mạnh Triết hai ông bà mặt dày liền tới nhà họ Mạnh mà làm thân. Đến hôm nay không ngờ lại có bốn người đàn ông tự nhận là chồng của cô điều này nghĩ ông bà cũng chưa từng dám nghĩ đâu.

“Vợ ơi em ăn nhiều cá vào” Mạnh Triết gấp tới một miếng cá liền bị đũa của Kiều Thuận Nam gạt ra.

“Ngôn Ngôn ăn nhiều thịt con sinh ra mới khỏe”

“Ngôn Ngôn em ăn nấm hương thích nhất đi này”

“Vợ ơi uống canh đi em”

Nhà ăn vốn yên tĩnh đã bị mấy tên kia làm ồn lên thật nhức đầu.

“Ngôn Ngôn nửa đời sau coi như chị thật tính phúc đi” Ngôn Đạt trêu đùa nói khi thấy sắc mặt chị mình nhiễm đỏ khiến hắn cười lớn, chỉ là cười người thì người lại cười lại.

“Oa có nhiều chồng coi như thật sướng sau này con sẽ tìm thêm vài người nữa mới được” Thịnh Vi cũng là vợ của Ngôn Đạt ngốc nghếch nói.

“Em dám?” Ngôn Đạt cười như không cười, mấy tháng nay vì bận của chuyện cu Bon mà hắn còn chưa xơi Thịnh Vi miếng nào. Có phải vì vậy mà cô dám tìm thêm người đàn ông khác không?

“Em dám, người đó chắc chắn tốt hơn anh hừ...” Thịnh Vi nhăn mũi nói, lấy phải một tên chồng là ngựa đực số cô cũng rất khổ nha, lấy nhau chưa được hai tháng bị hắn cày cày mà có thai rồi.

48. Khoa Tâm Nhi - Chương 48

“Vợ ơi! Vợ ơi mở cửa cho tụi anh... Vợ ơi! Vợ” Tình trạng hiện giờ là bốn người đàn ông đang bị cô nhốt ngoài cửa. Hôm nay vốn tưởng được xơi tái trên siêu xe của mình thế mà bảo bối danh ma này dám nhờ Ngôn Đạt trở về sau đó còn trốn trong phòng này giờ.

“Không mở, không mở, không mở... Đêm nay các anh ngủ ở phòng khác đi” không phải cô đã nói một thời gian nữa mới cho ba mẹ cô biết sao? Vậy mà hôm nay bọn họ lại tới quấy phá như vậy.

“Không! Tụi anh chỉ muốn ngủ với em thôi... Vợ em là kẻ lừa đảo nói tháng thứ năm bọn anh sẽ được tự do” làm” mà”

Lần trước lúc họ muốn làm cô đều viện cớ này nọ, còn nói là tháng sau sẽ bù cho họ nữa.

“Mấy anh có tận bốn người muốn làm chết em sao?” Cô giữ chặt cửa quyết không cho ai vào hết, cô có thể chết vì đói, chết vì đau ốm nhưng không thể chết vì làm tình được.

Hơn nữa bọn họ còn bị bỏ đói gần tháng nay, thể nào cũng tích trữ cả đồng tình dịch rồi muốn tiết hết lên người cô sao? Chỉ cần mỗi người làm hai lần đã đủ khiến cô mệt chết rồi nhưng bọn họ mỗi người chỉ làm hai lần đã phước... Mỗi người thay phiên nhau làm tới lúc hồi sức lại muốn làm tiếp thì mất cả đêm mất.

“Ngôn Ngôn cho tụi anh vào đi! Anh chỉ ôm em ngủ thôi thật đó”

“Lừa người!”

“Vợ em mà không mở là tụi anh phá cửa đấy!” Giọng của Mạnh Triết uy hiếp.

“Các anh phá đi!” Cô quyết không nhượng nhịn đâu.

Sau một lúc thấy phía ngoài cửa im lặng cô cứ nghĩ bọn họ đã buông tha liền vui vẻ chạy đi tắm... Lúc cô bước ra khỏi nhà tắm liền giật mình với tên hỗn đản nào đó đang nằm trên giường người đầy mồ hôi.

“Anh? Anh vào bằng cách nào?” không phải là cô đã hóa cửa thất kỹ sao?

“Trèo vào” hắn nằm im trên giường sau đó liền bật dậy, vì cô hắn đã leo tận bốn tầng đấy lần sau phải chuyển cô xuống tầng một mới được.

“Tách” cửa phòng mở ra ba tên biến thái mặt vênh vào bước vào tay cầm chùm chìa khóa.

“Vợ em quên mất nhà này là của anh ư?” Kiều Thuận Nam đắc ý nhìn Mạnh Triết vật vờ người đầy mồ hôi.

Còn cảm giác của Mạnh Triết lúc này thế nào ư? Thật con mẹ nó lũ khốn nạn quỷ tha ma bắt vậy mà dám lừa hắn để cho hắn leo cửa sổ vào đúng là lũ chết tiệt...

Đương nhiên Mạnh Triết biết ba người họ không ưa hắn nên mới cố làm vậy rồi.

“Ngôn Ngôn tối nay em chết chắc” bọn hắn cười haha dồn cô lên giường.

“Không phải lúc này bọn anh bảo chỉ ôm em ngủ thôi sao?”

“Này là này giờ là giờ, vì em nhốt bọn anh ở ngoài đây coi như là đền bù” Kiều Thuận An kéo áo tắm của cô xuống để lộ cơ thể trắng trẻo hai vú sưng to mông căng dẹt nhất là vùng bụng to tròn rất dễ thương.

“Mấy anh đừng bắt nạt em” cô cuộn tròn người lại nói.

“Bảo bối hôm nay bọn anh mang nhiều đồ chơi đến lắm đấy, chắc chắn em sẽ vui thôi” hắn lấy một túi đầy đồ chơi tình dục gồm có roi da, trứng rung, bịt mắt, dương vật giả, còng tay, sáp nến....

“Huhu em đang có thai đó! Hay là để tháng sau?... À không để lúc sanh em bé xong được không?” Ngôn Hi mếu máo, cô không muốn chơi SM đâu bốn người họ cộng lại sẽ dày xéo cô chết mất.

“Ngôn Hi anh muốn!” Kiều Thuận An đưa cho cô một cái roi da tay cầm được làm bằng vàng nguyên chất có đính đá quá.

“Hả?” cô vẫn không hiểu.

“Dùng roi đánh tụi anh đi... Anh muốn em đánh anh, mạnh vào! Tra tấn anh đi”

49. Khoa Tâm Nhi - Chương 49

Đương nhiên nói Ngôn Hi chơi SM cô tất nhiên không dám, nhưng đây là cô được quyền chủ động nha... Từ trước tới giờ chỉ có họ hành hạ cô thôi hiện tại được hành hạ lại đương nhiên cô muốn rồi. Nhưng cách này khá là ngượng mặt đấy bảo cô một lúc tra tấn nhiều người như thế này?

“Ngôn Ngôn đánh anh đi mà” Kiều Thuận Nam nũng nịu nói, mà không biết từ lúc nào bốn người đàn ông thân thể trần truồng đã nằm ngửa trên giường thành một hàng.

“Em? Em sao?... Nhưng mà, ực” Cô nuốt nước miếng kiềng dè, cô chưa chơi thú này bao giờ cả.

“Vợ, nhanh lên chồng cũng muốn” Mạnh Triết an ủi vật nam tính hai mắt nhắm nghiền nói, đương nhiên hắn không muốn làm M như ba tên biến thái kia rồi. Chỉ là bốn người họ biết cô vốn sẽ trốn tránh việc quan hệ với họ nên trong lúc nhất thời mới nghĩ ra trò này cho đỡ chán.

“Em làm đi, Ngôn Ngôn”

“Vậy bây giờ các anh dùng dây thừng trói mình lại đi, nhưng em nói là không biết chơi thế nào đâu nhé” ánh mắt Ngôn Hi có một chút gian manh nhưng nhanh chóng biến mất.

“Tuân lệnh bà xã đại nhân” Bọn họ vui vẻ dùng dây thừng trói chặt chân tay của đối phương lại, đến khi còn Mạnh Triết thì Ngôn Hi đích thân trói.

Bốn người được trói chặt lại với những thanh gỗ trên đầu giường trông rất chắc chắn.

“Ngôn Ngôn được rồi... Nhanh lên anh sắp vỡ rồi ” Kiều Thuận Nam sốt ruột nói.

Được thôi! Đây là mấy người tự cầu xin đấy, họ muốn cô làm thì cô sẽ làm chỉ là... Ngôn Hi nở một nụ cười nghịch ngợm.

Cô hít thở sâu vào rồi cầm lên chiếc roi đánh xuống mông của bọn họ.

“Vợ em đánh mạnh vào!” Mạnh Triết hùng hổ nói, bị cô đánh vậy lại càng khiến họ bứt rứt hơn mà thôi.

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn à xoa đi, dùng tay xoa cho anh đi em” Kiều Thuận Anm rên rỉ.

Ngôn Hi đỏ mặt cầm lấy roi lên đánh thật mạnh xuống khiến nơi bị đánh trúng lặn đỏ, vì đang trong thời gian mang thai nên sức mạnh của cô khá kém chỉ một lúc đã thở phì phò rồi. Vậy mà đám người kia càng bị đánh càng hăng muốn cô ra tay nặng hơn không khí trong phòng hỗn độn một mảng chứa đầy hơi thở tình dục gấp gáp.

Bốn người đàn ông bị trói chặt tay chân quay đầu vào tường không rõ thái độ nhưng khi nghe thấy tiếng kêu thì chỉ có một từ để nói lên là “sướng”

Ngôn Hi dùng quẹt bật nến sáp nhiệt độ thấp, sau đó đổ sáp lên lưng của bốn người kia, từ trái sang phải bốn người đều không chống đỡ được cô liền thấy được bọn họ mà còn bị cô trêu nữa thì sẽ không chịu nổi nữa.

Ngôn Hi cầm lên mấy cái âm vật giả đưa vào vật nam tính cho bọn họ. Âm vật này không ẩm áp và nhiều nước như cái động của Ngôn Hi nhưng ít nhất cũng có thể xoa dịu nỗi đau lúc này. Ngôn Hi để nguyên vật đó bao trọn dương vật lưỡi giúp họ di chuyển, dương vật cứng nhắc trương to trong âm đạo giả khiến họ muốn khóc vì đau.

“Ngôn Ngôn bị kẹt! Ngôn Ngôn của anh bị kẹt” Kiều Thuận Vũ nói.

Ngôn Hi biết từ “kẹt” của Kiều Thuận Vũ là gì rồi nhưng cũng không tháo xuống. Các người nghiện tình dục cô liền trị giúp, tốt nhất làm bọn họ cả đời không cứng được. Ngôn Hi cầm trứng rung trên tay kích cữ như trứng bồ câu có một sợi dây gắn điều khiển. Mấy lần bị anh em nhà họ Kiều đè xuống hành hạ bởi thứ này đương nhiên cô biết cách dùng rồi. Cảm giác sài nó “thốn” tới cỡ nào họ có biết không? Được hôm nay cô liền cho họ biết.

Tiếng trứng rung vang lên rõ rệt biết mấy, cô cầm trứng tới đặt lên phần thịt nhô cao cứng cáp của Kiều Thuận An, hắn vừa bị âm vật giả hành hạ khó chịu muốn chết giờ lại bị trứng rung đặt lên tinh hoàn khiến cả người hắn run rẩy vì không thích ứng được suýt nữa thì bắn ra nhưng bị tay Ngôn Hi chặn lỗ nhỏ ở đỉnh dương vật.

“Ngôn Ngôn em làm gì vậy?” Hắn hét lên giờ muốn bắn không được thu lại không xong, tinh dịch bị ép lại ở dương vật khiến nó càng sưng lên như muốn nổ. Hắn điên cuồng giãy giụa khỏi bàn tay mềm mại như không xương của cô, Ngôn Hi không chịu buông tha cười như đứa trẻ con càng ra sức vuốt ve khiến cho tinh hoàn rung lên co giật dữ dội. Lần này vì bị đánh úp khiến hắn lần nữa tinh dịch phun trào mà bị chặn lại.

Hiện tại hắn thật muốn chửi tục, không ngờ bảo bối lại ác độc như vậy.

“Hừ! Là các anh khi dễ em trước, các anh chờ em hành hạ thế nào đi”

Cả bốn người rùng mình, chỉ là trò chơi mới bắt đầu mà thôi.

50. Khoa Tâm Nhi - Chương 50

Ngôn Hi quờ quạng tìm thấy được một cái kẹp sắt liền dơ lên trước mặt Kiều Thuận An.

“Này! Này em đừng manh động muốn nửa đời còn lại anh ăn chay hử” Hắn hoảng hốt hét lên, ba người còn lại trở mặt rơi mồ hôi hột.

“Nửa tiếng!”

“Hả?...aaaaa” là tiếng hét thống khổ bị khoái của Kiều Thuận An, hắn bất ngờ bị kẹp sắt kẹp ngay tại phần bao quy đầu khiến cho đau đớn xông lên não, sự lạnh lẽo của sắt kết hợp với sự đau đớn khiến hắn muốn chết.

“Ngôn Ngôn em nghịch ngu” hắn tái mét nói.

“Nửa tiếng nữa em liền tháo cho anh, ngoan” Cô vuốt đầu hắn sau đó cười phúc hắc với ba người còn lại.

Đương nhiên lúc đầu khi bốn người họ yêu cầu chơi SM đâu nghĩ mình sẽ bị như vậy đâu, cùng lắm là bị đánh vài cái. Thế mà cuối cùng lại bị cô làm như vậy ai biết đầu bảo bối của họ lại độc ác như vậy hóa ra trong máu của cô là S siêu đẳng. Hành hạ thế này chắc chắn là muốn bọn hắn thành thái giám.

“Vợ, anh không chơi nữa”

“Đúng anh cũng không chơi”

“Anh cũng vậy”

Ba người đồng thanh đáp, liền thấy được cái nhìn hình viên đạn của Kiều Thuận An.

“Ngôn Ngôn hành hạ chết bọn họ đi” Kiều Thuận An hấn bị đau thì ba người kia cũng bị đau, tưởng hấn ngu chắc? Cái gì không tốt liền đều bắt hấn làm... Hừ là tên khốn nào dám nghĩ ra trò này?

Kiều Thuận An lườm Kiều Thuận Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Yên tâm em sẽ nhẹ nhàng thôi” Cô vươn tay lạnh lẽo tới Mạnh Triết, sờ soạng khắp người khiến hấn thích thú trong lòng thâm nghĩ hóa ra bảo bối cũng rất thương hấn nha nhưng chưa đầy một giây sau hấn liền hối hận.

“Chồng nơi này, em đút vào được không?” Ngôn Hi cầm một dương vật cỡ lớn bên trên có nhiều gai bật điều khiển lên. Dương vật giả cựa quậy quay tròn.

Ồi không! Cúc hoa của hấn.

Hấn cười méo máo ” Vợ! Em muốn giết anh sao?”

“Vậy lúc anh dùng thứ này để khi dễ em thì sao?” Cô cầm lấy vật nam tính kéo căng ra, giọng nói đầy âm ỉt.

“Vợ anh sai rồi.” Hấn cúi đầu, lòng kiêu hãnh cùng tự tin mất hết.

Kiều Thuận An cười khinh bỉ “Ngôn Ngôn cái đó không đủ! Sà cái kia đi” dường như có thâm thù đại hận với nhau lên hấn liền chỉ cho Ngôn Hi một cái Dương vật size lớn nhất.

“Tên khốn chết bầm” Mạnh Triết nói nhỏ sau đó nhìn xuống phần dưới của Kiều Thuận An cười đê tiện.

Kiều Thuận An nhả mặt, đau đốn lần nữa lại ập tới.

“A...aaaamm” Dương vật to như vậy mà muốn đi vào cúc huyết cũng chẳng dễ dàng gì, Mạnh Triết đau muốn chết. Hấn muốn trốn tránh nhưng bị Ngôn Hi dùng tay đánh lia lịa vào mông nhỏ.

“Hừ! Đáng ghét hôm nay nhìn em trừng trị anh thế nào” đã bao nhiêu lần cô thề sẽ có ngày cho người thông cúc hoa của hấn, không ngờ hôm nay lại có cơ hội. Tên mặt dày vô sỉ này rất đáng.

Sau hơn 5 phút vật lộn cuối cùng cũng vào trong, Mạnh Triết không còn sức lực cổ hồng khô khốc toàn thân muốn rét lạnh. Đau là cảm giác duy nhất cho dù cô có bôi chút gel bôi trơn lên nhưng vẫn chẳng giúp được gì.

“Vũ! Anh là người khi dễ em nhiều nhất!” Người đàn ông này lúc nào cũng hành hạ lỗ sau của cô đến sưng đỏ, cô phải khiến cho hấn biết đau thế nào.

“Ngôn Ngôn anh là người thương em nhất đấy” hấn ngồi bệt xuống đất bảo vệ lỗ sau của mình khi bị cô nhìn.

“Em cũng thương anh nhất! Vậy thì em dùng cách của anh thương em để thương lại được không?” mỗi lần nói thương cô thì đều ép cô làm tình.

Cô cầm một cây gậy điện bật lên, tiếng cây gậy vang lên thật đáng sợ.

51. Khoa Tâm Nhi - Chương 51

Cây gậy điện được dí sát vào bờ ngực cứng cáp của Kiều Thuận Vũ sau đó bị cô mở lên, dòng điện lan tỏa tê liệt khắp thân thể của hấn.

Mạnh Triết thấy vậy liền cười chế nhạo Kiều Thuận Vũ chỉ là nụ cười này lại rơi vào mắt Ngôn Hi, cô quay sang Mạnh Triết cầm lấy cằm của hấn đánh giá gương mặt này tay cầm cây gậy điện chưa có ý định buông xuống.

“Chồng, hình như anh vẫn còn sức lực để chơi tiếp phải không? Ừm em quá nhẹ tay với chồng rồi” Cô cúi xuống hôn lên môi mỏng của hấn liền được hấn mạnh mẽ hưởng ứng, tuy hai tay hai chân bị trói nên không

thể ôm cô vào trong lòng nhưng hấn vẫn cố mút lấy lưỡi cô không chịu buông, sau đó xâm nhập vào nơi ấm áp tuyệt vời nước miếng chảy xuống cằm của hai người trông thật kích thích.

Mạnh Triết nghiệm sự chủ động của cô, cây gậy phía dưới kích thích phóng ra một lượng lớn tinh dịch dính vào bụng của cô. Ngôn Hi dừng lại đẩy hấn ra lấy khăn ướt lau đi chất nhờn trên bụng.

“Anh rất hư! Phải phạt” giọng nói trẻ con của cô khiến bốn người mê say, đúng lúc này cô liền lần tay xuống nút dưới dương vật giả trong cúc huyết của Mạnh Triết mở tới mức cao nhất. Đợi khi hấn thở dốc vì đau cô liền ném vào miệng hấn chiếc khăn dính chất lỏng lúc này coi như trả lại hấn đi.

Dương vật giả vừa rung lại vừa ngoáy cực mạnh khiến Mạnh Triết không thích nghi được mà kêu đau, hấn nhìn cô như con thú dữ muốn nhai nuốt.... Vợ của hấn cư nhiên lại thông hấn?

Ngôn Hi dùng gậy điện vỗ vỗ vào tay còn lại như người mẹ cầm roi sắp đánh con mình quay lại chỗ Kiều Thuận Vũ. Lúc này hấn còn đang đắm mình trong tình dục, hấn muốn làn da mịn màng của cô chạm vào toàn thân của hấn.

Ngôn Ngôn vuốt ve vật nam tính cho hấn sau đó dùng dịch bôi trơn bôi lên, đầu dương vật có tiết ra một ít dịch trắng nhờn khiến vô cười thỏa mãn.

“Ngôn Ngôn! Ngôn Ngôn anh muốn em, cởi trói cho anh đi! Ngôn Ngôn anh sắp chết rồi”

Ngôn Hi nghe được giọng nói dịu dàng đó liền mê mẩn cả đầu óc suýt nữa thì tháo dây cho hấn thật, cũng may là dừng lại kịp. Cây gậy điện bị cô dí vào một bên tinh hoàn của hấn rồi mở lên dòng điện kích thích khiến hấn phun tinh dịch ra ngoài, thoải mái không ngờ Ngôn Ngôn lại cho hấn phóng thích dễ dàng như vậy. Nhưng vui vẻ chưa được bao lâu thì hấn vẫn thấy đau cô bóp chặt lấy vật nam tính của hấn nhào lặn khiến nó muốn gãy.

Ngôn Hi dùng những chiếc kẹp như kẹp quần áo lên cái này rất khó mà mở ra coi bộ kẹp xuống sẽ rất đau và sự thật hoàn toàn là như vậy. Cô mới kẹp cái đầu tiên Kiều Thuận Vũ liền hét lên đau đớn lần lượt cứ vậy 8 cái kẹp bị kẹp lên phần thịt yếu ớt đó, nhưng cô không kẹp toàn bộ gốc rễ mà chỉ kẹp sơ sơ trên da thịt hấn. Nếu muốn bắn cô liền cho bắn chỉ sợ lúc này hấn đau tới không bắn được. Kiều Thuận Vũ quy xuống khom mình kêu ê a, vật nam tính to lớn chứa nguyên 8 cái kẹp nhựa trên tầng da thịt của hấn đây còn độc ác hơn là kẹp toàn bộ, cô chỉ lấy một ít nhúm ra bên ngoài lên rất đau.

Vậy là xong 3 tên!

Ngôn Hi lại bò tới hộp đồ tìm mãi cũng không thấy thứ thích hợp cho Kiều Thuận Nam.

“Hay là chúng ta tạm dừng ở đây nhé” Nhìn ba người kia đến xanh mày tím mặt toát mồ hôi thì Kiều Thuận Nam cũng thấy sợ, một quân nhân như hấn không sợ dao súng mà lại sợ cô hành hạ thẳng em mình đây.

Tác giả lảm mồm: Các thím tiếc gì một comment khích lệ tui đây?

52. Khoa Tâm Nhi - Chương 52

“A! Tìm thấy rồi” Cô cầm lên một cây sắt nhỏ thẳng khoảng 16 cm đường kính 0,5 cm sần sùi và một chuỗi hạt châu nhỏ xíu màu lam tròn rất bắt mắt.

“Ngôn Ngôn em muốn làm gì?” từ này tới giờ chứng kiến cảnh chơi độc ác hấn liền đoán được cô muốn làm gì rồi.

“Em giúp anh thông cậu bé được không?” Thông cúc hoa xưa rồi, bây giờ sẽ thông ống nước cho hấn. Cô cầm dương vật thô dài nóng bừng trên tay, sau đó cầm thanh sắt nhỏ chọc nhẹ vào lỗ trên đỉnh đầu cô không dám xuyên mạnh chỉ sợ hấn sẽ đau.

“Em đừng chọc nữa” hắn tuy kích thích nhưng vẫn lo lắng hơn, chỉ sợ cô dùng thanh sắt xuyên qua thẳng em mình như xuyên qua xúc xích đấy. Lỗ niệu đạo bị cô xuyên trúng có chút ngứa ngứa khó chịu, hắn bức bách muốn đi vệ sinh.

Ngôn Ngôn nhìn lên thanh sắt nhót nhất dính tinh dịch bên trên liền không ngần ngại lau lên người Kiều Thuận Nam, tay nhỏ vươn tới chuối hạt châu siêu nhỏ kích thước vừa đủ để chui vào trong cậu bé, cứ vậy nhét từng hạt một vào.

10 phút trôi qua bốn người đàn ông bị hành hạ chết đi sống lại cuối cùng cũng được cô khai ân tha cho. Vật Nam tính ai cũng bị sưng to nặng trĩu do bị tích tụ, vốn dĩ đề nghị chơi SM chỉ muốn giải tỏa kết quả lại nhận trái đắng ai biết Ngôn Hi lại am hiểu chuyện này tới như vậy chứ.

Bốn người vậy lấy Ngôn Hi hai mắt đỏ ngầu vì tức giận đối lại chỉ là đôi mắt đẫm nước mở to của cô.

“Ai bảo ngày thường các anh cũng như vậy với em chứ?” Cô thút thít nói, trong lòng thầm mắng biết vậy trối các anh lâu thêm chút nữa thì không sao rồi.

“Em biết sao không? Lúc này anh từng thề chỉ cần anh được tự pho chân tay liền chơi chết em” Kiều Thuận An đương nhiên bị hành hạ nhiều nhất, tinh dịch bị ngăn lại tích trữ này giờ chỉ sợ sẽ hỏng mất thôi.

“Vợ là đồ hư đốn” Mạnh Triết nhéo má của cô thật đau sau đó liền nhân cơ hội vứt đi áo choàng tắm của cô đi chui vào một bên ngực.

“Tên khốn này! Chỗ đó là của Tôi” Kiều Thuận Nam xông tới dành giật... Kết quả là bốn người đàn ông được thể lần tới mà chà đạp.

“Ngôn Ngôn ngoan anh cũng có trò muốn chơi với em” Kiều Thuận Vũ cầm lên đồ sextoy cười dâm dục, thịt trên người thẳng em hắn bị tím bầm là do cô đấy. Bây giờ bọn hắn phải cho cô ném mùi khở sở mới được.

“Aaaaa các anh nói dối không phải bảo chỉ cần em mở trối liền bỏ qua sao?” Khốn khiếp cô lại bị lừa rồi.

Cứ như vậy cuộc sống năm người bọn họ đều như vậy trôi qua, lịch hầu hạ cô mỗi đêm cũng được phân chia công bằng.

“Này này mấy tên kia các người chơi tôi phải không?” Mạnh Triết hậm hực khi nhìn thấy ba người kia bước ra từ phòng của Ngôn Hi.

“Chơi gì?” Anh em nhà họ Kiều lười biếng ngồi xuống salon.

“Không phải chia mỗi người một đêm sao?” vậy mà ba người này cùng tiến công, vậy thì không phải nguyên cả ba ngày họ đều được làm, còn hắn chỉ được làm một ngày thôi sao?

Như vậy người bị thiệt thòi không phải là hắn sao?

“Hừ đây là làm ké! Anh biết không? Mà đương nhiên không có phần anh rồi” Kiều Thuận Nam đốt một điếu thuốc hút.

Mạnh Triết giận tím mặt nhìn ba anh em họ nhưng chẳng thể làm gì được.

53. Khoa Tâm Nhi - Chương 53

Ngày Ngôn Hi lâm bồn bốn người đàn ông hấp ta hấp tấp mong chờ chạy vào phòng sinh kê cầm máy ảnh kê cầm băng rôn cổ vũ.

“Ngôn Ngôn cố lên!”

“Ngôn Ngôn anh yêu em”

“Vợ! Anh tin em mà, cố lên”

Kiều Thuận An, Kiều Thuận Nam và Mạnh Triết ồn ào nói, chỉ tiếc càng làm Ngôn Hi hoảng loạn.

“Đuổi ba người họ ra ngoài!” Kiều Thuận Vũ lạnh lùng nói, là một bác sĩ hẳn đương nhiên biết Ngôn Hi đang muốn ném ba người này ra ngoài từ lâu rồi. Thật ồn ào mà, cứ như vậy ba người đàn ông bị đuổi ra ngoài.

“Ngôn Ngôn cố lên anh mãi ở bên em đừng sức đi em” Kiều Thuận Vũ cầm lấy tay của Ngôn Hi an ủi.

“Vũ! Em sợ lắm”

“Không sao nếu không sinh thường được thì sẽ mổ... Anh sẽ không để em có chuyện gì” Kiều Thuận Vũ dịu dàng nói, mặc kệ đám bác sĩ cùng y tá trở mắt nhìn. Không ngờ viện trưởng lại chiều vợ như vậy người đàn ông sắt lạnh này mà cũng có lúc dịu dàng.

Mà điều khiến họ kinh ngạc hơn là vị phu nhân viện trưởng này lại có tới bốn người đàn ông xuất sắc là chồng.

“Vũ em không sao, em muốn... Sinh đẻ... Như vậy con mới khỏe” cô yếu ớt nói, lần trước cô còn sinh được bé Tiêu cơ mà.

Ngoài phòng đẻ

Ba người đàn ông quần áo xốc xếch, mới sáng sớm hôm nay họ đang ăn cơm thì Ngôn Hi bị chảy nước ối khiến họ luống cuống chỉ kịp vớ mấy món đồ lung tung ngay cả quần áo cũng chưa mặc kịp. Ngày dự sinh của Ngôn Hi đáng ra phải một tuần nữa mới tới, kết quả lại tới sớm như vậy.

“Vì sao trong đó lâu vậy vẫn chưa ra?” Mạnh Triết ngồi trên ghế bứt tóc nói.

“Anh nghĩ là đi chơi sao mà nhanh” Kiều Thuận Nam hét toáng lên.

“Câm mồm để cô ấy chuyên tâm đi” Kiều Thuận An hé mắt vào lỗ nhỏ muốn nhìn thử bên trong nhưng chẳng thấy gì.

Hơn 2 tiếng sau cuối cùng Ngôn Hi cũng thuận lợi sinh một đứa bé gái xinh đẹp dễ thương.

Kiều Thuận Vũ ôm đứa bé bước ra trước sảnh sau Ngôn Hi liền được đẩy ra, cô nằm trên giường yếu ớt biết bao nhiêu khuôn mặt tái nhợt không chút máu hai mắt mở hé.

Cuối cùng bảo bối cũng an toàn rồi cô chớp mắt ngủ. Một giấc ngủ thật say nguyên 7 tiếng, lúc cô tỉnh dậy là bởi vì tiếng ồn đánh thức trong phòng hồi sức có rất nhiều người ngoài bốn người đàn ông là chồng cô thì còn có cả ba mẹ của họ và ba mẹ cô.

Ông bà Kiều đang bế bồng tiểu bảo bối cô mới sinh, còn ông bà nhà Mạnh gia thì đang nâng niu Ngôn Tiêu cùng Tiểu Ái. Có lẽ chuyện của cô bọn họ đã biết hết rồi, nhưng dù sao trên danh nghĩa cô cũng là con dâu của Mạnh gia lại có con với anh em nhà họ Kiều điều này khiến cô rất khó xử.

“Ngôn Ngôn em tỉnh rồi” Kiều Thuận Vũ chỉnh lại giường cho cô.

“Ừm, em muốn bế con” Cô kích động nói đứa bé này trông rất tròn trịa, khuôn mặt bé xúu nhưng không hề nhăn nheo như mấy đứa trẻ sơ sinh khác.

Ông bà Kiều nghe thấy liền mang bảo bối cho cô, đứa bé vừa uống sữa xong liền ngủ rất ngoan đứa bé vừa được cô ôm vào khi ngửi thấy mùi của mẹ liền cựa quậy, nó chưa mở mắt nha trông rất giống bé Tiêu lúc mới sanh chỉ là lúc đó nhìn trắng bé nhỏ hơn một chút do không đủ dinh dưỡng.

“Ô mẹ! Mẹ! Ôm Tiêu Tiêu” Thăng nhóc Ngôn Tiêu đang chơi đùa với Tiểu Ái liền chạy lon ton tới giường cô nằm dơ hai tay lên.

“Ngaoan mẹ em vừa để em bé làm gì còn sức mà bế con chứ?” Kiều Thuận Vũ ôm đứa bé đưa cho ông bà Kiều bế.

Tất nhiên khi thấy cảnh này thì ông bà Mạnh có chút buồn tủi, dù sao ông bà cũng là ba mẹ chồng của cô vậy mà bây giờ chẳng khác gì người ngoài hết. Nghĩ Tối cũng tại đứa con hư kia hết lần này tới lần khác tổn thương cô.

54. Khoa Tâm Nhi - Chương 54

Ngôn Hi ở lại bệnh viện khoảng một tuần sức khỏe dần bình phục, mấy ngày cô ở bệnh viện đúng là loạn hết lên. Bốn người đàn ông tranh nhau chăm sóc cô, khiến đám phụ nữ cũng phải ghen tỵ nhưng khi biết cả bốn người là chồng cô thì họ lại nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt. Đương nhiên cô biết vì sao họ lại kì thị nhưng cô phải chấp nhận điều đó. Nhiều lần thấy đám y tá dám nói xấu cô Kiều Thuận Vũ không ngại ngần đốỉ việc họ, thiếu người này thì còn người khác hẳn cũng không sợ lũ người kia chán ghét.

Hiện tại là thời nam nữ bình đẳng, đàn ông có một vợ bên ngoài nuôi thêm mấy tiểu tình nhân thì có sao đâu nhưng lúc phụ nữ làm vậy thì bị chỉ trích, đúng là lũ người cặn hiểu biết.

Nhưng nếu như vậy thì ai là chồng ai là tình nhân của Ngôn Hi đây? Bọn họ lắc đầu chán nản, Ngôn Hi thường hay gọi Mạnh Triết là chồng vậy anh em họ là tình nhân sao?

“Ngôn Ngôn” ai đó đi tới dụi dụi đầu vào hõm vai của Ngôn Hi, cô đang cho em bé bú sữa khiến hẳn nhìn thấy mà phát thèm, Kiều Thuận Nam kéo áo lót bên trái ra chui vào uống sữa, tụy sữa của vô rất nhạt không có mùi vị nhưng rất thơm ngon.

“Đồ tham ăn, anh uống hết sữa của Ni Ni rồi” Cô cau mày nói, trong mấy người đàn ông Kiều Thuận Nam là người thích tranh dành sữa của con nhất. Ni Ni vừa sinh một tuần nhưng lại chưa tìm được cái tên nào thích hợp nên gọi tạm như vậy. Cô bé mới vừa đẻ một tuần thì béo lên trông thấy, thỉnh thoảng cô cũng cho nhóc con Tiểu Ái uống sữa của mình vì cô bé mới được hơn 11 tháng uống sữa bột nhiều cũng không tốt. Mỗi lần nhóc Ngôn Tiêu thấy vậy cũng nuốt nước bọt ừng ực nhưng cô cũng không định cho thằng bé uống, nhớ lại lần trước cai sữa cho thằng nhóc cũng thật cực khổ a.

Cứ thế hai bầu ngực căng tròn mỗi ngày bị người ta khai thác phát đau sưng vì hai hạt đào.

“Anh sợ sữa chảy... Sẽ lãng phí” Kiều Thuận Nam cầm một bên ngực nắn bóp vừa uống ngon lành.

“Sẽ không chảy, cùng lắm em dùng máy hút sữa rồi cất đi cho Tiểu Ái cùng Ni Ni uống” thế này thì có mà cai sữa cho hẳn còn khó hơn nhóc Tiêu Tiêu kia đây.

“Ngôn Ngôn anh đói ” hẳn mặt dày tiếp tục uống.

Một hôm Ngôn Hi cuối cùng cũng có thể xuống giường đi lại bình thường được trong khuôn viên bệnh viện thì thấy được một người quen. Đó không ai khác mà là Vũ Tâm, cô ấy ngồi trên ghế đá của bệnh viện biểu cảm không mấy vui vẻ, hôm trước lúc cô sinh Ni Ni cô ấy đã tới thăm mới mấy ngày không gặp vậy mà cô ấy lại gầy như vậy rồi.

“Tiểu Tâm” Cô lén lút đi tới chỗ cô ấy rồi bất ngờ hù dọa.

Vũ Tâm giật mình liền đánh rơi tờ giấy trên tay xuống đất, sau khi nhìn thấy đối phương là cô thì thái độ từ bất ngờ chuyển sang hoảng hốt vội vã cầm tờ giấy gì đó lên nhét vào túi.

“Ngôn Ngôn? Sao cậu lại ở đây?”

“Mình ở đây? Cậu có nhầm lẫn không vậy? Người lên hỏi câu này mới là đúng” Không phải cô vẫn luôn ở đây cả tuần nay sao? Mà vì sao thấy Vũ Tâm lại kinh hãi như vậy chứ lại nhầm lẫn đi hỏi cô vì sao lại ở đây?

“À...à ý mình là sao không ở trong phòng mà tỉnh dưỡng” Vũ Tâm mất tự nhiên nói.

“Ở trong đó ngột ngạt lắm lên mình tới đây. Còn cậu? Bị mệt sao? Hay là để mình bảo Vũ khám cho cậu nhé” Ngôn Hi ngồi xuống bên cạnh Vũ Tâm.

“Không! Không cần đâu... Chỉ là hơi mệt mỗi thôi” Vũ Tâm lúng túng hai tay bấu chặt vào nhau giống như vừa làm chuyện sai trái.

“Nhìn cậu cứ như vừa làm gì trái đạo lý vậy” Ngôn Hi thản nhiên nói.

55. Khoa Tâm Nhi - Chương 55

Không khí giữa hai người họ có chút gượng gạo mà từ trước tới giờ chưa từng có, hai má của Vũ Tâm có chút đỏ cô ấy cúi đầu xuống sau một lúc mới ngáp ngừng.

“Ngôn Ngôn cậu nghĩ... Ừm... Nếu mình, nếu mình... Lỡ có thai thì sao” câu phía sau ngày càng nhỏ đi khiến Ngôn Hi không thể nào nghe được.

“CÁI GÌ? CÓ THAI?” Ngôn Hi hét lớn liền bị Vũ Tâm dùng tay chặn miệng lại, sau đó cứ như mình vừa nghe việc xấu mà nhìn xung quanh xem có ai không rồi gần giọng nói.

“Cậu muốn giết mình à?” Vũ Tâm nói nhỏ.

“Nhưng là của ai? Là của Mạnh Vũ ư?” lần trước Vũ Tâm bị tên kia làm vậy nên mới có thai? Không phải! Lần đó tới giờ cách hơn 5 tháng tính ra thì bụng của Vũ Tâm đã căng tròn rồi. Chẳng nhẽ sau lần đó hai người lại tiếp tục dây dưa? Chỉ trách cô dọn tới Kiều gia mà không chăm sóc tốt cho Vũ Tâm nên mọi chuyện mới như vậy.

“Ừ” Vũ Tâm càng cúi đầu thấp hơn.

“Là anh ta bắt nạt cậu phải không? Đi! Đi đòi lại công bằng” Ngôn Hi hùng hổ nói.

“Không cần! Mình không muốn ai đền bù cả... Đứa bé này mình muốn giữ lại. Nhưng mình cũng không muốn cho người kia biết đâu” nhớ lại chuyện mấy năm trước khiến Vũ Tâm hoảng hốt, Mạnh Vũ mà biết cô có đứa bé thì sẽ cướp đi mất. Cảnh cô chạy trốn hẩn, cảnh mà đứa bé mới lọt lòng của cô người đầy máu ám ảnh cả đời cô.

“Ngôn Ngôn mình muốn sang nước ngoài” đây là cách tốt nhất, đợi vài năm nữa quay về thì Mạnh Vũ cũng sẽ có vợ con. Hẳn sẽ không rảnh mà đi cướp con của cô nữa.

“Tiểu Tâm trốn tránh không phải là cách, hơn hết một mình nuôi con rất khổ. Cậu một mình lưu lạc ở nước ngoài mình không an tâm” cô hiểu được cảm giác lúc này của Vũ Tâm, nếu năm đó không có cô ấy thì cô sẽ chết đói từ lâu rồi.

“Hay là... Cậu chuyển tới chỗ mình đi. Sẽ không ai dám làm phiền cậu đâu” Đây không phải là cách tốt nhất sao?

“Nhưng... Còn Mạnh Triết nha, anh ta liệu...” Mạnh Triết là em Mạnh Vũ đương nhiên chuyện cô có thai sẽ nhanh chóng để cho Mạnh Vũ phát hiện rồi.

“Yên tâm! Anh ấy sẽ không nói đâu” Ngôn Hi vỗ ngực tự tin nói, Mạnh Triết mà dám để lộ cô liền bỏ đói hẩn nửa năm. Mà xem tình trạng Ngôn Hi kiểu này thì bốn người đàn ông coi bộ bị bỏ đói mấy tháng luôn rồi còn đâu.

“Ngôn Ngôn đi, mình đưa cậu về phòng nơi này không tốt cho bà đẻ đâu cậu đang trong thời gian ở cữ đó”

“Lúc mình đẻ Tiêu Tiêu cũng đâu lo lắng nhiều như vậy?” Lúc Ngôn Hi đẻ Tiêu Tiêu một tháng đã phải đi rửa bát cho người ta để mua sữa cho bé rồi, dù lúc đó tay lạnh cóng cũng không sợ thì giờ lo gì.

“Ngu ngốc!” chớp mũi Vũ Tâm có chút đỏ, giờ đã làm mẹ đương nhiên là cô hiểu được cảm giác của Ngôn Hi rồi.

Lúc bọn họ trở về phòng hồi sức thì mọi người đã toán loạn lên tìm cô rồi.

“Đứa ngốc này em không biết giữ mình hả, cứ chạy lung tung muốn tìm bọn anh rút ra ngoài sao?” Kiều Thuận An vội bế cô lên giường.

“Xem tay em lạnh chưa kia” Hẩn vội thổi hơi nóng vào tay cô xoa xoa.

“Em không sao” Ngôn Hi hạnh phúc nói, bốn người này tính cách còn dài dòng hơn người già nữa.

“Vợ! Giò heo hầm mẹ anh nấu này” Mạnh Triết mang tới một cặp lồng bên trong là giò heo cùng nhân sâm thơm lừng.

“Tiểu Tâm đói không? Qua đây ăn một chén có rất nhiều nha” Cô vẫy tay với Vũ Tâm, người mang thai thì phải bồi bổ để con lớn khỏe ngay trong bụng nha

56. Khoa Tâm Nhi - Chương 56

Những ngày hè oi bức! Một đám đàn ông khỏa thân đi đi lại lại trong phòng lớn giống như đang trình diễn trước mặt Ngôn Hi.

“Các anh nghiện nude à?” Ngôn Hi đang nằm nghỉ trên giường lớn, cũng may mấy đứa con của cô đều đang được bảo mẫu chăm sóc nên mới không thấy được cảnh này.

Tuy rằng biết bốn người này là siêu cấp biến thái mặt dày nhưng cũng không cần phải bệnh hoạn như vậy.

“Ngôn Ngôn anh nóng!” Kiều Thuận An xích tới cạnh cô gương mặt vô tội nói.

“Vậy thì đi bật điều hòa” Ngôn Hi tránh đi như gặp phải rắn rết.

“Bọn anh đang tiết kiệm điện đó” Kiều Thuận Vũ bò lên giường.

“Anh không muốn phí tài nguyên” Mạnh Triết cùng Kiều Thuận Nam đồng thời ôm lấy cô.

“Vì vậy chúng ta cùng tắm cho đỡ phí nước đi” Bốn người lưu manh nói.

“Mấy anh!... Này buông nhanh sói của anh ra” Ngôn Hi đang muốn chửi bới thì đã bị họ lột sạch đồ.

“Các anh học trò này ở đâu vậy? Hả” Mặt Ngôn Hi đỏ bừng nói, tuy đã chung đụng với bọn họ từ lâu nhưng cô vẫn không thể nào mà hết ngại được.

“Đây không phải là do em keo kiệt sao?”

“Em keo kiệt chỗ nào?” Càng nói càng khiến cô bức, bọn họ như vậy là sao đây? Cô đâu có bảo họ phải tiết kiệm này nọ gì chứ hơn nữa bốn người đều có quỹ riêng mà.

“Vậy thì sao mấy tháng nay em bắt tội anh ”nhịn” đói” Bốn người đồng loạt biểu tình muốn lật đổ chế độ cai trị hà khắc của cô.

Đúng là mấy tên mặt dày! Ngôn Hi đánh mạnh vào vai bọn họ... Mấy tháng nay cô đều không cho họ chạm mình vì đang trong thời gian ở cữ hơn nữa cô cũng không thích lắm chuyện này. Tuy rằng khác với những người khác sau khi dính Ni Ni được hai tháng cô đã có kinh nguyệt lại cô sợ mình sẽ có thai tiếp đấy. Bốn người kia cũng không chịu sai biện pháp mà cô cũng không thể uống thuốc tránh thai được.

“Anh không biết hôm nay em phải cho bọn anh ăn no” Kiều Thuận Nam giận dữ nói, đây khéo còn khổ hơn cả hòa thượng nữa.

“Mấy anh im đi, cẩn thận Tiểu Tâm nghe thấy”

“Không cần lo chiều nay anh của anh sẽ sang đón cô ấy” Mạnh Triết bế cô lên kéo hai chân của cô mở rộng ra.

“Aaaa cái gì?... Anh! Anh dám nói cho... Ừm” Cô còn chưa nói xong bốn người đã lao vào hôn hít rồi.

“Yên tâm anh ta rất yêu Vũ Tâm sẽ không để cô nàng phải chịu khổ” Mạnh Triết giữ lấy hai tay không cho cô kháng nghị.

Mặt khác Kiều Thuận An đang nắm lấy một chân cô mà liếm, bàn chân cùng ngón chân tê dại nhồn nhột khiến cô cười khúc khích. Từ gót chân lùi dần di chuyển từ từ lên đùi xoay vài vòng.

“Ừ, mấy anh... Ừm ừ ừ...aaa... Mang bao...ừm ừm..ừ..mmm...aaa..vào...đi...” Cô cắn chặt hai môi lại với nhau, thì bị Kiều Thuận Vũ tách ra.

“Không thích! Không có cảm giác” Nếu mà có thai tiếp thì sinh thôi, bọn họ đủ điều kiện để nuôi một tiểu đội bóng đá.

“Ngôn Ngôn người em thật thơm... Vú căng quá, cho anh sữa đi” Kiều Thuận Nam nhào nặn vừa uống sữa của cô.

“Phải không? Anh cũng muốn uống nha vợ” Mạnh Triết buông hai tay đã mềm nhũn của cô ra rồi tấn công xuống dưới bên ngực còn lại. Dòng sữa ấm áp tuôn ra hoàn toàn chui vào miệng hắn, mùi vị nhàn nhạt thơm ngát khiến người ta phát nghiện. Thảo nào Kiều Thuận Nam lúc nào cũng tranh sữa với Tiểu bảo bối.

“Này! Các anh đừng uống hết của con” Cô đẩy đầu của hai người ra đúng là hai ông bố tham ăn.

“Ngôn Ngôn sinh cho bọn anh mấy đứa nữa nhé” Kiều Thuận An rút hung khí từ trong quần ra nhẹ nhàng đẩy vào hoa huyệt trơn nhẵn ướt át của cô.

57. Khoa Tâm Nhi - Chương 57

Tại Kiều gia tràn ngập không khí đông vui.

Ngôn Hi đang chơi với một đàn con nhỏ với chiếc bụng căng phồng. Ở chung với bốn người chồng mới được ba năm vậy mà cô có tận thêm hai tiểu bảo bối, hiện tại đang mang thai thêm một cặp long phụng nữa.

Căn nhà đông vui bốn đứa trẻ đang nghịch đồ chơi, Ngoài Tiểu Ái và Ni Ni thì còn hai nhóc tí Khả và Noãn cách nhau một tuổi.

Ngôn Tiêu năm nay bảy tuổi đã bắt đầu đi học, thằng bé có lẽ di truyền từ ba nên học rất giỏi rất thông minh thầy cô ai cũng yêu mến.

Còn cô sắp thành heo mẹ công cụ đẻ con cho bốn người đàn ông rồi, có ai mà tin được cô mới 29 tuổi vậy mà đang có 5 đứa con, sắp tới là 7 đứa.

Ngôn Hi bực bội nhìn trên ghế giải quyết đồng đồ ăn vặt, cũng may mấy đứa trẻ này rất ngoan và nghe lời nếu không cô mệt chết. Đương nhiên là cô đã thuê 7 người bảo mẫu khác nhau để trông bốn bảo bối nhưng dù sao là mẹ cô vẫn muốn tự tay chăm sóc hơn rồi.

“Vợ anh về rồi” Mạnh Triết mới từ ngoài cửa bước vào đã vút giày loạn xạ chạy tới ôm cô.

” Buông ra! Đừng ôm chặt em ” Từ lúc mang thai cô rất dễ cáu giận, nghĩ tới mình lúc nào cũng phải ở nhà để chăm sóc con cái vậy mà đến tối cũng không được ngủ ngon.

“Em sao vậy? Mệt hả?” Hắn liền chạy vào trong bếp đích thân pha một ly sữa cho cô.

“Không uống!” Bây giờ cô không dám nhìn vào gương nữa rồi, nhìn cô chắc chắn là rất béo đừng nói là anh em Kiều gia hay Mạnh Triết mà ngay cả cô cũng ngán ngấm.

“Vợ giận anh chuyện gì à?” Hắn đặt cô lên đùi mình một tay cầm ly sữa cho cô uống từng ngụm nhỏ.

“Hức! Em sắp thành heo mất rồi ”

“Ừm” Hắn vuốt ve cô, nhìn cô mũm mĩm dễ thương thế này hắn rất thích. Tuy cô nói mình béo cũng chưa chắc được 50 kg một người cao 1m58 như cô đang có bầu như vậy là quá gầy rồi.

“Hức! Em biết ngay mà... Đồ đáng ghét” Cô đánh lia lịa vào người hắn sau đó giận dỗi.

“Nhưng em như vậy anh mới yêu nè” hắn thổi khí vào tai cô, Ngôn Hi của hắn rất giỏi nha mới đẻ được nhiều bảo bối cho họ như vậy.

“Anh biết không? Hôm nay có người tới để tuyên truyền kế hoạch hóa ra đình đó... Hức em ngại chết! Bọn họ thấy nhà toàn trẻ em, còn thấy bụng em thì trở mắt!... Không biết đâu sau này em không muốn có thể bảo bảo nữa” Lúc sáng có mấy người trong khu tới tuyên truyền, ai mà không biết ở đây cô là người đẻ con nhiều nhất chứ?

“Kệ họ. Em sinh con cho bọn anh chứ có phải cho họ đâu, không lo cứ để tiếp sai gì anh chịu tất. Anh không thiếu tiền để nuôi con” Mạnh Triết hậm hực nói, trong lòng không ngừng hỏi thăm mười tám đời mấy kẻ nhiều chuyện kia. Được lắm hẳn phải tìm cách dạy cho mấy người kia một bài học đây.

“Bảo bối anh về rồi đây” Ba anh em Kiều gia người mặc tây phục đứng giàn ngoài cửa, đương nhiên họ đã nghe được lời của cô và Mạnh Triết nói.

“Nè anh mua bánh ngọt em thích về đây” Kiều Thuận Nam cung phụng dâng lên.

“Hừ! Các anh đi đâu? Về trễ 5 phút... Các anh có phụ nữ bên ngoài phải không? Còn về cùng một lúc nữa” Ngôn Hi nhìn đồng hồ treo tường nói, kể từ khi có thai cô rất nhạy cảm sợ họ chê cô xấu mà bên ngoài có phụ nữ.

Ba anh em Kiều gia suýt nữa ngã ngựa, về muộn 5 phút mà cô nói họ ngoại tình? 5 phút họ còn chưa kịp làm một hiệp nữa. Mà bọn họ cũng chỉ thích Ngôn Ngôn mà thôi nên sẽ không có phụ nữ khác đâu.

“5 phút? Em coi thường bọn anh à?” Kiều Thuận An tự tin nói “Hay là để em kiểm nghiệm qua tụi anh nha” Hắn liếc mắt với Mạnh Triết ý bảo bế cô lên lầu.

“Này này! Lũ lưu manh nhà các anh” Ngôn Hi sợ hãi nói.

Cứ vậy cuộc sống của năm người bọn họ cứ như vậy trôi qua đầy hạnh phúc cùng những tiểu bảo bảo của mình.

Đôi khi yêu là đau khổ nhưng khi biết bao dung cho nhau thì sẽ có được một kết quả tốt phải không nào? Tác giả hân hoan nhảy múa ước một ngày được bóc tem bạn trai và được bạn trai yêu thương.

“Bốp” Mạnh Triết đánh mạnh vào đầu tác giả lắm mồm sau đó nghiêm túc nói.

“Chuyện nhà người ta không cần nhóc đưa đi khắp nơi, miệng lưỡi hết phần thiên hạ”

Đấy! Đấy! Đấy mình muốn ghi tiếp mà mấy ảnh không chịu chia sẻ chuyện đời tư nhà mình nên mình đành kết thúc truyện ở đây.

“Bốp! Aaaaa” Bà tác giả lắm mồm bị đá khỏi Kiều gia nên không hóng tiếp được diễn biến nữa.

Hết truyện.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện trong thời gian qua.

58. Khoa Tâm Nhi - Chương 58: Ngoại Truyện

Mạnh Thị mấy năm qua làm ăn ngày càng đi lên đều do sự lãnh đạo xuất sắc anh em Mạnh gia. Mạnh Triết là một thê nô chính hiệu anh ta ngày ngày chỉ canh tới đúng 5 giờ đã chạy về với bà xã đại nhân của mình, báo hại Mạnh Vũ hẳn cả thời gian hẹn hò cũng không có. Sắp tới tuổi 35 mà vẫn còn một mình lẻ bóng rồi, 14 năm hẳn dành thời gian cho người mình yêu nhưng cuối cùng cũng không có hạnh phúc, phải nói cô nàng hẳn theo đuổi thì max level cứng đầu không chịu tiếp nhận tình cảm của hắn.

Một người đàn ông có phần “già” mà vẫn ế như hắn thì trong công ty ít nhiều vẫn có vài tin đồn nhảm.

Người thì nói hắn là gay

Người thì nói hắn đã tổn thương trong tình yêu nên không muốn lấy vợ.

Có vài người còn lo lắng cho rằng hắn bị “yếu”

Đương nhiên những lời đồn này mà “lờ” lọt vào tai Mạnh tổng thì những kẻ đó sẽ có được sự “quan tâm” của hắn.

Hôm nay giống như mọi lần sau khi xử lý xong hợp đồng quan trọng Mạnh Vũ liền phóng xe tới một khu trung cư cao cấp ở trung tâm thành phố. Sau đó liền dùng chìa khóa nhà mà lần trước hắn nhân lúc Vũ Tâm không để ý lén đi làm thêm vài cái dự phòng.

Lúc hắn bước vào nhà thì Văn Văn đang ngồi xem phim rất hăng say, bé giường như không hề hay biết có sự xuất hiện của người khác. Hắn tùy tiện vút áo vest lên trên ghế salon sau đó ôm lấy Văn Văn âu yếm.

Con bé năm nay sắp 4 tuổi rồi, đây là đứa con của hắn cùng Vũ Tâm. Nhắc tới cũng thật xấu hổ Vũ Tâm lại lén mang thai con hắn sau đó liền bỏ trốn báo hại hắn ngày đêm đi tìm cuối cùng xa tít chân trời mà gần ngay trước mắt, hóa ra cô lại trốn tại Kiều gia.

“Hạt dẻ, papa tới rồi.. Con vui không?” Hắn nhắc bé lên khiến Văn Văn giật mình sau đó cười khúc khích vui mừng. Hắn đặt một nụ hôn trên má bé sủng nịnh miệng cười tới nỗi không đóng lại được nữa.

“Papa, con muốn đi chơi công viên... Mai papa cùng mama đưa hạt dẻ đi được không?” Đã rất lâu rồi bé không cùng hai người đi chơi nên rất mong chờ nhìn hắn đồng ý. Hai mắt bé long lanh lóe sáng hai má bầu bĩnh mỗi khi cười liền xuất hiện hai núm má đồng tiền rất giống Vũ Tâm.

“Được a, sau đó papa liền dẫn con đi ăn kem” Thật ra cũng lâu rồi không dẫn hai mẹ con đi ăn nên hắn cũng rất mong chờ chỉ sợ cô sẽ không đồng ý.

“Papa yên tâm, con sẽ thuyết phục mẹ mà”

Đang lúc hai ba con đang vui vẻ nói chuyện thì Vũ Tâm đã trong nhà tắm bước ra. Vài giọt nước trên tóc còn rơi xuống cơ thể mơn mớn xinh đẹp được khăn tắm quấn lại gọn gàng. Bỗng nhiên nụ cười trên mặt cô biến mất thay vào đó là mây đen mù mịt cô nhìn hắn đầy nghiêm túc lại nhìn tới Văn Văn đang vui vẻ nói chuyện cùng hắn.

Dù có ghét hắn thế nào cô cũng không dám trước mặt Văn Văn mà thể hiện. Cô cùng hắn đã thỏa thuận phải để cho Văn Văn có cuộc sống như những đứa bé khác, bé sẽ có cả ba lẫn mẹ vì vậy cô không cấm hắn gặp bé nhưng không hiểu vì sao mỗi lần gặp hắn liền khiến cô bực mình.

Mạnh Vũ thấy cô thì cười tới tít mắt, vui vẻ không nói lên lời bốn năm nay họ luôn duy trì khoảng cách như vậy khiến hắn mãn nguyện lắm rồi. Chỉ cần thấy hai mẹ con cô vui vẻ thì bảo hắn làm gì cũng được.

Vũ Tâm dậm chân không để ý hắn liền bỏ vào phòng ngủ, nhìn bản mặt hắn suốt ngày quanh quẩn chỗ mẹ con cô còn lấy lý do là tới thăm Văn Văn khiến cô không thể nào đuổi đi được.

Cửa phòng bị mở ra không nhìn cũng biết là ai.

“Không phải tôi bảo anh không được phép tự ý bước vào phòng ngủ của tôi sao? Cút ra ngoài” Cô không mấy thân thiện la hét sau đó ném một con gấu tới phía hắn liền bị hắn bắt được.

“Anh vào chỉ muốn xem em...” Hắn nhìn toàn thân cô được bao bọc bởi khăn tắm liền thấy trong người bốc cháy, cổ họng khô khốc. Mấy năm nay hắn có vài lần thành công ăn cô nhưng thật sự là chẳng thể giảm bớt sự thèm khát, mà càng ăn lại càng nghiện.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn dừng trên ngực mình khiến cô đỏ mặt kéo khăn tắm lên cao thì ánh mắt vô sỉ của hắn lại chuyển xuống hai chân cô nuốt nước bọt ừng ực.

“Đồ khốn!” Cô ném thẳng cái gối tới chỗ hắn lần này Mạnh Vũ không tránh đi, thực tức chết cô mà. Lúc này quên mang đồ thay nên cô mới dùng khăn tắm che lại kết quả hắn lại tới đột ngột.

“Tiểu Tâm em thơm quá” Cách nhau một khoảng xa như vậy thế mà hắn cũng ngửi được mùi hương trên cơ thể cô. Hắn đi tới phía cô ngang nhiên kéo áo tắm xuống, ý thức cho hắn biết “Của hắn thì hắn xem thôi”

“Aaaa.... Sắc lang!” Cô luống cuống quên mất dùng khăn che lại mà lấy tay bịt hai mắt hắn lại.

“Tiểu Tâm ngực em càng ngày càng lớn” hắn không kéo tay cô xuống mà lại dám đưa tay hứng tới nơi no đủ của cô bình luận, hắn dùng hai tay xoa nắn thích thú nhắc cô lên trên giường.

“Này! Anh còn dám đụng nữa?” Vũ Tâm bị hấn đè xuống giường liền chống cự, hai bên giằng co quyết liệt, đã vậy thì đừng trách cô ác.

Vũ Tâm chớp lấy vật nam tính đang cương cứng, khiến ai đó thích thú rên lên.

“Bóp mạnh lên nữa đi em...” lời hấn còn chưa nói xong cô đã dùng lực bóp chặt khiến khuôn mặt hấn đen xì vì đau.

“Là anh kêu tôi bóp!” Vũ Tâm tinh quái nói, vẫn không quên dùng sức bóp lấy.

“Em muốn tôi bị phế sao?” Hấn hét lên, nhìn xuống thằng em tội nghiệp vừa bị cô hành hạ suýt nữa thì không đứng dậy được. Thịt sắp tới miệng mà không được ăn khiến hấn muốn phát điên.

59. Khoa Tâm Nhi - Chương 59: Ngoại Truyện 2

“Hong càng tốt! Thứ đó vô dụng như vậy không có càng tốt” Cô khiêu khích nói sau đó tặng cho hấn một ánh mắt đầy khinh thường.

Thằng anh biến thái, thằng em lại giúp anh làm điều xấu (e hèm.. Mấy thím cứ suy đoán đi *^~*)

“Em muốn đời còn lại chịu khổ sao?” Hấn nhăn nhó ôm lấy vật nam tính.

“Có rất nhiều đàn ông đang xếp hàng chờ tôi, từ khi nào tới lượt anh vậy?” cô dùng khăn tắm bọc lại thân thể tới tủ quần áo lấy đồ liền phát hiện toàn bộ đồ buổi sáng đã bị cô cho vào máy giặt hết rồi, hiện tại cô chỉ còn một bộ quần áo trong nhà tắm mà thôi... Nếu bây giờ đi lấy đồ phơi ở ban công mà để người khác thấy cô ăn mặc thế này sẽ ngại chết mất.

“Anh... Có thể lấy hộ tôi đồ ở ban công không?” giọng cô càng ngày càng nhỏ Aaaa chết mất, cô mà lại đi cầu cứu hấn? Xấu hổ quá đi biết thế lúc này trước khi tắm lên nhớ kiểm tra đồ trước.

“Em không đợi cho lũ đàn ông kia lấy hộ đi” Lời hấn nói toàn mùi dấm, chua chết mất ngay cả đứa ngốc cũng nhận ra. Đau đớn lúc này cũng dần mất đi. Hấn như tên lưu manh nằm dài trên giường giả vờ không để ý cô.

“Anh! Được vậy tôi tự đi lấy!”

“Em muốn người ta nhìn thấy bộ dạng này của mình sao?...” Hấn vội bật dậy khi thấy cô có ý định bỏ ra ngoài. Sau đó liền thỏa thuận rồi oai vệ như đang làm một anh hùng bước ra ban công.

Trời đã tối đen rồi, ngoài ban công là những ánh đèn chiếu sáng xe cộ đông đúc đi lại. Hấn tiến tới chỗ móc quần áo của cô, liền chọn một cái váy ngủ ngắn có thể nhìn thấy bên trong. Còn đang suy nghĩ có lên lấy đồ lót hay không dù sao một chút cũng phải cởi ra rất, phiền phức.

Cuối cùng ánh mắt hấn chú ý lên một bộ nội y màu đỏ tình thú mà hấn đã lên cho vào tủ đồ của cô. Bộ này làm từ vải tơ tằm nhẹ thoáng mát lại xuyên thấu ở chính giữa lại có một cái lỗ.

Không biết cô đã mặc qua chưa nhỉ? Nếu không vì sao lại đem đi giặt?

Hấn để bộ đồ lót lên mũi ngửi ngoài dự đoán lại có mùi của cô. Tuy đã giặt sạch nhưng mùi thơm tho quyến rũ đó cũng không mất đi. Được rồi vậy đêm nay cô mặc bộ này đi, chắc chắn sẽ rất mị hoặc.

“Bốp!” Tiếng động vang lên khiến hấn giật mình quay sang ban công nhà bên cạnh. Một bà dì cao tuổi mắt chữ A miệng chữ O nhìn hấn đầy bất ngờ tới nỗi không chớp mắt. Có lẽ bà ta đã nhìn thấy được hành động lúc này của hấn rồi.

Hấn ngang nhiên dám cầm bộ đồ lót tình thú lên cao vẫy vẫy trêu chọc bà thím rồi nhìn bà ta bằng đôi mắt đầy bệnh hoạn khiến bà sợ hãi chạy vào nhà đóng chặt cửa ban công giống như sợ hấn sẽ làm hại mình.

“Đúng là bà thím lạc hậu” Hấn vui vẻ châm chọc sau đó nhanh chóng vào phòng của Vũ Tâm.

“Này! Anh vừa đi thỉnh kinh à?” bắt cô đợi cả tiếng rồi, Vũ Tâm bực mình cướp lấy bộ đồ trên tay hắn liền đen mặt cái váy ngủ hắn đưa đúng là khiêu gợi, nhưng cô vẫn phải mặc thôi.

“Đồ bên trong đâu?” Cô nghi ngờ hỏi chẳng lẽ tên biến thái kia lại quên không lấy.

Mạnh Vũ cười vô sỉ rút lấy bộ đồ lót ở trong túi quần đưa cho cô ý nói “sẽ rất tuyệt vời đây”

“Này! Đồ điên sao anh lấy cái này?” Cô đỏ mặt khi thấy bộ đồ nội y xuyên thấu lại có cái lỗ ở giữa. Người làm thứ này chắc chắn rất biến thái mà người mua còn biến thái hơn. Lần trước không để ý nên cô đã mặc vào, đến lúc giặt mới giặt mình khi thấy cái lỗ đó cũng may hôm đấy cô mặc quần.

“Mặc hay không tùy em, không phải một lúc nữa cũng cởi đi sao? Nhưng nếu em muốn mặc tới cuối thì anh tự xuyên qua cũng được”

60. Khoa Tâm Nhi - Chương 60: Hết

Vũ Tâm đen mặt tự hỏi hắn có thể bệnh hoạn nữa không. Đương nhiên tối đó hắn áp ủ rất nhiều còn đang suy nghĩ sẽ lấy cách gì ăn cô cho ngon miệng nhưng cuối cùng bị cô nhấn tâm đá ra khỏi căn hộ.

Mạnh Vũ bồn chồn vội đập cửa dụ dỗ.

“Này Tiểu Tâm em thật nhẫn tâm! Thật độc ác!” Hắn vừa đập cửa vừa nói, giọng điệu thương tâm như người chồng bị vứt bỏ.

“Em mở cửa ra đi! Anh không muốn ở ngoài này đâu... Vợ ơi em mở cửa ra đi”

Vũ Tâm trong nhà dùng hai tay bịt tai lại, đúng là phiền phức muốn chết.

“Anh cút về nhà anh đi” Vũ Tâm ôm con vào phòng ngủ.

“Mama lại giận papa sao?” Văn Văn ngây ngô hỏi.

“Mama không có giận papa” Cô bình tĩnh nói, thực chất cô đá hắn ra khỏi nhà cũng vì sợ hắn sẽ đụng tay đụng chân với cô.

“Vậy mama đừng nhốt papa ở ngoài nữa được không? Papa thật tội nghiệp bên ngoài rất lạnh...” Văn Văn mếu máo nói.

Bên ngoài căn trung cư của cô Mạnh Vũ vẫn đứng đó không chịu đi thì tiếng một bà mụ vang lên.

“Đây! Đây! Anh cảnh sát là tên biến thái lúc này ở trên sân thượng trộm đồ lót đấy” Hóa ra là bà dì hàng xóm lúc này đang sau còn có một tên cảnh sát.

Mạnh Vũ đen mặt.

“Này anh cảnh sát mau bắt hắn rồi tống vào tù đi. Cứ để hắn chạy lung tung thì rất nguy hiểm” Bà dì hàng xóm cậy thế có tên cảnh sát liền hùng hổ tiến lên kéo tay hắn muốn lôi đi.

“Bà buông ra!” Hắn giận dữ gầm lớn như con sư tử, hắn không thích ai đụng chạm vào mình cả.

“Này anh! Tôi thấy anh cũng không còn trẻ không lên làm những chuyện đồi bại như vậy...” Tên cảnh sát lên tiếng dạy đời.

“Câm miệng!” Hắn hét lớn đây là lần đầu tiên hắn thấy nhục nhã như vậy. Còn chút nữa là đã xông lên đánh tên cảnh sát kia cho hả giận. Tiểu Tâm nhốt hắn bên ngoài đã làm máu hắn sôi rồi mà bây giờ lại còn tới trêu hắn.

Đúng lúc này thì Vũ Tâm bỗng mở cửa xông ra liền nhìn thấy bộ mặt cau có của Mạnh Vũ giống như muốn đánh nhau nhìn tên cảnh sát như nuốt sống.

Vậy là Vũ Tâm đành phải dùng cả tá nước miếng mà giải thích với người hàng xóm cùng tên cảnh sát kia sau đó hùng hổ kéo hấn vào nhà.

“Anh muốn đánh nhau với người ta để bị lôi lên đồn à? Anh không thấy mình phiền phức à?” Cô giận tái mặt.

“Ai bảo em không cho anh một danh phận chứ? Sao em không nói với họ anh là chồng em?” Hấn cũng tức giận hết.

“Này! Anh nhỏ cho Hạt dễ ngủ đi” Cô lấy tay che miệng hấn lại nhìn vào bên trong phòng thấy vẫn yên tĩnh có vẻ Văn Văn vẫn đang ngủ.

“Làm thì cũng làm rồi, con cũng đã có mà không phải chồng em à” Hấn nhào tới hôn cô.

“Tiểu Tâm, anh biết em hận anh nhưng mà không phải mọi chuyện đã qua rồi sao? Chúng ta làm lại từ đầu được không em? Anh yêu em... Anh yêu em nên hãy cho anh một cơ hội được không?” Hấn mút lấy lưỡi cô an ủi.

“Nếu em muốn anh sẽ bù lại một... À không bao nhiêu đứa cũng được. Em muốn con trai hay con gái anh cũng đồng ý” Hấn vuốt ve khuôn mặt trắng ngần của cô.

Vũ Tâm thút thít lòng đau buốt như hàng tá kim châm, nhắc tới đứa bé khiến cô đau lắm... Đứa bé mới lọt lòng của cô là vì hấn mới mất.

“Lúc đó anh chỉ sợ em không cần anh nên mới dùng... Đứa bé để uy hiếp... Thật đó anh không biết sẽ như vậy. Anh yêu em, yêu em đã 14 năm rồi. Anh không muốn lại mất em nữa, như vậy anh chết mất”

Vũ Tâm im lặng không chịu nói chuyện.

“Em cũng yêu anh mà phải không? Hả như vậy em mới đồng ý sinh hạt dễ mà phải không?”

Hấn tóc vấy của cô lên trực tiếp đâm vào.

“Aaaa ưm... Đau quá!” Cô ôm chặt lấy cổ hấn.

“Tiểu Tâm anh xin lỗi xin lỗi em... Anh cũng đau lắm!” Hấn lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Vũ em hận anh!” Nhưng cô không thể ngừng việc yêu hấn lại được, hấn tổn thương cô nhưng cô vẫn yêu hấn có phải là do cô quá ngốc nghếch?

“Được! Hận đi! Chỉ cần em ở bên anh, cho anh chăm sóc hai mẹ con em” Hấn liên tục đâm vào rút ra nơi chật hẹp ứ đọng.

“Vũ! Em hận anh! Hận anh! Hận anh chết đi được” Giọng cô mềm mỏng hai tay dầm vào mặt hấn chỉ là sức lực quá yếu.

“Aaaaa... Ừm...ừm.ừm.ừm....mmm” Cô cắn chặt môi dưới tựa vào ngực hấn.

Hấn liền trực tiếp phun dịch trắng vào bên trong nhân lúc cô còn đang thở dốc mệt mỏi liền lấy vật trong túi ra đeo cho cô.

“Làm vợ anh nha” Hấn đeo nhẫn vào ngón tay cô vui vẻ nói.

“Không muốn!” Cô giận dữ nói, liệu ai sẽ cầu hôn trong tình trạng thế này chứ.

“Vì sao?” Hấn chờ 14 năm rồi không thể chờ thêm được nữa đâu.

“Không lãng mạn!” Vũ Tâm bĩu môi.

“Vậy thế nào mới lãng mạn? Là như thế này?” Hấn bế cô lên như đứa trẻ con để lưng cô quay lại với hấn sau đó không ngừng thâm nhập. Sau đó tiến ra ban công, kéo rèm cửa ra.

“Này anh làm gì vậy?” Cô giật mình sợ bị người ta nhìn thấy.

“Yên tâm sẽ không ai thấy! Mà dù thấy thì sao em là vợ anh mà... Nhìn đi” Hấn chỉ ra ngoài cửa sổ lúc này cả bầu trời rực sáng như những bông hoa. Thật đẹp! Pháo hoa bay lên mà tầm ngắm đẹp nhất lại là chỗ họ đứng đây đều do hấn chuẩn bị.

“Đẹp quá! Aaaa” Hấn vẫn tiếp tục đắm vào.

“Còn nữa em nhìn đi”

Một hàng chữ đầy màu sắc được xếp thành “lấy anh đi”

“Em... Đồng ý chứ?” Hấn cúi xuống hôn môi cô, thân dưới không chịu dừng động tác.

“Aaaa... Em... Đồng ý! Aaaaaa” Cô bấu chặt người hấn vô thức nói, sau đó ngất đi.

Mạnh Vũ cười nham hiểm để xem cô còn muốn trốn? Cho dù thế nào cô cũng phải là của hấn!

Vì vậy một ngày đẹp trời, hôn lễ hai người được tiến hành điều kì quặc là...

“Tên khốn! Thả em ra” Có hôn lễ nào mà cô dâu lại bị trói lại không?

“Ai bảo em dám trốn! Anh nói rồi làm lễ xong sẽ cưới trối cho em” Hấn vui vẻ ôm cô vào lòng nói.

“Aaaaa đồ khốn!” Tức chết! Tức chết cô mất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-con-co-ngay-mai-khoa-tam-nhi>